

Tiểu Thuyết Lãng Mạn

Giấc

Mộng

Sau Rèm

Quỳnh Dao

Mục lục

[Chương Một](#)

[Chương Hai](#)

[Chương Ba](#)

[Chương Bốn](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7+8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương Một

Đêm nay trong nhà mở tiệc.

Trong nhà có tiệc, còn tôi trái lại ngồi trước bàn giấy, tay chống cằm thần thờ nhìn như ngây dại bức rèm châu trên cửa sổ. Rèm hạt châu! Những hạt châu bằng gỗ khắc, có lớn, có nhỏ, có hình bầu dục, có hình thoi, từng chuỗi buông rũ xuống như từng chuỗi giọt nước. Vì rèm châu này mà có lần Lục Bình bất mãn nói với tôi :

--Đây không phải quán cà phê, có ai lại dùng hạt châu làm rèm cửa sổ phòng ngủ đâu? Chỉ có em là luôn hứng thú với những vật có hình dạng kỳ quái!

--Chị hiểu gì nào? --Tôi hừ mũi --Rèm châu là vật đã có từ xưa giờ. Chị đọc nhiều thi thơ thì rõ!

--Ồ! Lục Bình mỉm cười -Đừng khoe mẽ thế. Ai chẳng biết cô hai nhà ta là chuyên gia thi thơ!

--Bỏ đi! Em còn không rõ khiêu thi thơ của em đáng xưng chuyên gia không, sao em còn không biết xấu hổ chứ?--Tôi ngược cằm lên, chua chát tiếp mấy câu.

Chuyên gia thi thơ! Chị bớt chằm chọc người ta đi! Bạn bè thân quen có mấy ai biết " chuyên gia " này của em, trái lại biết nhà ta có một cô gái tài năng được tuyển thẳng vào đại học T và một con ngốc thi rớt đại học!

--Được rồi! được rồi! Lục Bình bước đến, vò vò mái tóc ngắn của tôi, nhũn nhặn nói --Đừng buồn nữa! Thi rớt đại học không chỉ một mình em. Huống hồ, năm nay thi rớt thì sang năm thi lại, sang năm thi rớt thì còn năm tới nữa...

--Chỉ sợ đến khi chị làm giảng viên đại học rồi, em vẫn còn ở đó lo thi! --Tôi làu bà.

--Lại ăn nói lung tung! Lục Bình lắc đầu, than dài.

Chị thật không hiểu em đấy, Tử Lăng! Với trí thông minh của em, em thật dễ dàng thi đậu vào đại học. Chị nghĩ....

--Chi không cần nghĩ --Tôi cắt ngang --Chị sẽ không bao giờ nghĩ ra. Không ai nghĩ ra, ngay cả bản thân em còn không nghĩ ra nữa là!

Lục Bình bối rối nhìn tôi, trong mắt chị chứa đầy vẻ thương xót, cảm thông, dịu dàng và quan tâm thăm thiết. trước nay chị luôn là người chị tốt! Một người chị đúng nghĩa! Tôi cười cười, nhướn mày, nói thoải mái :

--Đủ rồi, Lục Bình! Chị đừng nhăn nhó thế. Cho chị hay, em chẳng để ý tới chuyện đó. Không phải có hàng ngàn hàng vạn người thi rớt đại học sao? Em hả? Em....Tôi nhìn rèm châu, chợt đổi đề tài --Chị không cảm thấy rèm châu này đẹp sao? Không cảm thấy nó chứa đựng đầy ý tình sao?

Lục Bình giương mắt nhìn rèm châu. Tôi biết chị thật sự không nhận ra rèm châu đó đẹp và có ý tình gì, nhưng chị vẫn gục gặc đầu, bình thản nói :

--Đúng vậy nhìn kỹ nó thực ngộ nghĩnh!

Đây chính là chị, chính là Lục Bình, người chị hiền dịu, phục tùng, tốt bụng. Thâm tâm chị không chấp nhận rèm châu đó, chỉ vì chị không muốn làm phật lòng tôi.

Cả đời chị không hề muốn làm phật lòng bất kỳ ai. Xinh đẹp, học giỏi, nhân phẩm tốt, cha mẹ mong muốn chị có phẩm chất và học hành đều ưu việt thì chị phẩm chất và học hành đều ưu việt, cha mẹ hy vọng chị không yêu đương trước khi tốt nghiệp đại học thì chị liền không yêu đương. Chị là người con điển hình mà bất cứ cha mẹ nào trên đời đều mong muốn. Chả trách cha mẹ xem chị như hạt ngọc trên tay, cũng chả trách tôi ở trước mặt chị so nhau càng thấy kém.

Rèm cầu có ý tình, rèm châu đẹp u nhã, rèm châu là vật trong thi thơ, rèm châu giống từng chuỗi giọt nước...hiện giờ tôi chỉ có thể phát ngậy với rèm châu này, vì đêm nay trong nhà có tiệc.

Tiệc được mở ra vì Lục Bình. Mùa hè năm nay, Lục Bình nhận được bằng tốt nghiệp đại học, tôi nhận được bằng tú tài, cha muốn đãi khách mừng chị em tôi, nhưng tôi sắp thi đại học, mẹ nhất quyết chờ sau khi tôi thi đậu sẽ đãi luôn một tiệc, song hỉ lâm môn, cho nên buổi tiệc kéo dài tới nay. Ai ngờ tôi trượt vô chuỗi, song hỉ biết thành độc hỉ! Đả kích bất ngờ này khiến mấy tháng liền mẹ tôi mất tinh thần.

Cứ thế, chớp mắt, gió thu heo hắt thổi, chớp mắt gió đông buốt giá về, Lục Bình lại thi được vào một cơ quan nước ngoài mà mọi người đều hâm mộ, có được công việc với lương bổng cao. Chuyện này làm cho mẹ tôi lại hồi sinh, lại hưng phấn. Ưu điểm lớn nhất của Lục Bình là có thể dùng hào quang của mình để che lấp ảm đạm của tôi.

Mẹ quên đi nỗi buồn rầu do tôi thi rớt đại học, quên đi nỗi nhục này, mẹ phân phát thiệp mời rộng rãi, mời bạn học cũ, chị em kết nghĩa, bạn bè thân quen, cùng con cái của những người này, bạn học của chị....già trẻ đều có,chen chúc đầy nhà...Một buổi tiệc lớn!

Còn tôi, tôi chỉ có thể phát ngậy với rèm châu của tôi.

Sắp 7 giờ rồi. Trong phòng khách tiếng người huyên náo. Tôi không biết mấy giờ mở tiệc, chỉ cảm thấy bụng sôi sùng sục. Tôi nghĩ mình nên vào bếp trộm ít thức ăn, không thể để bụng đói meo mà suốt đêm ngắm nhìn rèm châu của mình, nếu không, tôi sẽ tưởng tượng những hạt châu đó thành anh đào, kẹo dừa, bánh trôi, sô-cô-la! Hoặc giả, tôi có thể thản nhiên ra ngoài tham gia tiệc tùng, chia hưởng thành công của chị.

Nhưng, tôi sao chịu nổi ánh mắt tội nghiệp, cảm thông của các chú các bác cô dì đó, lại còn nhà họ Sở nữa! Trời ơi, tôi đã nghe thấy giọng Bắc Kinh đúng chuẩn của bác Sở gái dang sang sảng nói chuyện trên trời dưới biển.

Nếu thế, người đi cùng nhất định có Sở Liêm và Sở Y rồi! Đôi anh em cũng có hào quang chiếu bốn phương y như chị tôi phẩm chất và học hành đều ưu việt. Sở Liêm đẹp trai phóng khoáng, Sở Y tao nhã đáng yêu.

Trời ơi, tiêu rồi! Tôi thờ dài, thà nhịn đói, ngoan ngoãn ngồi phát ngây ở đây!

Tôi không biết mình ngồi đã bao lâu, nhưng mũi và tai tôi rất nhạy, mũi ngửi được mùi thơm của tôm nướng, tai nghe được tiếng chén đĩa khua rổn rảng. Đêm nay vì người dự tiệc quá đông nên đặt tiệc tự phục vụ ở nhà hàng Mỹ Nhi Liên. Nghe đồn, tiệc tự phục vụ của nhà hàng Mỹ Nhi Liên rất ngon, chỉ cần ngửi mùi thơm cũng có thể đoán biết là đúng rồi. Tôi nhắm mắt tưởng tượng mọi người bưng đĩa, lấy đũa thức ăn, phân nhau khắp phòng khách vừa ăn vừa tán ngẫu. Dĩ nhiên, Lục Bình sẽ mặc sức đặc ý mà nở nụ cười quyến rũ của mình xoay vòng giữa đám khách. Ái da! Mùi vị đó có khác gì với minh tinh. Lục Bình, chị sinh ra chính là ngôi sao sáng của cha mẹ.

Tôi thật sự quá đói rồi.

Tôi thật sự buồn chán.

Bụng tôi đang réo ùng ục.

Tôi bắt đầu cảm thấy rèm châu này thực chẳng có ý tình gì nữa.

Tôi thở dài dựa vào ghế, gác chân lên bàn giấy, tôi nghiêng đầu làm mặt khi, tôi cắn môi, tôi ngâm thơ....

bỗng nhiên tôi giật thót người, có tiếng gõ cửa phòng tôi.

--Ai? --Tôi cúi kính hỏi.

Cửa bị đẩy bật ra, là cha!

Cha bước vào, khép cửa lại sau lưng, đi thẳng về phía tôi, lẳng lẳng nhìn tôi. Tôi bĩu môi, giương mắt nhìn cha. Cha chớp chớp mắt, tôi cũng chớp chớp mắt, rồi cha bật cười.

--Con đói sắp chết rồi, phải không ranh con? --Cha hỏi.

tôi ngoẻo đầu, mím môi nín thinh.

--Đáng chết! --Cha mắng, chộp vai tôi, vỗ bộp vào hông tôi --Con còn không thay quần áo, trang điểm.

--Con giống một con vịt con xấu xí. Nhìn đầu tóc bù xù của con kìa....Thật tình mà nói, cha chưa từng hy vọng con giống chị con, vì con là con! Con không thích ăn cơm, không thích dự tiệc, cha cũng không ép con, nhưng con trốn ở đây chịu đói, cha thấy khó chịu quá. Thế này --đến đây cha con mình cùng ăn trong phòng nhé! Cha biết ranh con dở nhất là nhịn đói mà!

Tôi phì cười, cau cổ cha, hôn lên gò má cha. Nắm tay cha, tôi cao hứng nói :

--Cha luôn bắc thang cho con leo, con hết cách hạ đài rồi. Giờ đi thôi! Chúng ta đi dự tiệc! Con đói sắp chết đến nơi!

--Con quyết định rồi? --Cha liếc tôi --Con không còn tôn thờ thứ mặc cảm tự ti đáng chết của con sao?

--Khi đói bụng thì không mặc cảm tự ti còn đáng tôn thờ gì nữa --Tôi thành thật đáp.

--Con không sợ ngoài có cạp ăn thịt con hả? --Cha cười hỏi.

--Hiện giờ con có thể ăn hết con cạp. Chỉ sợ là con ăn nó trước khi nó chạm tới con!--Tôi trừng mắt nói.

Cha cười lớn. Cười dứt, cha nhìn tôi chăm chú, vuốt mái tóc ngắn của tôi, gật đầu chậm rãi nói :

--Cho con biết này, Tử Lăng, tuy con không phải là chị con nhưng con luôn là bảo bối của cha! Đi, chải tóc đi, chúng ta dự tiệc. Hôm nay có rất nhiều khách thật thú vị. Con còn nhớ chú Phí Vân Chu không? Chú ấy dẫn em trai đến, là một người rất hay. Con nhất định sẽ thích nghe anh ta khoa trương. Còn có Đào Kiếm Ba, thằng nhỏ đẹp trai đó đang triển khai thể công với chị của con. Có chị em nhà họ Hứa, cả nhà họ Chương, Sở Liêm, Sở Y,...Nếu con không ra ngoài sẽ bỏ qua nhiều chuyện hấp dẫn, xem như con gặp xui rồi!

Tôi nhảy tới trước bàn trang điểm, cầm lược quào lia lia lên mái tóc ngắn của mình. Gần đây tóc tôi mới uốn, theo cách của đám nữ sinh trường trung học, chứ không phải một gì. Tôi quào từng lọn tóc to lù xù phủ trên trán, hai đường chân mày đậm chẳng tí ti thanh tú, tôi làm sao mong đẹp được như Lục Bình! Nhưng, tôi là tôi, không phải Lục Bình. Tôi bất giác ngẩng cao đầu, nhìn mình trong gương, áo sơmi carô, quần jean, thật không giống chút nào trong phục dự tiệc, nhưng mặc kệ! Tôi là tôi, không phải Lục Bình. Tôi quay đầu qua, đỡ cánh tay cha, mạnh dạn nói :

--Đi thôi!

Cha nhìn tôi từ trên xuống dưới, cười xoa.

--Thế này sao? --Cha hỏi.

--Vâng. Con là vịt con xấu xí không biến nổi thành thiên nga.

Cha cười vui.

--VẬY thì đi thôi! Ngay tức khắc con có thể nếm được thịt bò cari tôm nướng.

Tôi nuốt nước miếng đánh ực một tiếng rõ to, thật mất mặt, tôi nhìn cha, cha cũng đang nhìn tôi trêu chọc, tôi nhăn mặt khi, cha cũng nhăn mặt khi, sau đó....

Chúng tôi mở cửa phòng, bước xuống thang, sải bước vào phòng khách.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương Hai

Vừa bước vào phòng khách, tôi liền sững sờ bởi cảnh tượng trước mắt.

Thật không ngờ là người đông như vậy, náo nhiệt như vậy, đâu đâu cũng thấy tà áo phấn phới, nước hoa xộc mũi, tiếng nói cười huyên náo. Mọi người tùm nập tùm ba, chen chúc, ồn ào, nhân viên phục vụ của nhà hàn gMỹ Nhi Liên như con thoi lòn lách khắp nơi chuyền đưa chén đĩa, đĩa muống, Thoáng nhìn tôi đã nhận ra khách chia làm hai loại, một là các bậc trưởng bối mà mẹ là trung tâm, có bác Sở gái, bác Đào gái, bác Chương gai..với các bác trai, các dì. Họ tụ tập thành một nhóm bàn luận sôi nổi chuyện gì đó. Bác Sở gái, bác Đào gái, dì Hà và mẹ là bạn thời đại học, cũng là chị em kết nghĩa, lúc trẻ họ cạnh tranh học vấn, khoe khoang bạn trai, hiện giờ thì họ tranh nhau về sự nghiệp của chồng, khoe khoang con gái. Còn may, sự nghiệp của cha thuận buồm xuôi gió, không làm mất mặt mẹ, Lục Bình thì hơn người khiến mẹ đủ tranh thể diện. Còn may, tôi không là con một của mẹ, nếu không thì mẹ thảm rồi! Loại thứ hai là những người trẻ tuổi mà Lục Bình là trung tâm, cùng Sở Liêm, Sở Y, Đào Kiếm ba, Hứa Băng Khiết, Hứa Băng Tâm...và những người khác, họ tụ tập trước đàn máy hát, đang nghe đĩa hát của Thomson Jones. Đào Kiếm Ba có mang theo cây đàn ghita, vật bất ly thân của anh, đang nhấp nhòm muốn biểu diễn một màn. Xem ra, sau tiệc không trách khỏi có khiêu vũ, không chừng sẽ kéo dài tới nửa đêm.

Tôi và cha vừa xuất hiện, chú Phí Văn Chu liền chạy tới kéo cha đi. Họ là bạn thân lại có quan hệ làm ăn nên lúc nào cũng có chuyện nói không hết.

Cha nhìn tôi, nháy mắt về hướng chiếc bàn dài bày đầy thức ăn, rồi bỏ tôi đó. Tôi nhìn chung quanh, rõ ràng sự xuất hiện của tôi không gây chút chú ý nào của mọi người, con người nhỏ nhoi như tôi sao đáng được người khác chú ý chứ!

Không ai chú ý càng tốt, tránh chú bác cô dì các vị đến an ủi "sự thi trượt" của tôi.

Tôi len lén đi đến bên bàn, cầm đĩa lên, chất đầy một đĩa thức ăn. Không ai ngó ngang tôi, ít nhất tôi có thể ăn một bữa no nê mà không bị ai dòm ngó. Người trong phòng đã lấy xong thức ăn nên bàn ăn không một bóng người. Chất đầy thức ăn xong, tôi liền lui ra ngoài ban công. Như tôi đoán, nơi này không có ai, tôi ngồi trên ghế mây ở ban công, đặt đĩa lên chiếc bàn nhỏ và bắt đầu ăn ngấu nghiến như hổ đói.

Trong phòng cười nói nhộn nhịp, ngoài này trái lại vắng lặng. Nơi góc trời, vầng trăng non treo lơ lửng, lác đác mấy ngôi sao lấp lóa điểm xuyết cho bầu trời đêm mênh mông. Không khí ẩm ướt, gió thổi lạnh buốt lên người, chiếc áo sơmi của tôi thật khó khăn được giá rét của gió đông. Nên vào phòng ăn thôi! Nhưng tôi không muốn vào! Ngẫm nghĩ tôi lại cúi đầu ăn từng miếng lớn thịt bò cari và tôm nướng. No bụng rồi, người cũng thêm mấy phần ấm áp, trách nào thiên hạ thường nói "đói lạnh" liền nhau, vì vừa đói thì sẽ lạnh!

Tôi ngốn sạch đĩa thức ăn như rồng cuốn. Thở phào một hơi, tôi đẩy đĩa sang bên, liếm liếm môi, cảm thấy cổ họng vừa khô vừa cay. Tôi quên mang theo chén canh, quên cả mang thức uống và ít trái cây, tôi trở mắt nhìn cái đĩa không, càu nhàu :

--Tiệc tự phục vụ quý quá gì, bưng đĩa chạy tới chạy lui không ra thể thống gì! Không phải ăn cơm mà là gặp quý !...

Tôi còn mắng chưa dứt, một bóng người phủ trước mặt tôi, một chén canh nóng đặt trên bàn nhẹ nhàng đẩy tới, một giọng đàn ông lạ hoắc vang bên tai tôi :

--Tôi nghĩ cô cần một chút thức uống để khỏi mất ngủ.

Tôi ngẩn đầu, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Tôi bắt gặp ngay ánh mắt tán thưởng, một gương mặt không còn trẻ, khoảng độ 35 tuổi hay 40 tuổi gì đó, tôi không rõ, tôi không nhìn ra tuổi tác của phái nam.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mặt anh ta. Anh ta có đôi mày rậm, ánh mắt linh động, nụ cười mỉ bên khóe miệng như có vẻ thích thú.

--Anh là ai? _Tôi hỏi có hơi gắt gỏng -Anh nhìn trộm tôi ăn cơm hả? Anh chưa từng thấy tướng người đói ăn như thế nào hả?

--Anh cười cười, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện với tôi.

--Đừng có xù lông như nhím vậy, được không ?--Anh nói --Tôi rất ngưỡng mộ tướng ăn của cô, vì cô đúng là đang ăn.

--Hừm! -Tôi hừ mũi, bưng chén canh trên bàn lên, không chút khách sáo uống cạn một hơi. Đặt chén xuống, tôi chống cằm chăm chú nhìn anh - Tôi không biết anh -Tôi nói.

__Tôi cũng không biết cô! anh đáp.

--Nói thừa! -Tôi bực bội -Nếu tôi không biết anh, đương nhiên anh cũng không biết tôi rồi!

--Chưa hẳn là vậy! -Anh nói thủng thẳng -Elizabeth Taylor không biết tôi nhưng tôi biết cô ta.

--Dĩ nhiên tôi không phải là Elizabeth Taylor! -Tôi nổi cáu, la lên - Anh là người không lịch sự.

--Cô cho rằng cô lịch sự hả? -Anh cười hỏi, lấy hộp thuốc lá và hộp quẹt trong túi ra, nhìn tôi -Tôi có thể hút thuốc không?

--Không! -Tôi đáp dứt khoát.

Anh cười cười làm như câu trả lời của tôi đúng như anh dự liệu, anh nhét hộp thuốc lá và hộp quẹt trở vào túi.

--Tâm tình của cô không được tốt lắm -Anh nói.

--Tôi không có kêu gọi ai đến giây vào tôi. Một mình tôi lánh nơi này ăn cơm, tự anh chạy đến kiếm xui xẻo.

--Không sai! -Anh cũng chống cằm nhìn tôi. Ánh mắt không còn vẻ tươi cười mà thay vào là sự quan tâm chân thành, giọng anh trầm ấm -Tại sao cô phải lánh một mình nơi này?

--Anh rất hiếu kỳ,phải không? -Tôi lạnh nhạt hỏi.

--Tôi chỉ tiếc thay cho chủ nhân.

--Tiếc gì?

--Một buổi tiệc thành công, chủ nhà không nên thờ ơ với bất kỳ người khách nào.

Trời ạ! Anh lại còn cho rằng tôi là một người khách nữa chứ. Tôi nhìn anh chăm chăm, một hồi không nén nổi bật cười lớn.

--Khó khăn lắm, cuối cùng cô cũng cười rồi! -Anh nói như ngạc nhiên -Nhưng, cô cười gì?

--Cười nhiệt tình của anh -Tôi nói - Anh đang thay chủ nhà tiếp đãi tôi, phải không? Anh là bạn thân của chủ nhà?

--Tôi mới đến đây lần đầu. -Anh thật thà đáp.

--Tôi biết.

--Làm sao cô biết? Cô là khách quen ở đây à?

--Đúng vậy! -Tôi táy máy với dao nĩa trên bàn, mỉm cười nhìn anh -
Quen đến mức thường xuyên ở đây.

--Vậy sao cô không vào chung nhóm với đám trẻ họ vừa hát vừa đàn,
vui lắm kìa!

Tôi nghiêng tai lắng nghe, đúng là Đào Kiếm Ba đang trổ ngón ghita của mình. Anh đàn rất khá, là khúc nhạc "Hò dô ta " top gần đây nhất. Người đang hát chính là Sở Liêm, giọng của anh vừa nghe liền nhận ra ngay, một giọng hát đầy sức hút, trầm trầm khoẻ khoắn, giọng hát mà tôi đã nghe từ nhỏ cho đến lớn! Hoà giọng với anh là một nhóm nữ, đương nhiên là có Lục Bình trong đó. Sở Liêm, anh bao giờ cũng là trung tâm bao vây của bọn con gái giống như Lục bình là trung tâm bao vây của bọn con trai. Họ hoà giọng thật hay, thật điêu luyện. Tôi cắn nhẹ môi.

--Xem kìa! Mắt của cô sáng lên rồi -Người tiếp đãi của tôi nói, ánh nhìn sắc sảo xoay vào mặt tôi

--tại sao không tham gia cùng nhóm họ?

--Tôi không còn trẻ.

Tôi ngẩng nhìn anh từ trên xuống.

--Tôi thấy anh không già tí nào.

Anh cười.

--So với cô thì tôi đã rất già rồi. Ít nhất tôi cũng lớn hơn cô gấp đôi.

--Nói bậy! -Tôi hất cằm -Anh nghĩ tôi còn con nít hả? Cho anh biết, tôi chỉ ăn mặc cầu thả một tí, chứ tôi không phải là con nít. Tôi đã 19 tuổi rồi!

--Ha ha! -Anh nhường mày vẻ đắc thắng -Tôi đã may mắn nói đúng. Tôi lớn hơn cô gấp đôi!

Tôi lại quay sát anh.

--38 tuổi? -Tôi hỏi.

Anh nhếch miệng cười, gật đầu.

--Đủ già chưa? -Anh hỏi.

Tôi cười, lắc đầu.

--Nếu thế, tôi còn có tư cách tham gia nhóm của họ?

Tôi gập đầu.

--VẬY, cô có đồng ý cùng tôi tham gia nhóm họ chứ?

Tôi liếc anh, nghĩ ngợi. Cuối cùng tôi quyết định đứng lên, chùi tay vào quần, vì tôi quên mang khăn ăn. Tôi vừa gật đầu vừa nói :

--Được rồi, chỉ vì câu vừa rồi của anh.

--Câu nói gì? -Anh ngơ ngác.

--Một buổi tiệc thành công, chủ nhà không nên thờ ơ với bất kỳ người khách nào. - Tôi cười nói.

--Ê! Ý của cô không phải nói.....

--Đúng vậy! -Tôi khom người với anh -Tôi là lão nhị của Uông gia. Anh nhất định đã trông thấy người chị thông minh, xinh đẹp, thùy mị, trang nhã của tôi rồi. Còn tôi, tôi chính là cô em vô tích sự. Anh biết không, ông trời thật không công bằng, ông cho cha mẹ tôi một "kiêu ngạo " lại cho họ một "thất ý " Tôi chính là "thất ý " đó.

Lần này đến phiên anh ngấm nghĩa tôi từ trên xuống.

--Tôi nghĩ -Anh chậm rãi nói - "thất ý " này là món mà nhiều người cầu còn không được.

--Anh không hiểu đâu --Tôi không nhẫn nại để giải thích liền lời ngay khuyết điểm của mình ra -Tôi thi rớt đại học.

--Ha ha! -Anh hơi nhú mày, vẻ lúng túng.

--Anh còn không hiểu sao? -Tôi rầu rĩ kêu -Trong gia đình như gia đình tôi, không đậu đại học là điều sỉ nhục. Chị thì lên thẳng đại học, tương lai sắp xuất ngoại, sắp học cao học, sắp lấy bằng thạc sĩ, còn em thì thi đại học còn không đậu. Anh hiểu chưa nào?

Anh lắc đầu, ánh mắt thân thiết, dịu dàng.

--Cô không cần thiết phải học đại học, cô chỉ cần sống cho tốt, sống cho vui vẻ, an tâm. Học vấn của con người không hoàn toàn có được ở trường đại học, cô có thể học hỏi rất nhiều thứ trong cuộc sống thực tế.

Tôi đứng lên tròn mắt nhìn anh.

--Anh là ai? -Đây là lần thứ hai tôi hỏi anh.

Tôi họ Phú, tên Phàm.

--Tôi biết rồi, -Tôi kêu nhỏ -Trời ơi! Thế tôi phải gọi anh bằng chú sao?

--Cô gọi gì cũng được -Anh lại cười, nụ cười ấm áp -Nhưng, tôi phải gọi cô thế nào? "thất ý " của Ông gia hả?

Tôi cười.

--Không, tôi có tên, Ông Tử Lăng, Lăng của hoa ấu, tử Lăng là hoa ấu tím. Tôi sinh vào mùa hoa ấu nở.

--Tử Lăng, tên nghe thật hay -Anh đăm đăm nhìn tôi -Hiện giờ, cô có thể bỏ đi thất ý của cô mà cùng tôi vào phòng không? Nếu còn không vào, mũi của cô đỏ cả rồi.

Tôi lại cười.

--Anh rất thú vị -Tôi nói -Phi..quý quá! Tôi không muốn xem anh là bậc trưởng bối, anh không có chút đáng vẻ gì của bề trên cả.

--Nhưng tôi cũng không muốn cô gọi tôi là "Phí quý quá " -Anh nghiêm trang nói.

Tôi cười giòn, vuốt mái tóc bị gió thổi tung, cao hứng nói :

--Chúng ta vào đi! Phí Vân Phàm!

Anh nhún vai không có ý phản đối cách gọi cả họ lẫn tên này của tôi. Anh xem ra gần gũi, vui vẻ, già dặn, thoải mái khiến người ta có cảm giác an toàn và đáng tin cậy. Vì thế, khi bước vào cánh cửa kiếng, tôi thành thực nói nhỏ nhỏ :

--Cho anh biết một bí mật, bản thân tôi cũng không quan tâm đến chuyện thi rớt đại học, chỉ không chịu nổi sự quan tâm của người khác mà thôi.

Anh cười cười.

--Tôi đã sớm biết -Anh đáp.

Chúng tôi đi vào, đúng lúc nhân viên phục vụ của Mỹ Nhi Liên đang tìm kiếm đĩa và chén canh tôi ăn, tôi chỉ chỗ cho anh ta. Như tôi tiên đoán, cảnh tượng trong phòng khách đã thay đổi, bàn ăn được dọn dẹp, phòng rộng rãi hơn nhiều. Các vị khách lớn tuổi đã có nhiều người từ giã ra về, chỉ còn lại đám người của bác sở Sở gái, bác Sở trai, Phí Vân Chu, dì Hà....Những người trẻ như Sở Liêm, Đào Kiếm Ba...đều tụ tập trong phòng vừa hát vừa đùa giỡn. Đào Kiếm Ba đang khảy ghita. Sở Liêm và Lục Bình đang khiêu vũ, bước chân của họ điêu luyện, tuyệt vời, lại thêm cả hai đều đẹp, dưới ánh đèn dịu trông họ như đôi tiên đồng ngọc nữ. Tôi thấy mắt mẹ sáng lên khi nhìn họ, tim tôi chột co thắt, bất giác khẽ rung mình. Phí Vân Phàm không bỏ sót cử chỉ này của tôi.

--Sao thế, cô?

--Chắc bên ngoài bị lạnh, giờ không kịp thích ứng với không khí nóng trong phòng -tôi nói, nhìn Sở Liêm và Lục Bình -Nhìn chị tôi kìa !-Tôi lại nói -Vì chị tên Lục Bình nên chị thích mặc quần áo có chất liệu mềm mại, màu xanh lá. Chị ấy đẹp biết bao!

Thật vậy, Lục Bình mặc chiếc áo lụa màu xanh lá, váy dài chấm đất phất phơ như tiên giáng trần, mái tóc dài xoã bờ vai, phối hợp cùng Sở Liêm, xoay chuyển nghiêng trước ngửa sau, mỗi động tác đều hấp dẫn. Mặt chị ửng hồng, ánh mắt như say, rực sáng dưới ánh đèn.

Còn Sở Liêm? Hiển nhiên anh đang say trong âm nhạc, say trong khiêu vũ và say cả sắc đẹp của Lục Bình, mặt anh cũng bừng sáng.

Phí Vân Phàm nhìn Lục Bình một lát.

--Đúng là chị của cô rất đẹp.

--Chính xác là kiều ngạo của Ông gia, phải không?

--Chính xác! -Anh nhìn tôi -nhưng, cô là linh hồn của Uông gia.

--Nói vậy là sao? -tôi ngân người.

--Cô sinh động, thẳng thắn, tự nhiên, nghịch ngợm, nhạy bén. Cô là một cô gái đáng yêu ấy, Tử Lăng.

Tôi sững lại mấy giây, ngậy ra nhìn anh.

--Cảm ơn anh, Phí Vân Phàm.-Cuối cùng tôi nói.

Mặc dù anh khen vị tình nhưng thú thật tôi rất thích nghe.

Anh cười như muốn nói điều gì, nhưng cha tôi và chú Phí Vân Chu đã sai bước đến. Chú Phí liền hỏi.

--Vân Phàm, em đi đâu vậy? Anh tìm em khắp nơi.

Em hả? -Vân Phàm cười đáp -Em vừa lượm được ở ngoài cửa một "thất ý".

Tôi trừng mắt với anh, đây mà là câu trả lời sao chứ? Cha đưa tay quàng qua vai tôi, tủm tủm cười, nhìn tôi lại nhìn Vân Phàm.

--Con và chú Phí nói chuyện có vui không? Chú có kể cho con nghe những chuyện thú vị của chú ở châu Âu không? và đám bạn gái của chú nữa?

Tôi ngạc nhiên nhìn Vân Phàm, tôi vốn không biết anh ta từ châu Âu trở về, cũng không biết đám bạn gái của anh ta. Cuộc nói chuyện của chúng tôi bị tiếng gọi của mẹ cắt đứt. Mẹ đi nhanh về phía tôi, quơ tay nắm cổ tay tôi.

--Ôi dào, Tử Lăng, con không thể ăn mặc đàng hoàng một chút sao? Xem bộ dạng lếch thếch của con kìa! Cả buổi tối con chạy đi đâu? Mau qua

chao bác Sở và dì Hà đi, con càng lớn càng không phép tắc, ngay cả lễ phép cũng không biết hả? con đã gặp qua chú Phí nhỏ này chưa.

Tôi liếc "chú Phí nhỏ " một cái. liền bị mẹ kéo đi tới trước mặt bác Sở gái sang trọng. Bác cười hiền hoà với tôi, nhỏ nhẹ hỏi :

--Sao cháu không khiêu vũ với chúng nó?

--Vì cháu phải "chào hỏi " các bác trước - Tôi đáp.

Bác Sở gái phì cười, nói với mẹ.

--Thuần Quyên, tính tình cô con gái nhỏ của chị càng lúc càng giống Triển Bằng.

Triển Bằng là tên của cha tôi. Nghe nói thời trẻ, cha mẹ và bác Sở gái chơi chung một nhóm. Tôi thắc mắc sao cha cưới mẹ mà không cưới bác Sở gái, có lẽ vì cha tôi theo đuổi không được, bác Sở trai là người đàn ông đẹp trai.

--Còn nói nữa - Mẹ hờn trách - Việc gì cũng tại Triển Bằng nuông chiều nó quá. Thi rớt đại học....

Thôi rồi! Tôi đảo con người muốn tìm chỗ chạy trốn. Cơ hội vừa đến, Sở Liêm thoát cái lao tới trước mặt tôi, hồ hởi kêu lên :

--Em nấp ở đâu vậy, Tử Lăng? mau đến khiêu vũ đi! Anh muốn xem bước nhảy của em đã tiến bộ đến đâu rồi.

Tôi bị anh kéo ra giữa phòng khách. Giờ tôi mới phát hiện, Đào Kiếm Ba đã ném cây ghita của mình lại, đang cùng Lục Bình khiêu vũ. Máy hát đang phát bài "Anh yêu", hầu như những người trẻ đều đang nhảy. Nhạc vang cuồn loạn, người cũng nhảy cuồn loạn. Bầu không khí hừng hực

này lập tức lôi cuốn tôi, tôi bắt đầu nhún nhảy. Sở Liêm cười khinh lệ tôi, nói :

--Anh muốn xoá tan bóng đen "thi rớt " khỏi người em. Tử Lăng, sôi nổi lên! Phải giống như con nhóc hoang dã mà bấy lâu anh đã quen thuộc.

Tôi bỗng cảm thấy mắt mình cay cay. Sở Liêm, khuôn mặt đẹp trai, trẻ trung của anh đang lắc lư trước mắt tôi, đôi mắt đen sáng quắc, làn da rám nắng khoẻ khoắn, đôi chân mày rậm...Tôi mơ màng nhớ về thuở bé lúc ấy, tôi, Lục Bình, Sở Liêm, Sở Y cùng chơi chung một nhóm. Lục Bình luôn ngoan ngoãn, thùy mị, tôi thì dở dờ ương ương, nên Sở Liêm gọi Lục Bình là "tiểu công chúa ", gọi tôi là " con nhóc hoang dã ", Chớp mắt, chúng tôi đã lớn cả rồi, Lục Bình tốt nghiệp đại học, Sở Y cũng đã học năm thứ ba đại học, Sở Liêm thì dự lớp huấn luyện sĩ quan dự bị xong, nay đang là kỹ sư xây dựng của một công ty xây dựng nổi tiếng.

Thời gian như bóng câu trôi qua nhanh quá! Trong nhóm chỉ có tôi là tệ hại nhất, nhưng, ánh mắt Sở Liêm nhìn tôi sao sáng thế! Nhưng, ánh mắt này không phải cũng từng nhìn Lục Bình như thế sao?

Sau màn khiêu vũ điên cuồng, nhạc chuyển sang một điệu nhạc chậm buồn. Sở Liêm không buông tôi ra mà kéo tôi vào lòng, đắm thắm nhìn tôi hỏi :

--Sao muộn vậy em mới ra đây?

--Em bảo đảm anh không hề mong tìm em - Tôi cười nói.

--Nếu em còn không xuất hiện thì anh sẽ đi tìm em!

--Hừ! -Tôi bĩu môi -Anh không sợ Lục Bình bị Đào Kiếm Ba cướp đi hả? Theo em, anh đã dành tất cả thời gian để canh giữ Lục Bình, nếu không anh đã nhìn thấy em từ lâu rồi, vì em luôn ở ngoài ban công.

--VẬY sao? Anh ngạc nhiên nói, Anh thề là anh không hay biết...

Lục Bình và Đào Kiếm Ba khiêu vũ đến gần chúng tôi. Lục Bình tươi cười với Sở Liêm. Sở Liêm như quên mất đang nói chuyện dở đang với tôi, cũng cười trả với Lục Bình, ánh mắt lại mãi mê theo chị. Tôi hừ một tiếng.

--Sở Liêm, tôi nói, anh có cần em giúp anh không?

--Giúp anh việc gì?

--Theo đuổi Lục Bình!

Anh chong mắt nhìn tôi rồi toét miệng cười, hỏi :

-Em giúp cách nào?

--Giúp ngay lập tức đây, tôi kéo anh khiêu vũ đến gần chỗ Đào Kiếm Ba và Lục Bình, sau đó, tôi nói nhanh với Lục Bình -Lục Bình, chúng ta đổi bạn nhảy nhé!

Tôi liền tách khỏi Sở Liêm, kéo Đào Kiếm Ba đi.

Sở Liêm và Lục Bình tách ra xa khiêu vũ. Tôi gặp ngay ánh mắt khó chịu của Đào Kiếm Ba.

--Con quý nhỏ! Cô đang giở trò gì đây? Anh hỏi.

--Em thích khiêu vũ với anh -Tôi cười nhạt nhẽo, hơn nữa, em không phải con quý nhỏ.

--Cô luôn là con quý nhỏ, anh tức giận nói.

--Nếu vậy con quý nhỏ đi đây, tôi nói, quay người bỏ đi. Anh giậm chân mắng mỏ sau lưng tôi. Nhưng, chỉ một lát anh đã cặp kè với Sở Y vũ. Tôi lén nhìn Sở Liêm và người chị xinh đẹp của tôi. Họ ôm nhau tất chặt,

miệng anh gần như kề sát tai chị, như đang thăm thì gì đó với chị. Lục Bình thì cười thật ngọt ngào quyến rũ.

Tôi lẳng lẳng lui đến bên salông, ngồi cạnh cây ghita của Đào Kiếm Ba. Tôi ôm đàn khảy khảy nhẹ nhàng đây đàn. Tiếng đàn từng từng yếu ớt vang ra bị lấp mất bởi âm thanh từ đĩa hát. Chị tôi cười rạng rỡ, mắt Sở Liêm lấp lánh,...ngày bé chúng tôi rượt đuổi nhau trên sườn đồi...những hình ảnh qua mắt tôi.

Có người ngồi xuống cạnh tôi.

--Đưa tôi cây đàn đó đi! Một giọng nói vang lên.

Tôi hoang mang nhìn anh, Phí Vân Phàm mà tôi gần như quên mất.

Tôi đưa đàn cho anh.

--Đi theo tôi! anh nói, đứng lên.

Tôi theo anh ra ngoài, chỗ đó là vườn hoa nhà tôi. Gió đêm phả hơi lạnh, mang theo hương hoa thoang thoảng. Bóng cây đồng thanh sừng sững dưới ánh trăng

Anh ngồi xuống bậc thang trước thềm cửa, ôm ghita, khảy nhẹ, một chuỗi âm thanh réo rắc tuôn ra. Tôi kinh ngạc ngồi xuống cạnh anh, tròn xoe mắt nhìn.

--Tôi không biết anh còn biết đàn ghita -Tôi nói.

--Ở nước ngoài, tôi là một tay đàn ghita chuyên nghiệp trong một ban nhạc -Anh nói vẫn tắt. Hàng chuỗi nhạc tuyệt đẹp tuôn ra từ ngón tay anh. Tôi ngây người, sững sờ nhìn anh. Anh ngược nhìn tôi, thong thả nói -Có muốn nghe tôi hát không?

--Muốn !, tôi vội đáp.

Thế là anh hát tùy hứng theo tiếng đàn.

Có cô gái tên "thất ý "

Trong lòng cô có bao bí mật.

Chỉ vì khó gặp tri kỉ.

Cô cứ phải tìm tìm kiếm kiếm !...

Mắt tôi mở càng to nhìn thẳng anh. Anh ngừng hát, nhìn tôi cười.

--Thế nào? Anh hỏi.

--Anh...tôi chưa hết kinh ngạc, là yêu quái!

--VẬY có đồng ý cùng yêu quái này vào phòng khiêu vũ không? Anh hỏi.

--Không, tôi lơ mơ trả lời, trong phòng đó không có chỗ cho " thất ý " này. Tôi thà ngồi đây nghe anh đàn.

Anh đăm đăm nhìn tôi, trong mắt có ánh cười.

--Nhưng, đừng mãi ảo não đáng thương như vậy,được không? Anh hỏi.

--Tôi cho rằng tôi...Tôi lúng búng.

Anh chậm chậm lắc đầu, tiếp tục khảy đàn, vừa ung dung hát :

...Cô nghĩ mình không lộ ra

nhưng, mặt cô đã hiện rõ nỗi " cô liêu "

Tôi thật sự không ngờ, cứ trân trối nhìn anh.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương Ba

Tiệc tùng đã trôi qua mấy ngày rồi.

Lục Bình cũng bắt đầu đi làm.

Thực ra Lục Bình chỉ đi làm tạm thời, chị đã chuẩn bị để xuất ngoại. Việc thi đỗ cao học đối với chị dễ như trở bàn tay, xin học bổng càng không thành vấn đề. Sở dĩ chị còn ở lại trong nước, một là vì mẹ không đành xa chị, tôi đoán tám mươi phần trăm là vì Sở Liêm đáng chết đó.

Tại sao Sở Liêm đáng chết chứ? Tôi cũng không nói được tại sao. Vừa sáng sớm, mẹ đã báo tôi :

--Mẹ đã có nói với bác Sở gái với Sở Liêm rồi, về sau vào ngày hai, tư,sáu mỗi tuần, Sở Liêm sẽ tới giúp con ôn tập toán, Anh văn, chuẩn bị sang năm thi lại! Dù cho thế nào con cũng phải vào đại học!

--Mẹ! tôi nhăn mặt, con nghĩ con không thi đại học cho xong.

--Con nói gì vậy? Mẹ hốt hoảng nói, không thi đại học thì con có thể làm gì? ngay cả gả con cho người ta cũng không có gia đình tốt nào cần con!

--Ngoài trừ thi đại học và gả cho người ta ra, con gái không thể làm được việc gì khác sao? Tôi buồn bực nói.

--Có cơ quan nào tuyển học sinh phổ thông? Mẹ khinh miệt nói, hơn nữa, gia đình ta như vậy...

--Được rồi, được rồi, tôi cắt ngang lời mẹ, con sẽ chuẩn bị để sang năm thi lại đại học, được chứ?

Mẹ cười tươi tắn.

--VẬY MỚI PHẢI LÀ CON NGOAN CHỨ!

--Nhưng, tôi từ từ nói, nếu sang năm con lại thi rớt thì làm sao?

--Năm tới thi nữa! Mẹ nói dứt khoát.

--VẬY MẸ CHUẨN BỊ CHO CON MỘT ÍT THUỐC NHUỘM TÓC NHÉ!

--Thuốc nhuộm tóc? Mẹ ré lên, vậy là ý gì?

--Nếu con thi suốt hai mươi năm mà vẫn rớt, chẳng phải khi đó con cần thuốc nhuộm tóc sao? Tóc bạc mà đi thi thì quái lắm!

Mẹ trợn tròn mắt nhìn tôi, hồi lâu mới kêu " Ôi " một tiếng, nói :

--Con thật không có ý chí. Tử Lăng, sao con không học tập chị con chứ? Nó chưa từng khiến mẹ phải lo lắng như vậy

--Đây chính là thất sách của mẹ, tôi uể oải nói.

--Thất sách của mẹ? con lại có ý gì đây? chân mày của mẹ nhíu càng chặt.

--Đã sinh ra Lục Bình quá tốt đẹp thì đừng nên sinh thêm con! Ai bảo mẹ không tha mãi mà cho ra thêm con quỷ đáng ghét này!

Mẹ chết lặng ở đó, mắt mở trừng trừng nhìn tôi cứ như là trông thấy quái vật chưa từng gặp. Qua hồi lâu, bà mới ngẩn rặng nói một câu :

--Con khiến người ta khó chịu dựng nổi! Mẹ quay người đi về phía cửa. Tôi rầu rĩ ngồi nơi đó, phát ngậy với bức rèm châu của mình. nghe

tiếng cửa mở, tôi đột ngột quay đầu gọi :

Mẹ!

Mẹ quay đầu qua.

--Con xin lỗi, tôi nhỏ nhẹ nói, con không cố ý.

Mẹ quay lại trước mặt tôi, đang tay ôm lấy đầu tôi, vò vò đầu tôi như vò đầu một đứa bé con. Mẹ dịu dàng, hiền từ, có mấy phần cam chịu, thờ dãi nói :

--Con ngoan. Mẹ biết con thi rất đại học, trong lòng không vui, nhưng chỉ cần con cố công thì sang năm chắc chắn sẽ đậu. Con thông minh không hề thua kém Lục Bình, mẹ chỉ không hiểu sao con từ sáng chí tối cứ phát ngậy ra với cái rèm này. Con bớt mơ mộng, đọc sách nhiều thêm, thì sẽ không vấn đề gì. Sau này có Sở Liêm đến giúp con ôn tập, nhất định con sẽ tiến bộ rất nhanh.

" Sở Liêm " tôi cắn môi, lại không thể giữ được cái lưỡi của mình.

--Anh ta không phải hứng thú với việc phụ đạo cho con, chẳng qua anh tới là để đeo đuổi Lục Bình mà thôi!

Mẹ cười, mắng :

--Con nhóc! Con thật lắm trò. Mặc cho mục đích chính của nó là gì, nhưng nó nói nó vui lòng giúp con ôn tập.

--Anh ấy, tôi làu bàu, vui lòng là có ý đồ đó.

Được rồi, tối nay là thứ hai, là ngày mà Sở Liêm đến giúp tôi ôn tập. Trên bàn tôi đặt một quyển ngữ pháp Anh văn cao cấp, nhưng tôi thì lại phát ngậy với rèm châu của tôi hàng mấy canh giờ liền. Rèm châu đó giống những hòn bi tôi chơi thuở nhỏ. Thiên hạ bảo con gái không thể bò lê trên

đất mà chơi bắn bi, nhưng tôi không quan tâm nhiều như vậy, tôi chơi rất hay, ngay cả bọn con trai như Sở Liêm và Đào Kiếm Ba còn chơi không lại tôi. Khi đó, tôi hãy còn bé con, suốt ngày quần quýt bên họ.

--Anh Sở, chơi bắn bi với em đi.

--Em nhỏ quá. Anh ngạo nghễ ngông đầu chề.

Anh lớn hơn tôi 5 tuổi, cao gần như gấp đôi tôi.

--Em không nhỏ. Tôi lắc đầu nguầy nguậy, lắc đến hai bím tóc bị sút tung ra, nếu anh không chơi với em, em sẽ khóc thật lớn. Em nói khóc là khóc đó, anh có tin không?

--Anh tin! Anh tin! Anh vội la lên vì biết tôi không đạo suông, Anh sợ em luôn, con quỷ nhỏ!

Thế là chúng tôi bò trên đất để bắn bi. Chỉ một lát, ngón nghề thần kỳ của tôi lộ ra đã làm anh choáng váng. Càng chơi anh càng găng, càng chơi anh càng nóng nảy không phục. Chúng tôi có thể chơi liền mấy tiếng đồng hồ, bò lăn bò lóc, mình mẩy đầu cổ đầy bụi đất. Còn người chị nhỏ xinh xắn của tôi thì quần áo trắng nếp cùng Sở Y đứng một bên xem, luôn miệng nói :

--Trò này có gì vui? Sở Liêm, anh đã hứa chơi nhà còi mà lại chơi bắn bi.

--Không chơi không được, nó sẽ khóc đó. Sở Liêm thờ ơ đáp, đầu cũng không thèm ngẩng lên vì còn mê bắn bi hơn tôi.

--Nó là con quỷ nhỏ ưa khóc nè, Sở Y phán một câu.

Quỷ ưa khóc? Không, tôi thật sự không phải ưa khóc, tôi chỉ khóc khi không có ai chơi với tôi, gặp chuyện lớn trái lại tôi cần răng chịu đựng.

Năm đó, Sở Liêm dạy tôi chạy xe đạp. Tôi 10 tuổi, anh 15 tuổi. Anh ở phía sau vịn xe, tôi ở phía trước đạp vù vù. Anh vừa thở hồng hộc chạy theo vừa la lớn với tôi :

--Em yên tâm, anh vịn chắc lắm, em không té đâu.

Tôi học chạy xe ở sân vận động trường đại học Sư phạm,quẹo trái một vòng, quẹo phải một vòng, chạy thật vui. Hồi lâu, ở phía sau anh hét :

--Cho em biết, đã năm vòng rồi anh không có vịn xe. Em đã chạy được rồi!

Tôi liền quay đầu, quả nhiên anh chỉ chạy suông theo xe thôi. Tôi sợ chết khiếp, ré lên, cả người lẫn xe ngã lăn kèn xuống đất. Anh chạy tới đỡ tôi dậy, nhưng tôi không sao đứng được, đành ngồi bệt dưới đất, tôi cắn răng không khóc. Anh vén ống quần tôi lên, ống quần đầy vết máu, đầu gối bị té, máu từ đó chảy ra. Anh lo sợ, mặt tái nhợt, ngẩng nhìn tôi, luôn miệng nói :

--Em đừng khóc, em đừng khóc!

Tôi nén nước mắt, cười với anh.

--Em không đau đâu, thật đấy! tôi nói.

Anh nhìn tôi, mãi đến nay tôi vẫn còn nhớ ánh mắt lo lắng, thương xót lẫn khâm phục đó. Ôi! Thời thời thơ ấu đã trôi đi không trở lại, còn tuổi trưởng thành cứ sòng sọc đến. Sở Liêm không còn là thằng con trai thường theo tôi quậy phá điên khùng, anh đã là một kỹ sư xây dựng trẻ tuổi. " Tuổi trẻ ra sức, tương lai xán lạn " mẹ nói thế.

Đêm qua, tôi nghe lén cha nói với mẹ :

--Chúng ta đã biết Sở Liêm từ bé đến lớn. Tình cảm giữa chúng ra và Sở gia cũng khăng khít. Anh nghĩ, nó và Lục Bình thật xứng đôi, từ nhỏ đã là đôi thnah mai trúc mã, hai đứa nó mình không cần đoán. Nếu Lục Bình đính hôn với Sở Liêm, xem như tâm nguyện của anh đã thành.

Thanh mai trúc mã, hai đứa nó mình không đoán! Lục Bình và Sở Liêm sao? Tôi nhìn trân trân những hạt châu trên rèm, lớn có nhỏ có, từng hạt từng hạt giống như những hòn bi thủy tinh của tôi! Những hòn bi đó giờ mất hút nơi đâu ? Tuổi thơ của tôi giờ mất hút nơi đâu?

Có tiếng chuông cửa. Tôi khẽ rùng mình, nghiêng tai lắng nghe, tiếng cổng mở, tiếng xe gắn máy của Sở Liêm chạy thả"ng vào. Sở Liêm, anh đến phụ đạo cho tôi hay đến thăm Lục Bình? Tôi ngồi bất động. Cửa phòng tôi khép kín nên tôi không nghe được âm thanh trong phòng khách, nhưng tôi biết Lục Bình đang ngồi trong phòng khách, vì chuyện " ôn tập " của tôi mà chị đã thay ba bộ đồ rồi. Tôi tháo đồng hồ tay đặt lên quyển ngữ pháp Anh văn, chăm chăm nhìn kim phút đi chuyển, 5 phút, 10 phút, 15 phút, 20 phút, 25 phút, 30 phút...thời gian cứ trôi chậm chậm, 45 phút, cuối cùng có tiếng bước chân lên cầu thang, tiếp theo là tiếng gõ cửa " cốc cốc " vang rõ mồn một, mỗi tiếng đều làm chấn động thần kinh của tôi.

--vào đi! Tôi gắt.

Cửa mở, Sở Liêm vào. Vừa khép cửa anh đã nhào tới cạnh tôi, cười vui vẻ với tôi.

--Hi, hi! Tử Lăng, em thật là chăm chỉ đấy nhé!

Tôi từ từ đeo đồng hồ vào tay, quắc mắt nhìn vào khuôn mặt sáng bừng và đôi mắt tràn đả6'y niềm vui của anh. 45 phút dưới lầu đã đủ để khuôn mặt này hạnh phúc vậy sao. tôi chống cằm, lười nhác hỏi :

--Sao anh biết em chăm chỉ?

--Không phải em đang xem ngữ pháp Anh văn sao?

--Anh hỏi, kéo ghế đến ngồi xuống cạnh bàn viết của tôi.

--Con người thường nhìn sự việc từ bên ngoài, phải không? Tôi hỏi, lim dim mắt nhìn anh không chớp.

Quyển ngữ pháp vẫn đặt trên bàn thì chứng tỏ là em đang chăm chỉ, đúng không?

Anh nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt sắc bén, tôi cảm giác anh đang tìm cách "nhìn thấu" tôi.

--Tử Lãng! Anh ôn tồn hỏi, vì chuyện gì mà em không vui?

--Làm sao anh biết em không vui? Tôi hỏi lại có ý khiêu khích.

Anh lại nhìn kỹ tôi giây lát.

--Đừng ngốc, Tử Lãng, anh chỉ ngón tay lên mũi tôi --Chúng ta đã cùng lớn lên từ nhỏ, còn không hiểu nhau sao? Vui buồn của em đều hiển hiện trên mặt.

--Hừm! Tôi nhướn mày nói, anh hiểu em?

--Tương đối hiểu, anh gật đầu.

--Cho nên anh cho rằng em luôn chăm chỉ?

Anh ngã người ra sau, dựa vào lưng ghế, cầm bút chì trên bàn lên gõ nhẹ vào môi, nhìn tôi có vẻ nghĩ ngợi. Trời ơi, tôi thật không muốn anh nhìn tôi bằng thần sắc đó, nếu không tôi sắp hết chỗ giấu mình.

--Hắn là em không đang đọc sách, anh nói, thế em đang làm gì? Nhìn bức rèm của em để mộng mơ hả?

Tôi gật mình.

--Có thể! Tôi trả lời nhát gừng.

--Trong mộng có anh không? Anh hỏi, liếc nhìn tôi, lại bắt đầu toét miệng cười.

Đáng ghét!

--Có --Tôi đáp --Anh biến thành một con cóc ghê vừa nhảy chung quanh đám bèo xanh ở trong ao, vừa kêu oa oa oa, vừa xấu xí vừa khó nghe.

--Vậy sao? --Nét cười của anh càng sâu.

--Đúng vậy --Tôi nghiêng mặt đáp.

Anh thu nụ cười, gõ mạnh bút chì lên tay tôi, nhìn đăm vào tôi.

--Nếu trong mộng em có anh, anh chắc chắn anh là con ếch chứ không phải là con cóc ghê.

--Nói thực, em không nhận ra con ếch và con cóc ghê có gì khác biệt.

--Em sai rồi. Cóc ghê là cóc ghê, nhưng ếch là hoàng tử biến thành.

--A! Tôi ré lên --Anh thật không biết xấu hổ. Anh là hoàng tử, thế công chúa đâu?

--Trong lòng em biết rõ mà.-Anh lại cười.

Đúng, trong lòng tôi biết rõ, vị công chúa đó đang ngồi trong phòng khách dưới lầu. Hoàng tử ếch và đám bèo xanh! Tôi lắc lắc đầu, tôi cần phải lắc văng thứ gì đó trong đầu tôi ra. Những hòn bi của tôi đã mất rồi, tuổi thơ của tôi cũng đã sớm mất rồi, mà thứ đã mất lại không thể quay về.

Tôi hít sâu một hơi. Hay là tôi chẳng mất đi thứ gì vì tôi vốn chưa từng có được thứ gì.

Anh tăng hăng một tiếng lớn, tôi giật mình ngược nhìn anh.

--Hồn em dường như ở tận đâu đâu! Anh nói, chòm người tới gần tôi, nhìn tôi dò xét. Thôi được, nói cho anh biết, rốt cuộc là em đang buồn chuyện gì?

Tôi cứ lẳng lẳng nhìn anh, trong phòng lặng như tờ.

--Sở Liêm! Cuối cùng tôi lên tiếng gọi.

--Hử

--Em nhất định phải thi đại học sao? Tôi hỏi.

--Anh trước nay không cho rằng như vậy --Anh đáp không kịp nghĩ.

--Anh cho rằng học đại học là con đường em phải đi sao?

Anh không đùa nữa, dăm chiêu nhìn tôi, vẻ mặt chân thành nghiêm túc. Anh chậm chậm lắc đầu.

--Chỉ có mẹ em cho rằng em cần học đại học. Thực tình, em yêu âm nhạc, yêu văn học, những thứ này không vào đại học em vẫn có thể rút ngắn con đường học tập của em. Nhưng, chúng ta khó làm cho cha mẹ hiểu được những điều này, phải không? Vào đại học của em cũng giống như việc xuất ngoại của anh.

--Xuất ngoại của anh?

--Mẹ anh cho rằng anh phải xuất ngoại. Nhưng, vì cái gì chứ? Anh cảm thấy đây chỉ là lòng ham thích hư vinh của cha mẹ chúng ta mà thôi. Họ nghĩ có con du học nước Mỹ đủ để khoe khoang cùng xóm, không hề

biết những du học sinh chúng ta ở nước ngoài phải rửa chén bát, bán sức lao động, xem chừng sắc mặt người Tây mà sống. Giả như cha mẹ chúng ta nhìn thấy cuộc sống của con cái họ ở nước ngoài, anh không biết lòng hư vinh của họ còn lại bao nhiêu!

--VẬY, anh không muốn xuất ngoại hả, Sở Liêm?

--Anh muốn đấy, Tử Lăng --Anh trầm ngâm giây lát --Nhưng, không phải hiện giờ mà trong tương lai, khi anh kiếm đủ tiền, anh muốn đi nước ngoài chơi, chứ không đi lúc này để chịu tội.

--Thế nah quyết định không đi du học nước ngoài?

--Đúng vậy. Anh quyết định làm phản đồ.

--Nếu vậy --Tôi hít sâu một hơi --tư tưởng của anh không thống nhất với mẹ em rồi. Lục Bình sắp xuất ngoại, nếu anh không xuất ngoại, việc của anh và Lục Bình tính làm sao?

Anh nhìn tôi trân trối đầy vẻ sững sốt.

--Ê này, tiểu cô nương --Anh nói bực dọc --Em làm ơn đừng lo lắng cho anh và chị của em, được không?

--Nếu vậy --Tôi tiếp tục nói --anh và Lục Bình sớm đã tính toán, thảo luận trước rồi?

--Trời ơi! Anh kêu lên --Tử Lăng, em còn bao nhiêu cái "nếu vậy " nữa hả?

--Nếu vậy --Tôi lại nói --Xin anh giúp em với.

--Được!

Tôi gấp quyển ngũ pháp Anh vẫn trên bàn lại.

--Giúp em làm một phần đồ --Tôi nói --Em không muốn thi đại học nữa, cũng không muốn học đại học.

Anh quan sát tôi hồi lâu.

--Em sẽ khiến mẹ em thất vọng-Anh từ từ nói.

--Nếu anh không xuất ngoại, không phải anh cũng khiến mẹ anh thất vọng sao? Em nghĩ, tuy mẹ sinh ra chúng ta, nhưng không vì thế mà chúng ta sống và phát triển theo sự sắp xếp của mẹ, nửa cuộc đời sau là thuộc bản thân chúng ta, đúng không nào?

Anh trầm mặc, sau đó thở dài.

--Đây cũng là vấn đề anh thường nghĩ. Tử Lăng, -Anh nói -chúng ta sống vì ai đây? Vì cha mẹ mình hay vì bản thân mình? Nhưng, Tử Lăng, em không thể phủ nhận cha mẹ sắp xếp cho chúng ta là vì họ yêu chúng ta, họ cho rằng như vậy là giúp chúng ta.

--Có nhiều khi yêu trở thành hại.

Anh lại nhìn tôi chăm chú, qua hồi lâu, anh nhẹ nhàng nói :

--Tử Lăng, em không còn là con nhóc nghịch ngợm nữa.

--Em vẫn nghịch ngợm -Tôi thả"ng thả nói, nhưng nghịch ngợm không cản trở suy nghĩ của em. Nói anh biết, hàng ngày em ngồi trong phòng, chẳng phải ngồi sông, trong đầu em lúc nào cũng cuộn cuộn bao tư tưởng, nếu nói ra có thể sẽ không ai hiểu em, em thường cảm thấy mình có hơi điên. Em gộp những suy nghĩ và đặt cho nó một cái tên.

--Tên gì? Anh thích thú nhìn tôi.

--Áo Mộng -Tôi khẽ đáp.

--Áo Mộng?

--Đúng vậy. Anh nhìn bức rèm này đi. Lục Bình không hiểu tại sao em dùng hạt châu làm rèm. Chị không thể hiểu được trong mỗi hạt châu đều có một giấc mộng của em, cả bức rèm này là một bức ảo mộng của em --Tôi lắc đầu -Không ai có thể hiểu được!

Anh chăm chăm nhìn tôi, mắt chớp sáng.

--Nói cho anh nghe, thử xem sức lĩnh hội của anh đến đâu.

Nói cho anh nghe? Thử lĩnh hội của anh ?Tôi khép hờ mắt nhìn anh, lại mở to mắt nhìn anh, đôi chân mày rậm đó, đôi mắt đen đẹp đó! Sở Liêm, Sở Liêm, người bạn chơi đùa thời thơ ấu đó! Tôi thở dài.

--Em không thể nói được, Sở Liêm. Nhưng, anh có thể nghĩ, đây là thứ chỉ có thể hiểu bằng tâm mà không thể dùng lời truyền đạt!

Hay cho thứ hiểu bằng tâm mà không thể dùng lời truyền đạt! Anh buông bút chì xuống, đặt tay anh lên tay tôi --Anh đồng ý với em, Tử Lăng, anh sẽ giúp em làm một phản đồ!

--Một lời đã hứa?

--Một lời đã hứa! Anh bóp chặt tay tôi, chúng tôi chăm chăm nhìn nhau. Ngoài cửa chợt vang tiếng động, tôi hoảng hốt vội vã rút tay về. Người bước vào chính là người chị xinh đẹp của tôi. Chị cười thật tươi, bưng một đĩa điểm tâm vừa mới làm xong mùi thơm phưng phức, đi thẳng tới đặt đĩa lên bàn, cười nói :

--Mẹ bảo em mang đến cho hai người! Sở Liêm, anh quản nó nghiêm một chút, đừng để nó lười nhác!

Sở Liêm nháy nhó với tôi thật tức cười.

--Tử Lãng, anh nói, em muốn làm gì trong tương lai?

--Ồ, em là người có chí lớn, tôi mỉa cười đáp, em chỉ muốn sống tốt, sống vui vẻ, sống được an tâm....Tôi dừng một lát, mấy câu này là ai nói nhỉ? À, buổi tiệc hôm đó, Phí Vân Phàm kỳ lạ đó! Tôi lắc đầu, tiếp tục nói, em muốn viết chút văn chương, làm mấy bài thơ, học ít âm nhạc...giống như đàn ghita, đàn organ, sau đó, làm một con người bình thường.

Ai đa! Lục Bình kêu khẽ, hai người đang ôn tập hả?

--Đúng vậy, Sở Liêm cười nói, đúng vậy, Tử Lãng đang giúp anh ôn tập.

--Sở Liêm, Lục Bình bất mãn kêu lên, anh đang làm trò quỷ gì vậy?

Sở Liêm ngẩng đầu nhìn chị. Đôi mắt đen tuyền của chị đang mỉm cười dừng trên mặt anh, hai hàng mi cong dài hơi rũ xuống, khuôn mặt trắng nõn ôn nhu, ấm áp. Tôi chú ý thấy sắc mặt của Sở Liêm biến đổi, hoàng tử ếch gặp công chúa của mình lập tức hiện nguyên hình của nó. Anh hất một họn tóc đen ra sau, nhiệt tình nói :

--Tử Lãng không muốn anh ôn tập giúp...

--Coi chừng mẹ nổi giận đấy! Lục Bình liền tiếp lời.

--Tại em không muốn ôn tập, tôi bực tức la lên.

Ánh mắt Lục Bình trước sau vẫn dừng trên mặt Sở Liêm.

--Được rồi! Cuối cùng chị nói, không hề nhìn tôi, hôm nay hai người không ôn tập, rút trong căn phòng nhỏ này làm gì? Chúng ta xuống lầu đi. Đi nghe đĩa hát.

--Chị nắm Sở Liêm kéo đi, đi thôi, Sở Liêm!

Sở Liêm đứng lên như bị thôi miên. Anh không quên lịch sử với tôi.

--Em cũng xuống nhé, Tử Lăng!

--Không, tôi đáp vội, em còn một số việc cần làm.

Họ đi ra khỏi phòng, đóng cửa phòng, họ xuống lầu. Tôi thừ ra đó nhìn rèm châu của tôi...Tôi không biết mình ngồi bao lâu, trăng sáng sao thưa ngoài cửa sổ, một ngọn đèn ngoài cửa sổ đã tắt, tôi rút một tờ giấy trắng, chán chường viết một bài thơ nhỏ.

Tôi có một rèm châu mộng

Chẳng biết cùng ai sẻ chia

Bao nhiêu bí mật bên trong

Muốn nói ai người hiểu cho!

Đêm qua gió mưa tưới bời

Đêm nay hoa rụng đầy sân

Xuân đến xuân đi lặng lẽ

Còn lại đây rèm châu sầu!

Nỗi sầu riêng ai giải được?

Ai đem tình ái gieo sâu?

Nếu mai gặp được trường tri

Cùng nhau chung giấc mộng này!

Viết xong, tôi ném bút, thở dài với bức rèm châu, đột nhiên cảm thấy quá chán chường, mệt mỏi.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương Bốn

Vừa sáng sớm, trong nhà đã mang hơi hướm giông tố.

Không cần hỏi tôi cũng hiểu được chuyện bắt nguồn từ tôi. Chắc hẳn đêm qua Sở Liêm đã nói hết với cha mẹ tôi. Mặt mẹ tôi nặng chịch còn hơn chì. Lục Bình thì vẫn giữ thái độ im lặng cố hữu, không ngớt nhìn tôi lạ lẫm như nhìn một vật kỳ quái hay một quyển sách khó hiểu. Chỉ có cha trước sau mỉm cười, cố tình pha trò để làm giảm bầu không khí nặng nề trên bàn ăn. Nhưng, tôi cũng nhận ra cha đang nhẫn nại chờ " cơ hội tốt " để cho tôi " hiểu đại nghĩa ".

Không khí này khiến tôi cảm thấy căng thẳng, nghẹt thở khó chịu, vì thế, sau khi Lục Bình đi làm tôi mượn cớ đơn giản nhất để trốn chạy khỏi " những lời giáo huấn " mà tôi sắp nhận chịu. Tôi nói dối phải dự sinh nhật một người bạn thân, liền vọt ra khỏi cửa, để mẹ trừng mắt tức giận ở nhà. Dù thế nào, tôi cũng không muốn vừa sáng sớm đã lâm trận chiến đấu. Tôi nghĩ, tôi cần phải vận dụng suy nghĩ, đồng thời cũng cho mẹ một khoảng thời gian để mẹ bình tĩnh.

Tôi long nhong cả ngày ở bên ngoài. Tôi đi học theo lẽ đường, lăm lăm đếm gạch lát vỉa hè, ngắm nghía vật dụng trưng bày trong tủ kiếng, xem thời trang phụ nữ. Tôi ăn mì ở quán cóc, ăn đậu đỏ đá bào ở Tiểu Mỹ, mua cá viên chiên ở cửa rạp hát, xem một bộ phim hành động có đấm đá, máu sập tường đổ, máu chảy, mồ hôi luôn. Sau đó, tôi cố thoát khỏi theo đuôi của hai chàng công tử bột.....Đúng 5 giờ chiều, tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, tay chân rã rời, thế là, tôi đành phải quay về nhà, kết thúc ngày " lang thang " của mình. Trong lúc nhấn chuông cửa, tôi tự nhủ :

--Chuyện phải đến rồi sẽ đến, có chạy cũng không khỏi, Ông Tử Lãng, mà nên đổi điện với hiện thực đi.

A Tú ra mở cổng cho tôi. Nó làm ở nhà tôi đã được năm năm rồi, rất được lòng tôi, là tâm phúc của tôi. Cửa vừa mở, nó liền tươi cười nói với tôi :

--Cô hai, trong nhà có khách đó!

Có khách? Tin tốt lành! Mẹ không tiện đem " vấn đề đại học " của tôi nói trước mặt khách. Đối với mẹ chuyện tôi thi rớt là chuyện xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, mà tôi không chịu phấn đấu càng là chuyện không nên để người biết! Tôi tung tăng chạy qua vườn hoa, nhanh chóng xông vào phòng khách.

Mới bước vào phòng khách, tôi lèin chững lại, cái gọi là khách đó chính là Phí Vân Chu bạn thân của cha, và Phí Vân Phàm em của chú. Hai người và cha mẹ tôi đang nói chuyện rất hào hứng, sự xuất hiện của tôi khiến họ giật mình Mẹ gây khó dễ trước, quắc mắt nhìn tôi quát :

--Hay nhỉ! Cô hai nhà ta rớt cuộc cũng biết về nhà rồi!

Đương khi mẹ dùng giọng như vậy nói với tôi, tôi biết mẹ đã vô ý quên mất " thể diện " cũng biết mẹ sắp " khai chiến " với tôi. Tôi đứng yên trong phòng khách. Giờ muốn chuồn thẳng lên lầu đã không được rồi, chỉ bằng chấp nhận " phán quyết của số phận ". Tôi gật đầu chào quen thuộc với chú Phí Vân Chu trước.

--Chú Phí!

Sau đó, tôi quay đầu nhìn Phí Vân Phàm, anh đang mỉm cười nhìn tôi không chớp, tôi cắn môi ngằn ngừ.

--Thế nào? Vân Phàm lên tiếng, không nhớ tôi sao? Trong buổi tiệc hôm đó ở nhà cô, tôi nói rất nhiều chuyện với cô, tôi không tin cô mau quên như vậy!

--Không - Tôi nói -Tôi không quên anh! Càng không quên tài đàn ghita của anh! Tôi chỉ đang nghĩ không biết phải xưng hô với anh thế nào.

--Xưng hô thế nào? Cha ở bên cạnh nói --Con phải gọi bằng chú Phí chứ!

--Có hai chú Phí làm sao phân biệt? Tôi nói, nếu gọi chú đại Phí, chú tiểu Phí, thành ra họ của hai chú nghe không hay lắm!

--tại sao họ của chúng tôi thành không hay lắm? Vân Phàm cười hỏi. Tôi phát hiện anh có đôi mắt thông minh và thu hút.

Chú tiểu Phí là chú em, mà tiểu Phí có nghĩa tiền cho, giống như người ta cho chú tiền vậy. Giả như chú biểu diễn ghita trên phố, dựa vào tiểu phí mà sống, gọi như vậy còn thích hợp. Đằng này, chú áo quần sang trọng, đáng đấp quý phái, thực không giống kẻ lang bạt bán nghề trên phố!

Vân Phàm cười ha hả, còn cha trừng mắt với tôi cười mắng :

--Tử Lãng, con càng lúc càng không ra thể thống gì.

--Đừng mắng cô ấy --Anh nói --Cô hai nhà ông đã từng nói với tôi những lời càng không ra thể thống hơn nữa kia! Thế này nhé --Anh nhường nhường mà --Tôi cho phép cô gọi tên, đượ ckhông?

--Phí Vân Phàm? Tôi hỏi.

Anh cười gật đầu, mắt phát sáng.

--Đúng rồi! Anh nói --Rất cảm ơn cô đã không quên tên tôi.

--VẬY sao được? Đâu có chuyện kẻ dưới gọi bề trên với cả họ lẫn tên...Cha không tán thành.

--ĐỪNG nghiêm khắc thế --Vân Phàm nói với cha tôi --Tôi vừa từ nước ngoài về, ông trách tôi nhiệm phương Tây cũng được, con cái người ta còn gọi cha bằng cả tên nữa kìa !Tôi cảm thấy khó phân biệt được vai vế giữa người và người. Người Trung Quốc, ở nhiều địa phương quá coi trọng lễ phép.Lễ phép quá đáng gần như khác sáo. Con người giao tiếp nhau cần nhất là thẳng thắn, chân thành. Xưng hô ra sao thì đáng kể gì chứ.

--ĐƯỢC, được --Phí Vân Chu chen lời --Cô nhóc, cô thích gọi gì thì gọi thế. Đâu sao, Vân Phàm sinh ra đã phản truyền thống rồi!

--Chưa hẳn đâu. --Vân Phàm nói với anh mình --Anh nói như vậy là độc đoán. Em không phải phản truyền thống. Truyền thống có tốt có xấu, truyền thống tốt chúng ta nên giữ gìn, truyền thống xấu chúng ta có thể cải thiện hay bài trừ. Con người luôn không ngừng thay đổi, không ngừng cách tân, vậy mới là tiến bộ.

--Nói hay lắm! Cha khen thành thực --Tử Lăng, con cứ gọi tên của chú nhé.

--Vâng ạ, tôi hứng hci cố ý gọi to --Phí Vân Phàm!

Tôi cười, anh cũng cười. Mẹ bước qua.

--ĐƯỢC rồi, Tử Lăng --Mẹ không nhẫn nại, chau mày, dường như con rất đắc ý. Hiện giờ con đã chào hai chú Phí rồi, đừng ở đó mà quấy rầy ba nói chuyện.

Con theo mẹ lên lầu, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Tiêu rồi! Mẹ tuyệt không bỏ qua cho tôi! Tôi đảo mắt khắp phòng một lượt, ánh mắt chạm vào Vân Phàm, Vân Phàm phản truyền thống! Cô

không cần thiết phải học đại học, cô chỉ cần sống cho tốt, sống vui vẻ, an tâm, trong đầu tôi lướt qua những lời anh nói, tôi tin tôi đã lộ ra ánh mắt " cầu cứu " với anh. Vân Phàm phản truyền thống! Tôi lại nhìn mẹ, sau đó từ từ ngồi xuống salông.

--Mẹ! Mẹ muốn nói với con điều gì con đã rõ --Tôi nói --Chúng ta cùng nói trong phòng khách này, được không mẹ?

--Cái gì? Mẹ càng nhúu chặt chân mày --Con muốn ở trước mặt mọi người bàn chuyện....

--Mẹ! Tôi cắt lời mẹ --Ai nấy đều biết con thi rớt đại học, đây chẳng còn là bí mật. Con hiểu điều này khiến mẹ rất mất mặt, con thật xin lỗi, nhưng sự việc đã như vậy....

--Ai đa, Tử Lăng! Mẹ cau có --Vấn đề không phải con xin lỗi mẹ hay không, mà nó liên quan tới tương lai của con! Chuyện qua rồi mẹ cũng tha thứ cho con, không muốn nhắc đến nữa. Hiện giờ, vấn đề chúng ta cần nghiên cứu là chuyện sau này của con. Mẹ không hiểu, tại sao mẹ mời Sở Liêm đến phụ đạo cho con mà con không chịu? Nếu con chê Sở Liêm không giỏi, mẹ sẽ mời thầy khác, hay mẹ cho con học phí đăng ký lớp luyện thi.....

--Mẹ à mẹ! Tôi nhẫn nại nói. Mẹ nghe con nói một chút nhé?

Mẹ trừng mắt nhìn tôi.

--Không phải con không ba9'ng lòng Sở Liêm --Tôi bình tĩnh nói --chủ yếu là con không muốn thi đại học, không muốn học đại học.

--Nữa rồi! Mẹ đảo mắt nhìn cha --Triển Bằng, đây là con gái của anh, anh đến nói với nó rõ ràng đi!

Tôi đứng lên lắc đầu nguầy nguậy.

--Cha không cần nói gì đâu. Tôi kiên quyết --Bao năm nay cha mẹ nói với con điều này điều nọ, giờ con cảm thấy người cần nói rõ ràng không phải là cha mẹ mà là con! Con nghĩ, con cần phải tỏ rõ la6.p trường và suy nghĩ của con, đó là....Tôi nói từng tiếng --con không muốn học đại học!

Trong phòng la9.ng hồi lâu, mọi người đều chăm bản nhìn tôi. Ánh mắt cha đả đo nghĩ ngợi, mẹ trái lại đẩy về cáu kính.

--Thôi được --cuối cùng cha mở miệng --Vậ con muốn làm gì, con nói xem!

--Lang thang! Tôi trả lời nhỏ nhỏ.

Cha nhảỵ dựng, mặt tái xanh.

--Con đừng thấy thường ngày cha nuông chiều mà con phóng túng không biết trời cao đất đày! Cha nghiêm khác nhìn tôi --Con muốn lang thang? Con nói vậ là có ý gì?

--Xin đừng hiểu lầm hai từ này --Tôi nhìn thẳng cha --Cha biết hôm nay con làm gì không? Con lang thang cả ngày, thả bộ trên đườg, nhìn người qua lại, nhưng trong đầu con không ngừng suy nghĩ, quan sát. Con không biết tương lai của con ra sao, vì con phát hiện con chỉ là một người bình thường. Cha, cha đừng ép con, một đứa con bình thường trở thành rồng thành phụng. Hôm nay con trông thấy hàng trăm hàng ngàn người trên phố, trong họ có mấy người là rồng là phụng chứ? Cứ lấy người trong nhà mà nói, cha tốt nghiệp cao đẳg triết học nhưng giờ đây cha là một thương gia bình thường. Mẹ học đại học kinh tế nhưng mẹ cũng là một người mẹ, người vợ điển hình. Còn chú Phí, cháu biết chú học lịch sử nhưng cũng đi làm xuất nhập khẩu như cha cháu. Phí Vân Phàm --Tôi nhìn anh --chỉ có anh, tôi không biết anh học gì làm gì, chỉ biết anh cũng chẳng phải là rồng là phụng.

--Hay lắm! Mắt, măt, miệng của anh đều đang cười --Tôi chưa từng nghe được lời phê bình nào sâu sắc mà chân thực như vậy.

--Ồi trời! Mẹ cứ đảo mắt, cứ thở dài --Con nhỏ này bị điên mất rồi! Triển Bằng, anh còn để nó nói nữa, không biết nó còn nói những lời điên khùng gì đây? Nó bất kể tất cả, bất kể cha mẹ, người thân nữa rồi!

--Mẹ! Tôi gọi khẽ --Mẹ vốn không hiểu ý của con!

--Mẹ không hiểu! Mẹ không hiểu! Mẹ nổi giận hét --Tao sinh ra đứa con như mày coi như xui xẻo rồi! Tao chưa từng hiểu mày, từ khi ba tuổi tao đã biết mày là một wúai vật điêu ngoa!

--Đừng la nữa --Cha ngăn mẹ, trước sau vẫn không rời mắt khỏi tôi --Tử Lăng, đây là kết luận mà con có được sau một ngày lang thang, phải không?

--Vâng ạ --Tôi đáp.

--Con cho rằng về sau con.....

--Con cho rằng về sau con sẽ giống cha mẹ, bất luận học đại học hay không, con cũng là người bình thường, có thể kết hôn, sinh đẻ nuôi dưỡng con cái thành một người vợ người mẹ mà thôi!

--Kết hôn? mẹ tôi lại ré lên --Ai mà cần mày chứ!

--Mẹ! Tôi bi ai nói --Mục đích học đại học không phải để tìm chồng sao? Nếu không ai cần con thì cho dù con học tới thạc sĩ, tiến sĩ, cũng không có người cần con! Có mấy người đàn ông cưới vợ là cưới học vị chứ?

--Mày có lý --Mẹ tiếp tục ré --Mày luôn có lý. Từ nhỏ mày đã có vô số lý lẽ ngược đời.

--Thuấn Quyên! Lần nữa cha ngăn mẹ --Em đừng la ó nó nữa! Cha quay đầu nh'in tôi, trong đáy mắt thoáng có buồn bã và cảm xúc sâu sắc --Con gái --Cha khàn giọng --Cha nghĩ cha có thể hiểu con. Bất luận thế nào thì con cũng đã thuyết phục được cha --Cha bước sang đưa tay vò vò mái tóc ngắn của tôi, nhìn thẳng vào tôi --Tử Lăng, con đừng tự cho mình là bình thường, có lẽ con là người không bình thường nhất trong nhà ta!

--Hay quá! Mẹ hét --Anh lại thuận theo nó rồi. Bao giờ nó cũng có cách thuyết phục anh! Người cha như anh....

--Thuấn Quyên! Cha ôn tồn nói -- Con cháu có phúc phận của con cháu, em đừng quá lo lắng. Cha lại nhìn tôi, Tử lăng, con đồng ý với cha một chuyện thì cha không ép con thi đại học.

Tôi nhìn cha, trong chớp mắt này tôi hiểu giữa cha von chúng tôi đã có sự tương thông tâm linh, đôi bên hiểu nhau và cùng tán thưởng nhau. Trong đò máu của tôi rồi cuộc đang chảy dòng máu của cha tôi! Tôi cảm động muốn khóc. Tôi chớp mắt, nhỏ nhẹ nói :

--Cảm ơn cha, cha!

Cha âu yếm nhìn tôi một hồi.

--Nói cho cha biết xem con gái --Cha thân thiết hỏi, ngoài suy nghĩ và quan sát ra, trước mắt con còn muốn làm gì?

--Con muốn học vài thứ. Tôi đáp, nhìn nhìn Vân Phàm, trước sau anh vẫn cười cười nhìn tôi như có điều nghĩ ngợi. Trước tiên, tôi nhìn anh, Vân Phàm, tôi luôn nhớ tiếng đàn ghita của anh đêm đó, anh có đồng ý dạy tôi không?

--Rất đồng ý --Anh vội vàng đáp

--Ê, Vân Phàm! Phí Vân Chu nói --Đừng đồng ý nhanh như vậy. Chẳng phải em đi châu Âu sao?

Vân Phàm nhún vai.

--Với em, bốn biển là nhà. Anh nói về bất cần --Không có chuyện gì cần thiết để em phải đi châu Âu.

--Được. Tôi nói với Vân Phàm, vậy chúng ta đã quyết định xong, anh phải dạy tôi học đó.

Có thể, nhưng cô cần mua cây đàn ghita trước. Anh cười tủm tỉm, chờ khi có thời gian, tôi sẽ đưa cô đi mua đàn. Tôi không tin cô biết chọn ghita như thế nào.

--Một nguyện vọng của con đã được thực hiện --Cha nhìn tôi dò hỏi --Còn nữa không?

--Con muốn học thêm sách, mua vài món. Cha, cha biết không, hai thứ mà con yêu thích chính là âm nhạc và văn học.

--Vậy sao? Cha trầm tư, giờ cha biết, cha nghĩ... lẽ ra cha nên sớm biết.

--Muộn còn hơn không biết, tôi vọt miệng, rất nhiều cha mẹ cả đời không có được thông điệp giữa họ và con cái.

--Ái chà! Mẹ tôi nổi nóng. Cái gì thông điệp với không điệp? Mà cho tao cảm giác chạm điện thì có. lại có cha mày đung tưng cho mày, cứng chiều làm hư mày. Sau này mày sẽ dựa vào những thứ đó mà sống buông thả.

--Không phải sống buông thả, tôi nhỏ nhẹ, mà là học, học nhiều thứ, thậm chí còn phải học sống như thế nào!

--Học sống? Mẹ tôi la lên, sống mà cũng phải học hả?

--Đúng đấy, mẹ. Tôi bước tới ôm mẹ, nhìn mẹ khẩn cầu. Mẹ thử hiểu con đi, mẹ! mẹ hãy cho con đi con đường của con, mẹ cho con sống cuộc đời của con, được không? Trước mắt, cha không cần con làm việc nên con còn có thời gian " lang thang " nhé mẹ! Mẹ đã có Lục Bình, đừng nhào nặn con thành Lục Bình thứ hai.

Giả như con giống hệt Lục Bình, khác nào mẹ chỉ có một đứa con gái. Hiện giờ, mẹ có hai đứa không tốt hơn sao?

--Trời ơi! Mẹ rầu rĩ vò vò mũi, con làm mẹ rối cả lòng. Rốt cuộc con muốn làm gì?

--Mẹ đừng quan tâm con muốn gì, Tôi xuống giọng, chỉ xin mẹ đồng ý đừng quản đến chuyện con thi đại học.

Mẹ lúng túng nhìn tôi lại nhìn cha như khó xử. Cha không nói một lời, chỉ mỉm cười như khuyên giải mẹ, thế là mẹ đành thở dài sườn sượt, thiếu não nói :

--Thôi được, tôi cũng không quản tới nữa. Dù gì tôi cũng không phải có một đứa con gái, tùy cô đi! Tốt hay xấu gì tôi cũng không thể theo cô suốt đời! Tự do phát triển, tự do, tự do, tôi thật không biết tự do sẽ mang đến cho cô những gì.

Ai biết được? Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết cuối cùng tôi không phải thi đại học. Tôi ôm chầm lấy mẹ, hôn lên má, chân thành nói :

--Cám ơn mẹ, mẹ tốt!

--Tôi không phải mẹ tốt. Mẹ giận đời nói, tôi thậm chí không hiểu nổi con gái của mình.

Vân Phàm tăng hăng một tiếng, tươi cười tới.

--Vây không có gì lạ, anh nói, sự thông hiểu giữa người và người đâu có dễ dàng. Anh nhìn tôi mỉm cười hàm súc, chúc mừng cô " thất ý " bé nhỏ!

"Thất ý " bé nhỏ? Có cô gái tên " thất ý ". Trong lòng cô có bao bí mật. Chỉ vì khó gặp tri kỉ, cô cố phải tìm tìm kiếm kiếm !... Tôi cười ngượng ngập. Chính lúc này tôi nghe tiếng xe gắn máy quen thuộc, tiếp theo là tiếng chuông cửa reo vang : sở Liêm! Tim tôi đập thành thịch, nụ cười chắc chắn đã tắt trên môi, vì tôi thấy vẻ lúng túng của Vân Phàm. Tôi bỏ mặc Vân Phàm, phải báo ngay thắng lợi với Sở Liêm, kẻ phản đồ sánh vai tác chiến cùng tôi! Tôi đã thuyết phục được cha mẹ tôi rồi, tôi muốn anh chia sẻ cùng tôi. Tôi nhào ngay đến bên cửa kính, vừa vặn nhìn thấy xe máy của Sở Liêm chạy vào cổng. lập tức tôi lặng người! Sở Liêm không phải tới một mình, sau xe anh còn có người chị xinh đẹp của tôi đang ôm eo anh.

Xe dừng, hai người xuống xe, nắng chiều chiếu lên người họ một màu vàng ánh, đúng là một đôi người ngọc! Sở Liêm vào phòng khách trước, mặt cười rạng rỡ.

--Chào bác Ông trai, bác Ông gái. Cháu đưa Lục Bình về nhà. Thì ra cơ quan của cháu và Lục Bình chỉ cách nhau vài bước chân nên luôn tiện cháu đi đón cô ấy. Về sau, cháu có thể thường xuyên đưa cô về, nhưng hai bác có vui lòng giữ cháu lại ăn tối không?

--Đương nhiên rồi! Mẹ thân yêu của tôi lập tức nở nụ cười tươi tắn. Sở Liêm này, cháu từ nhỏ lớn lên bên cạnh bác, giờ lại khách sáo thế? Chỉ cần cháu đến bảo đảm không để cháu đói.

Lục Bình thong thả đi vào. Mái tóc dài của chị bị gió thổi rối bời, gò má đỏ hồng lên, vì gió hay vì nguyên nhân khác mà mặt chị bừng sáng như

vậy? Đôi mắt to của chị sáng rỡ, trong trẻo nhìn anh em Vân Phàm, lễ phép gọi hai tiếng chú. Gần như lúc này Sở Liêm mới phát hiện trong nhà có khách, anh nhìn chung quanh, lướt qua người tôi, cười hi hi hỏi :

--Thế nào, mọi người đang mở hội nghị gì,phải không?

Tim tôi nhói đau, tôi quên mất lời muốn nói với anh, quên hết mọi thứ, chỉ thấy bao tử cồn cào, đầu óc rối tung rối bời. Tôi lén đến bên Vân Phàm nói nhỏ :

--Anh hứa đưa tôi đi mua ghita?

--Đúng vậy.

--Đi bây giờ, được không?

Anh nhìn xoáy vào tôi mấy giây.

--Được! Chúng ta đi! Anh xăng xái đáp, ngẩng nhìn cha tôi --Ông Uông, tôi đưa con gái ông đi mua ghita.

--Cái gì? Mẹ vội lên tiếng --Ăn cơm ngay mà.

--Tôi sẽ sẵn sóc cho cô ấy ăn cơm --Vân Phàm cười nói --Đừng lo cho chúng tôi. Con gái ông gấp muốn học ghita đó.

--Tại sao nói lúc vầy lúc khác chứ? Mẹ la to Vân Phàm, chú cũng điên theo con điên này rồi sao?

--Đời người khó được mấy lần điên, không điên bây giờ chờ đến khi nào? Vân Phàm nói một tràng vừa lời tôi đi --đi thôi, con điên!

Tôi và anh lao ra cửa kiếng, tôi thậm chí còn không nhìn Sở Liêm một lần. Đến bên ngoài cổng, Vân Phàm mở cửa chiếc xe đua màu đỏ, nói :

--Lên đi!

Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc xe, nói :

--Đây là xe của anh hả? Tôi không biết anh có xe.

--Còn nhiều chuyện của tôi cô không biết lắm --Anh cười nói --Đóng cửa xe giúp tôi.

Tôi ngồi ngẩn ngơ nghĩ tới Sở Liêm. Sở Liêm và người chị xinh đẹp của tôi, cảm thấy chua xót, mũi cay cay. Vân Phạm lên xe, anh không khởi động máy ngay, lảng lảng nhìn tôi giây lát, đưa một chiếc khăn sạch cho tôi.

Lau nước mắt đi! Anh nói.

Tôi nhận khăn tay, lau đôi mắt không biết che giấu của mình.

--Xin lỗi! Tôi ghen ngào --Xin thứ lỗi cho tôi.

--Đừng nói những lời như vậy --Anh nói rất dịu dàng --Tôi hiểu mà.

--Chúng tôi cùng lớn lên --Tôi vụng về giải thích, cố nghèn nghẹn, từ nhỏ tôi đã biết ảnh và Lục Bình là một đôi thích hợp nhất. Lục Bình, chị xinh đẹp, xuất sắc thế, thực tình, tôi chưa từng nghĩ mình cạnh tranh với chị, thật đấy --Tôi không tự chủ mà bộc bạch, cũng không hiểu tại sao mình lại nói những lời này.

Anh đặt bàn tay to của anh lên vai tôi.

--Đừng nói nữa! Giọng anh ồm ồm, chúng ta đi mua ghita. Tôi đánh cuộc trong ba tháng sẽ dạy cô biết đàn, anh khởi động xe.

Xe vọt lên trước, tôi vẫn ngồi thừ ra, lơ đãng nhìn con đường trước mặt mà nghĩ đến Sở Liêm và Lục Bình, Sở Liêm và Lục Bình! Đúng vậy,

có cô gái tên " thất ý " trong lòng cô có bao bí mật. Chỉ vì khó gặp tri kỉ, cô cứ phải tìm tìm kiếm kiếm!

Vân Phàm quay đầu nhìn tôi. Một tay điều khiển vô lăng, tay kia rút bao thuốc lá trong túi ra.

--Ê, tiểu thư! Anh hỏi nghiêm túc, tôi có thể hút thuốc không?

Tôi hơi ngẩn người, chợt nhớ lại đêm đó trên ban công, bỗng nhiên không nhịn được cười. Tôi thật không tin đây là lần thứ hai chúng tôi gặp mặt, chúng tôi dường như quen biết nhau lâu rồi. Lấy gói thuốc trong tay anh, tôi rút ra một điếu gắn lên môi anh, lại bật quẹt giúp anh. Anh rít thuốc, phả khói đầy đặc, qua làn khói thuốc nhìn tôi, nói :

--Tử Lăng, cười lên đi! Cô không biết nụ cười của cô đẹp đến thế nào đâu !

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi và Vân Phàm mua một cây ghita, anh đành trả tiền, kiên quyết muốn tặng tôi một vật kỷ niệm. Ở trong tiệm nhạc cụ, anh thử đàn rất lâu, đàn một khúc dân ca của Mỹ, thanh âm tuôn ra như nước vỗ vào đá, như mưa đập vào cửa sổ, nghe thật rung động lòng người, vậy mà anh vẫn lắc đầu không hài lòng lắm.

--Chỉ có thể dùng tạm. Đâu sao cô cũng mới học, để sau này tôi sẽ mang cây ghita của tôi cho cô dùng, thanh âm của nó mới hay.

--Tôi nghe tiếng của mấy cây đàn có khác gì nhau đâu --Tôi thành thực nói.

--Chờ khi cô học biết rồi thì sẽ khác. Đầu tiên cô cần học phân biệt âm sắc và chất âm của ghita.

--Anh học ghita ở đâu? --Tôi hỏi.

Anh chỉ cười không đáp.

Mua ghita xong, anh chở tôi đến một nhà hàng trên đường Trung Sơn. Tôi không chú ý đến tên nhà hàng, chỉ chú ý đến thiết kế của nó. Nhà hàng này giống một con thuyền, có dây thừng, lưới đánh cá, đèn đầu trang trí mờ ảo, vách tường làm bằng những khúc gỗ to khô đóng kết lại, trên cắm đuốc, treo mỏ neo sắt, không khí đầy nét thô sơ, hoang dã. Ngoài nét hoang dã, ánh sáng đèn dịu dịu tỏa ra khiến không gian có vẻ mông lung, cùng bài hát tiếng Anh " Giọt mưa rơi " phát ra từ máy hát tạo cho quán ăn có vẻ gì thơ mộng. Tôi ngắm nhìn quanh, không敢 nhìn sâu một hơi, nói :

--Tôi không biết ở dài Bắc có một quán ăn như thế này.

--Quán này mới mở --Anh cười trả lời.

Một người có dáng như quản lý bước đến gần nói nhỏ mấy câu với Vân Phàm rồi lui ra ngay. Sau đó, người phục vụ đi vào, cung kính chào hỏi Vân Phàm như đã quen thuộc, chắc hẳn anh là khách thường xuyên ở đây. Vân Phàm nhìn tôi.

--Có muốn uống thử tí rượu không? Để chúc mừng thắng lợi của cô đấy mà.

--Thắng lợi của tôi? Tôi ngỡ ngác, vẫn còn chưa thoát ra khỏi hình bóng của Sở Liêm và Lục Bình, câu nói này như châm chọc tôi.

--Xem kìa! không phải cô vừa được miễn không thi đại học sao?

--À, phải! Tôi cười. Anh dặn nhỏ người phục vụ mấy câu, sau đó lại nhìn tôi.

--Đây là quán Tây, ăn được không?

Tôi gật đầu.

--Muốn ăn gì?

Tôi gọi món " bit-tết tiêu Hắc hồ " Anh gọi món cá và xà lách. Phục vụ đi rồi, tôi không ngớt nhìn ngó tứ phía. Vân Phàm thì cứ nhìn tôi như có điều suy tư, hồi lâu anh mới hỏi :

--Thích nơi này hả?

--Đúng vậy --Tôi tò mò nhìn anh --Chắc anh thường đến đây?

Anh gật đầu, cười cười, nói gọn :

--Tôi là chủ ở đây.

Tôi giật mình nhìn anh chăm chăm.

--Sao thế? Anh cười hỏi, lạ lắm à?

Tôi tròn mắt không tin. Anh cười, nhún vai.

--Giống như cô nói, tôi không phải là rỗng là phụng, chỉ là một thương nhân bình thường.

--Tôi...tôi thật không tin --Tôi lúng búng, tôi cho rằng...anh mới từ châu Âu về.

--Quả thật là tôi mới từ châu Âu về, chính vì cái quán này, anh nói, ở La Mã, tôi cũng có một quán ăn, ở Washington cũng có một cái.

--Ồ! Tôi lom lom nhìn anh như nhìn quái vật, tôi thật không sao liên tưởng anh với nhà hàng được.

--Nó phá hỏng đánh giá của cô đối với tôi, phải không? Anh nhìn tôi sắc bén.

Tôi không thể che giấu mình dưới ánh mắt đó của anh, mà tôi cũng không muốn giấu mình.

--Đúng vậy, tôi thực thà nói, tôi cứ nghĩ anh là một nhà nghệ thuật hay một nghệ sĩ.

Anh mỉm cười.

--Nhà nghệ thuật hay nghệ sĩ thanh cao hơn chủ quán ăn sao? Anh hỏi, nhìn đăm vào tôi.

--Tôi....Tôi lúng túng đáp, tôi không biết.

--Cô không biết, nhưng quả thật cô cho là như vậy. Anh đã nói trúng tâm trạng tôi. Anh dựa vào ghế, đốt thuốc, mặt mờ sau làn khói, nhưng đôi mắt thì lại sáng quắc, chờ khi cô lớn thêm một chút, chờ khi cô trải qua thêm một đoạn đời, cô sẽ nhận ra giá trị của nhà nghệ thuật cũng chẳng khác mấy với chủ quán ăn. Nhà nghệ thuật khi bán tranh thì cũng là một thương nhân mà thôi. Người thanh cao hay không, không phải ở nghề nghiệp mà ở tư tưởng và tiết tháo của anh ta.

Tôi trở mắt nhìn anh, có phần huyễn hoặc. Anh lại cười nói với tôi :

--Rượu đến rồi!

Phục vụ đẩy một chiếc xe tới, giống như thường thấy trên phim, một chai rượu tinh xảo đặt trong một thùng gỗ chất đầy nước đá, có hai ly thủy tinh chân cao. Phục vụ đặt ly trước mặt chúng tôi, cầm chai mở nút, " bốp " bọt trào ra miệng chai làm tôi kinh ngạc, tôi hỏi Vân Phàm :

--Gì thế này? Sâm banh hả?

--Đúng vậy --Nụ cười không tắt trên môi anh, để chúc mừng tự do của cô.

Rót rượu đầy ly, phục vụ lui ra.

--Tôi chưa bao giờ uống rượu.

--An tâm, anh trấn an, sâm banh không làm cô say mềm đâu, nó không hơn gì nước ngọt có ga, anh nâng ly với tôi, nào, chúc phúc cô!

Tôi bưng ly lên.

--Chúc phúc tôi về cái gì? Tôi cố ý điêu ngoa, đừng quên tên tôi là " thất ý ".

--Đời người không có thất ý sao có đặc ý? anh nói, ánh mắt sâu thẳm, để tôi chúc phúc cô mãi được vui vẻ. Nên biết, mọi thứ trên đời đều là giá, chỉ có vui vẻ mới là quý giá.

--Ngay tiền bạc cũng giả sao? Tôi vẫn điêu ngoa.

--Khi tiền bạc mua được vui vẻ thì nó mới có giá trị.

--Tiền bạc của anh có mua được vui vẻ không?

--Có lúc được.

--Khi nào?

--Như lúc này.

Tôi cau mày. Anh vội thanh minh :

--Đừng quá nhạy cảm thế, cô gái nhỏ. Ý của tôi là, khi cô muốn tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện, uống một ly rượu ngon, hưởng thụ nhàn nhã trong khoảng khắc, những thứ này cô đều cần dùng tiền để mua.

Tôi chỉ hiểu lơ mờ nên cứ nhăn nhó. Anh cười sáng khoái nói :

--Đừng vì những lý lẽ này mà nghĩ ngợi lung tung. Cô còn quá nhỏ, tương lai cô sẽ hiểu. Giờ uống rượu nhé?

Tôi cầm ly rượu lên, hớp một ngụm to, suýt nữa bị nghẹn. Vị rượu chua chua, tôi liếm môi.

--Nói thực nhé, nó không ngon lắm.

Anh lại cười, đặt ly xuống, rút một điếu thuốc.

--Đến khi uống quen rồi cô sẽ thích.

Tôi nhìn anh.

--Anh vừa hút thuốc vừa uống rượu sao?

--Đúng vậy, anh nhường mày, tôi có rất nhiều thói xấu.

--Vợ anh có chịu nổi những thói xấu này không?

Anh thoáng giật mình, một tàn thuốc rơi xuống.

--Ai nói với cô về vợ tôi? Anh hỏi.

--Không ai cả.

--Thế làm sao cô biết tôi có vợ?

--Một người đàn ông 38 tuổi, có cơ sở làm ăn tốt, có rất nhiều tiền, anh đúng là thần tượng của nhiều cô gái, tôi không tin đàn ông như anh lại chưa từng lập gia đình.

Anh trầm mặc rất lâu, trân trân nhìn tôi không lên tiếng, chỉ liên tục rít thuốc. Khói thuốc phủ mờ mặt anh khiến anh có vẻ thần bí khó đoán. Trong lặng lẽ của anh, tôi không biết nói gì mới phải, vì thế tôi uống từng ngụm từng ngụm sâm banh. Bỗng nhiên anh phẫn chấn lên, ngồi ngay ngắn lại, dụi tắt thuốc, ánh mắt lại sa6u thăm.

--Này! Anh nói, đừng có uống sâm banh như uống nước lã vậy. Nó làm cô say đó.

--Anh vừa nói nó không say mà.

--Tại tôi không biết cách uống của cô như vậy, anh nói, tôi thấy nên gọi cho cô một lon coca cola!

Tôi cười.

--Không cần. Chỉ cần anh nói nhiều một chút là được rồi.

--Nói cái gì? Anh quắc mắt, cô rất biết khêu vết thương của người ta!

--Vết thương? Tôi ngỡ ngác, tôi không biết vết thương của anh nằm ở chỗ nào, khêu bằng cách nào?

Anh nhấp một ngụm rượu, ánh mắt trầm lắng.

--Cô có biết tôi học gì không?

--Không biết. Tôi hoàn toàn không biết gì về anh.

--Tôi tốt nghiệp ngành xây dựng, anh trầm trầm nói, sau khi tốt nghiệp tôi đi Mỹ, chuyển nghề thiết kế nội thất. Bốn năm sau, tôi thành một nhà thiết kế có chút danh tiếng, anh ngẩng nhìn bốn phía, quán ăn này là do tôi thiết kế. Thích không?

Ngụm rượu nghẹn trong cổ tôi, kính ngọc làm tôi tròn xoe mắt. Anh cười, xoay xoay ly trong tay.

--Ở Mỹ, tôi chuyên thiết kế thương xá, quán, cafe, nhà hàng, kiếm được khá nhiều tiền, anh tiếp tục kể, có một hôm, tôi chợt cảm thấy hứng thú với cổ phiếu, thế là tôi bỗng mua 10.000 cổ phiếu của một công ty đầu hoả mới mở. Họ đang dò tìm đầu trong sa mạc. Một năm sau, những cổ phiếu này chẳng khác nào tờ giấy thải vì công ty đó vẫn không khoan được đầu. Tôi tiếp tục làm nghề thiết kế của mình, gần như quên băng đồng cổ phiếu đó. Cho đến một ngày, rất bất ngờ, rốt cuộc trong sa mạc có mỏ dầu, chỉ trong một đêm, giá cổ phiếu của tôi tăng vọt mấy mươi lần, tôi đột nhiên phát hiện mình trở thành tỉ phú --Anh ngừng nói, hỏi tôi --Cô có từng nghe chuyện loại này chưa?

--Chưa từng nghe, tôi thật thà.

--Đây là loại truyền kỳ điển hình của nước Mỹ, anh lắc lắc ly, lim dim mắt nhìn cái ly trong tay, như cô nói, một người độc thân có tiền rất dễ sa vào hôn nhân, ba tháng sau tôi kết hôn.

--Ồ! Tôi nuốt ực một ngụm rượu, chị ấy hiện giờ ở đâu? Mỹ hay châu Âu?

Anh nhìn tôi một cái.

--Tôi không biết, anh đáp.

--Anh không biết? tôi lấy làm lạ.

--Cô ấy đẹp, rất đẹp, Anh nói, là một cô gái đẹp mà bất kỳ người đàn ông nào cũng mơ ước, một cô gái Mỹ!

--Ồ! Tôi ngạc nhiên, một cô gái Mỹ?

--Đúng là một cô gái đẹp của phương Tây, vóc dáng, sắc đẹp đều thuộc chuẩn hoa hậu. Trong một thời gian, tôi cho rằng mình đang ở thiên đàng, hạnh phúc như tiên. Nhưng, chỉ mấy tháng mộng ảo của tôi tan tành. Tôi phát giác vợ của tôi chỉ là thân xác chứ không chút đầu óc, tôi không thể chuyện trò, không thể làm cô hiểu tôi, không thể....Anh nghĩ ngợi tìm từ thích hợp, đột nhiên nói, chính là hai chữ " thông điện " mà cô dùng. Giữa tôi và cô ấy không có sự cảm thông, hiểu biết. Hôn nhân của tôi bắt đầu trở nên đau khổ sâu sắc, đối với hai chúng tôi đều là sự hành hạ. Cuộc hôn nhân này duy trì được hai năm, sau đó tôi cho cô một số tiền lớn rồi ly dị.

Phục vụ mang súp tới, tiếp đến là bít - tết của tôi và cá của anh, vì thế cắt ngang câu chuyện. Tôi trải khăn ăn, cầm dao nĩa, nhưng ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt anh. Anh cười dịu dàng với tôi, nói :

--Ăn đi kéo nguội hết ngon.

Tôi vừa cắt bít -tết vừa hỏi :

--Sau đó thì sao?

--Về sau ư? Anh trầm ngâm, có một đạo tôi rất sa sút, cảm thấy chán chường, trống rỗng. Tôi có tiền, có sự nghiệp nhưng không biết mục tiêu sống của mình là gì. Thế là tôi đi châu Âu. Anh ăn một miếng cá, nhìn tôi hỏi, tôi có nói với cô, từ khi học đại học tôi đã mê đàn ghita?

--Không có, anh chưa từng nói.

--Từ nhỏ tôi đã mê đàn ghita, sau khi đến Mỹ tôi mê đàn hợp xướng, nhưng không bỏ việc luyện đàn. Đến châu Âu, trong lúc chán nản, suy sụp, tôi xin vào đàn ở một quán ăn khá sang. Tôi là tay ghita hạng nhất trong ban nhạc đó, anh cười hỏi, cô tin không?

--Tôi đã bắt đầu cảm thấy, tôi nói, từ anh, bất kỳ chuyện quái nào cũng đều có thể xảy ra, vì anh là một nhân vật truyền kỳ.

Anh mỉm cười, tiếp tục ăn cá xà lách của mình.

--Anh đàn được bao lâu? Tôi không nhịn được hỏi.

--Tôi đi du lịch khắp châu Âu, đàn cho nhiều quán ăn, cứ thế tôi sinh ra có hứng thú với quán ăn.

--Vậy là, tôi tiếp lời, anh liền mở quán ăn, ở Mỹ, ở châu Âu. Quán ăn của anh làm ăn tương đối phát đạt, tiền của càng lúc càng nhiều, anh lại nảy ý định về nước đầu tư và anh trở về mở nhà hàng này?

--Cô nói rất chính xác, anh gục gặc, cười, Nhưng, cô ăn ít quá. Thế nào, bít -tết này không hợp khẩu vị à?

--Đây là lần đầu tôi ăn cái gì gọi là bít - tết tiêu Hắc hồ, tôi ấp úng, tôi gọi nó chẳng qua muốn tỏ vẻ sành thức ăn Tây thôi. Tôi không biết có cay

như vậy.

Sự thản của cô khiến anh bật cười.

--Gọi món khác cho cô nhé?

--Không cần đâu, tôi lại hớp một ngụm sâm banh --Bây giờ tôi cảm thấy mình bông bênh như sắp bay bổng rồi, không còn ăn nổi bất kỳ món gì. Sâm banh này chẳng mạnh hơn nước ngọt bao nhiêu. Ê, tôi càng uống càng quen rồi.

Anh đưa tay muốn lấy cái ly của tôi.

--Cô uống nhiều quá. Cô say rồi.

--Không có, tôi lắc mạnh đầu, bóp chặt ly của mình, kể thêm cho tôi nghe chuyện của anh đi.

--Chuyện của tôi cô biết hết rồi, còn gì nữa?

--Còn, chắc chắn còn nhiều. Anh là nhân vật thần bí, chuyện của anh tầng tầng lớp lớp kể không hết. Anh kể đi, tôi rất thích nghe.

Vậy là anh kể, nhiều, nhiều lắm, những điều nghe thấy ở châu Âu, những cô gái đẹp phương Tây, những chuyện lạ, những gặp gỡ của anh...Tôi lắng nghe, tôi càng lúc càng nặng, mắt tôi càng lúc càng lung linh. Tôi chỉ nhớ tôi cứ cười, cười mãi không ngừng. Cuối cùng, dường như đêm rất khuya, anh kéo tôi ra khỏi nhà hàng, tôi dựa vào người anh, vẫn còn cười, không biết chuyện gì đáng cười như vậy. Anh ấn tôi vào xe, tôi ngồi lắc lư theo xe và bắt đầu đọc thơ. Nhất định tôi đã đọc đủ thứ loại thơ, vì khi xe ngừng trước cửa nhà tôi, tôi còn đang đọc đi đọc lại bài thơ " Một giấc ảo mộng " mà tôi viết :

Tôi có một rèm châu mộng

Chẳng biết cùng ai sẻ chia?

Bao nhiêu bí mật bên trong

Muốn nói ai người hiểu cho!

Tôi bị kéo xuống xe, chệnh choạng bước đi, bị lôi vào nhà, tôi vẫn còn cười, vẫn đang lải nhải đọc " Một giấc ảo mộng " của mình. Mãi đến khi đứng giữa phòng khách, đột ngột phát hiện Sở Liêm vẫn còn ngồi ở salông, trong lúc đó người mẹ thân yêu của tôi hét chói cả tai.

--Ôi trời! tử Lăng! Con sao vậy?

Cơn say của tôi dường như tỉnh hơn nửa. Tôi nghe Vân Phàm giải thích về nhận lỗi.

--Tôi thật không biết cô ấy không biết uống rượu.

--Uống rượu? Giọng của mẹ càng gay gắt, Vân Phàm, chú có biết nó bao nhiêu tuổi không? Chú cho rằng nó là bọn con gái mà chú giao đu hả?

Tôi đứng lảo đảo, nhìn thấy Sở Liêm đứng dậy khỏi salông, mặt tái nhợt, trừng mắt với tôi. Tôi cười hỏi.

--Sở Liêm, hiện giờ anh là ếch hay hoàng tử? Công chúa của anh đâu?

Tôi đảo mắt tìm khắp phòng, bắt gặp Lục Bình ngồi trong salông, trở mắt nhìn tôi vẻ kinh hoảng lẫn khó hiểu. Tôi đưa tay xoa mặt mình, cười khi nhìn chị hỏi :

--Em mọc thêm mũi hay mất một mắt mà sao chị nhìn em ghê thế?

--Ai đa --Lục Bình kêu nho nhỏ --Nó điên rồi!

Đúng lắm, tôi điên rồi! Đời người có mấy lần điên, không điên lúc này chờ đến khi nào? Tôi loạng choạng bước về phía Sở Liêm, oang oang nói :

--Sở Liêm, anh tuyệt đối không thể nào tin được, em vừa trải qua một buổi tối lạ lùng thế nào. Anh tuyệt không thể tin, em quen với một nhân vật rất thần bí, anh ấy có thể biến hóa thành đủ loại hoàng tử, anh tin không?

Đại khái đó là câu rõ ràng mà tôi nói trong đêm đó, vì tiếp theo là tôi ngã vào salông mà ngủ thiếp ngay.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tôi ngủ một giấc cho mãi tới trưa hôm sau mới tỉnh.

Tôi thấy mình nằm trong phòng ngủ của mình. Ánh sáng trong phòng mờ tối, bên ngoài đang mưa, nước mưa đánh lên cửa sổ kính nghe tung tung nho nhỏ. Đầu tôi vẫn nặng chịch, chuyện đêm qua tôi gần như quên mất, mãi đến khi nhìn thấy cây đàn ghita nằm trên bàn sách, tôi mới nhớ lại tất cả : Ghita, nhà hàng, sâm banh và Vân Phàm đây về truyền kỳ! Tôi lười nhác trở mình không muốn dậy, quấn chặt mền, nghe tiếng mưa gió bên ngoài ma mơ mơ màng màng. Hồi lâu, tôi gần như không suy nghĩ, không ý thức, thần trí chập chờn nửa thức nửa ngủ.

Tiếng cửa mở làm kinh động tôi, tôi quay nhìn ra cửa, mẹ bước vào đi thẳng đến bên giường tôi, cúi khom người nhìn tôi.

--Tỉnh rồi hả, Tử Lăng? Mẹ hỏi.

--Vâng ạ! Tôi đáp, bỗng cảm thấy có lỗi gì hành vi đêm qua.

Mẹ ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt thẳng áo gối của tôi, dịu dàng mà buồn rầu nhìn tôi. Ánh mắt của mẹ thế này khiến tôi không chịu nổi, nó khiến tôi tràn đầy cảm giác " phạm tội " và đang được " an xá ".

--Tử Lăng! Mẹ gọi dịu dàng.

--Gì thế mẹ? Tôi thận trọng hỏi.

--Con có biết đêm qua con đã làm những gì không?

--Con uống rượu đến say mèm,tôi đáp.

Mẹ chòng chọc nhìn tôi, than khẽ :

--Từ Lãng, đây chính là " lang thang " mà con nói đó, phải không? Mẹ lo âu hỏi --Con chỉ mới 19 tuổi thôi mà!

--Mẹ à, tôi nhớ nhó, khó khăn giải thích, tất cả chuyện đêm qua không phải tính trước mà hoàn toàn bất ngờ. Con cho rằng sâm banh uống không say, không biết say đến vậy. Mẹ, mẹ an tâm, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

--Con xem, đêm khuya con về nhà vừa cười vừa hát, nghiêng ngả dựa vào một người đàn ông. Con nghĩ xem, con sẽ khiến Sở Liêm suy nghĩ thế nào?

Trời ơi, Sở Liêm! Tôi cắn chặt răng.

--Mẹ, mẹ không phải lo, Sở Liêm không quan tâm đâu. Uống rượu say, đêm khuya về nhà là con chứ không phải Lục Bình.

--Con không sợ người ta cho là nhà ta không có gia giáo sao?

--Ôi,mẹ! Tôi kinh hoàng kêu, mẹ cho rằng hành vi không kiểm soát của con sẽ ảnh hưởng tới tình cảm giữa Sở Liêm và Lục Bình sao? Nếu Sở Liêm là người đàn ông nông nặn như vậy, anh ấy còn đáng để Lục Bình thích không? Hơn nữa, Sở Liêm lại là người hiện thực, sâu sắc, anh không chịu nổi một chuyện thế sao? Mẹ, mẹ đừng quá xem thường Sở Liêm!

--Được, chúng ta không nói đến Sở Liêm nữa. Mẹ đừng như có hơi bức dọc, mặt rầu rĩ, lại vuốt mền tôi, muốn nói gì lại thôi.

--Mẹ! Tôi nhìn mẹ chăm chú, mẹ muốn nói gì à?

Mẹ ngẫm nghĩ giây lâu, cuối cùng như quyết định, ngẩng đầu nhìn thẳng tôi, nói nho nhỏ :

--Vân Phàm đó không phải là đàn ông đàn hoàng.

Tôi chưng hửng khoảng khắc, rồi cười nắc nẻ.

--Ôi, mẹ ơi! Tôi kêu, theo mẹ, con có gì với anh ta à? Ngay khi nằm mơ con cũng không nghĩ tới chuyện này!

Mẹ đưa tay vò vò mũi, lo lắng nói :

--Mẹ không nói con có gì với hần, mẹ nhăn mày, mẹ chỉ muốn con đề ph'ong hần. Đàn ông đều không đáng tin, đặc biệt là loại đàn ông như Vân Phàm. Con không biết lịch sử của hần. Hần giàu lên đột ngột, phát tài một cách mờ ám, cưới một người đàn bà ngoại quốc rồi bỏ rơi người đàn bà đó. Ở Mỹ, ở châu Âu hần có không biết bao nhiêu bạn gái, ngay cả ở Đài Loan hần cũng nổi tiếng là kẻ phong lưu.

--Mẹ! Tôi bật ngồi dậy, nóng nảy nói, con thật sự không hiểu những người lớn như mẹ.

--Thế nào? Mẹ giương mắt nhìn tôi.

--Người lớn ở trước mặt Vân Phàm thì khen ngợi, nịnh nọt anh, sau lưng thì phê bình, nói xấu anh. Thế giới người lớn giả dối!

--Ôi trời! Mẹ ré lên, mày phê phán cả cha mẹ mình.

--Không phải tất cả cha mẹ đều không thể phê phán, tôi nói --Con nói mẹ biết những chuyện liên quan đến Vân Phàm, bất luận cha mẹ coi anh thế nào, phê bình anh ra sao, cũng bất kể anh đàn hoàng hay không, lịch sử phức tạp bao nhiêu, tóm lại anh là một người đàn ông chân thực, không hề dối trá! Đó là mặt quý giá của anh! Cha mẹ vốn không hiểu anh.

Mắt mẹ mở trừng.

--Chẳng lẽ con hiểu hẳn? mẹ thăm dò, chỉ dựa vào đêm qua? hẳn đã nói những điều quái quỷ gì với con?

--Ô, mẹ, con cũng chưa hẳn hiểu anh ấy, tôi nói, con chỉ có thể đoán chắc, những phê bình của cha mẹ đối với anh là không đúng. Tôi ngập ngừng nhìn vào gương mặt âu lo của mẹ, bỗng nói --Ai đã, mẹ, rốt cuộc mẹ lo lắng chuyện gì chứ? Con nói mẹ hay, Vân Phàm chỉ là chú tiểu Phí của con, cha mẹ đừng quan trọng hóa việc này, được không?

--Mẹ....mẹ chỉ nhắc nhở con...Mẹ ấp úng.

--Con hiểu, tôi mở to mắt, anh là con sói háo sắc, phải không?

--Trời ơi! mẹ la, so con lại dùng mấy từ không văn nhã như vậy?

--Tại vì ý của mẹ quả thật là không văn nhã như vậy. Tôi nghiêm mặt, được rồi, mẹ. Con muốn hỏi mẹ một chuyện, xin mẹ thẳng thắn trả lời con. Con đẹp lắm, phải không?

Mẹ nhăn mày, nhìn tôi từ trên xuống, ngần ngừ nói :

--Mẹ không hiểu ý của con --Mẹ ồm ồm --Trong mắt cha mẹ thì con cái luôn xinh đẹp.

--Vậy, tôi hỏi tới, con so với Lục Bình thì sao?

Mẹ có vẻ phiến muộn.

--Con khác Lục Bình, mẹ nói cho qua, các con mỗi người một vẻ đẹp riêng.

--Ôi, mẹ, tôi mỉm cười, mẹ lại nói không thật rồi.

Mẹ thừa biết con không đẹp bằng Lục Bình mà. cho nên, nếu Vân Phàm là sói háo sắc thì người anh nhắm đầu tiên chắc chắn phải là Lục Bình. Sự thực, con gái đẹp hơn Lục Bình cũng có nhiều, với điều kiện của anh, anh muốn có con gái thế nào mà chẳng được, trong lòng anh con chỉ là một con nhóc mà thôi. Xin mẹ đừng lo sợ vu vợ nữa, được không?

--Nếu vậy, mẹ gần như bị tôi thuyết phục, con hứa với mẹ, về sau đừng uống rượu với hân nữa, cũng đừng khuya lơ khuya lắc mới về nhà!

--Con hứa! Tôi trịnh trọng nói.

Mẹ cười như rút được gánh nặng.

--Vậy mẹ an tâm rồi, mẹ âu yếm vuốt má tôi. Còn chưa thức dậy, sắp ăn trưa rồi.

Tôi nhảy xuống giường, ra khỏi phòng. tôi thay áo ấm và quần dài. Trời rất lạnh, mùa đông đến tự lúc nào. Tôi nhảy tưng tưng trong phòng một hồi cho ấm người. Mưa chảy thành dòng trên cửa sổ kiếng. Tôi đi đến bên cửa sổ, vệt rèm châu sang bên, tiếng hạt châu va nhau thành một chuỗi âm thanh. "Tôi có một rèm châu mộng, chẳng biết cùng ai sẽ chia "? bất giác tôi không ngăn được tiếng thở dài nã nê.

Cơm trưa xong tôi trở về phòng. Không phải thi đại học, tôi không còn phải phát ngán với những sách vở toán, hóa, sinh nữa. Tôi lục tìm trong tủ sách một lát, mới phát hiện sách của tôi quá ít ỏi, tôi không tìm được quyển nào để xem. Trong nhà thật yên vắng, cha đã đến công ty, Lục Bình đi làm, mẹ đang ngủ trưa, cả ngôi nhà lặng như tờ. Tôi ngồi trước bàn giấy, lại nhìn vào rèm châu nơi cửa sổ mà chìm đắm trong suy tư và mộng ảo.

Tôi ngồi không biết bao lâu, mãi đến khi chuông cửa thành linh reo vang, mãi đến khi tôi nghe được tiếng xe gắn máy quen thuộc chạy vào vườn hoa, tôi giật mình, lẽ nào đã đến giờ ta ca? Sở Liêm đưa Lục Bình về nhà đấy ư? tôi nh'in đồng hồ tay, mới 2 giờ chiều, không phải giờ tan ca.

Có tiếng chân chạy sầm sập lên lầu, có người gõ cửa phòng ra. Tôi nhìn thấy Sở Liêm người ướt sũng, nước mưa chảy từng dòng từ trên tóc anh xuống, áo khoát ướt nhẹp, tay ôm một túi giấy nilong, lếch thếch đứng ở đó.

--Ôi chào! Tôi kêu lên, anh dầm mưa đến đây?

--nếu không dầm mưa, em nghĩ anh nhúng nước hồ hả? Anh đáp, mắt rực sáng.

--Thời tiết thế này sao anh còn chạy tới đây? tôi lại hỏi, tại sao anh không đi làm?

--Hôm nay anh nghỉ phép --Anh vừa trả lời vừa bước vào phòng, đưa chân đá cửa phòng đóng lại, anh mang ít đồ cho em đây, anh mở túi giấy, đi tới bên giường tôi đổ ra một đống sách.

--Anh vẫn còn muốn làm gia sư cho em hả? Tôi không thèm nhìn đống sách đó, nhìn thẳng vào anh nói --cho anh biết, cha mẹ đã đồng ý không buộc em thi đại học nữa, nên em không cần anh phụ đạo.

--Hừm! Anh hừ một tiếng bất mãn, ánh mắt nhìn tôi kỳ dị, bước đến nắm chặt cổ tay tôi như muốn làm tôi đau, thô lỗ kéo đến bên giường, anh nói vừa như giận dữ vừa ra lệnh --Hãy nhìn xem anh mang cho em những sách gì!

Tôi cúi đầu, kinh dị phát hiện đó không phải là sách luyện thi hay giáo trình ôn tập, mà toàn là sách văn học và tiểu thuyết. Một quyển " Đỏ và đen " một quyển " Nước mắt cô nạn " một quyển " Đồ vật nhỏ " còn có quyển " 60 nhà thơ đời Tống " và quyển " Bạch hương từ phố " Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn anh, ngạc nhiên hỏi :

--Anh... làm sao...anh nghĩ đến..đi...đi mua những sách này?

--Không phải em đang cần những sách này sao? Anh đăm đăm nhìn tôi.

--Đúng vậy --Tôi ngẩn người --Nhưng anh...làm sao anh biết?

--nếu anh không biết em thì còn biết gì nữa? Anh nói như đang giận ai
--Hay anh quá nhiều chuyện nên đăm đăm đi mua những sách này cho em?
Nếu em cho là anh làm chuyện không đâu thì anh có thể mang những sách này đi --Anh xông vào đóng sách.

--Ồ, không! Không! Tôi liền chặn trước giường, mắt mở thật to trừng trừng nhìn anh. Anh cũng trừng mắt nhìn tôi. Tôi nhìn thấy nước mưa từ tóc trước trán anh chảy xuống, gương mặt trẻ trung của anh trắng nhợt, đôi mắt đen tuyền đang hừng hực sáng. Tôi chợt nhớ lại bộ dạng say lè nè khi về nhà của tôi mà đêm qua anh nhìn thấy, bóng người đột ngột bật dậy khỏi salông đó, khuôn mặt tái xanh đó....tự đứng tim tôi co thắt mạnh, các cơ bắp như căng ra, người run rẩy, đầu óc hoảng loạn...Tôi cứ trừng trừng nhìn anh, Sở Liêm, người bạn thưở nhỏ chơi đùa mà tôi luôn quẩn quýt! Có thể sao? Cảnh mộng ảo hư vô mờ mịt của tôi sẽ thành sự thật sao? Sở Liêm, sao anh nhìn tôi lạ lùng vậy? Mặt anh sao trắng nhợt vậy? Sở Liêm, anh, anh không phải là người yêu của chị tôi sao? Không phải sao? Tôi đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc, cổ họng đắng nghét.

--Sở Liêm! Tôi nói khẽ --Tại sao anh nổi giận?

Mắt anh như bột lửa, nhìn tôi sâu thẳm.

--Vì --Anh nghiến răng ken két --em là con ngọc vong ân bội nghĩa, vô tâm vô ý, không hiểu tình người!

Tôi run rẩy.

--Thế sao? Giọng tôi thật đáng thương.

--Đúng vậy --Anh khàn giọng --Em đáng ghét vô cùng!

--Tại sao? Giọng tôi càng đáng thương hơn.

--Em thật không hiểu sao? Anh nhăn mặt như không tin nhìn tôi chòng chọc --Em thật sự không hiểu?

--Em không hiểu --Tay chân tôi lạnh buốt, người càng run hơn. Tôi biết môi và gò má của tôi đã không còn sắc máu vì tim tôi đập dữ dội.

Anh nhìn tôi trân trân, môi anh cũng không còn sắc máu.

--Từ năm anh 15 tuổi --Anh gằn từng tiếng --anh đã quyết định đợi em lớn lên.

Tim tôi như muốn vỡ tung, đầu tôi kêu ù ù, cả người bủn rủn. Tôi không tin vào tai mình, tôi sợ mình xiêu mất, tôi lui ra sau, lui tới cạnh bàn sách tựa vào đó, tôi cứ đứng ngây ra nhìn anh. Tôi không dám mở miệng, tôi sợ vừa mở miệng thì mọi thứ sẽ tan biến đi, sẽ thành ảo mộng. Tôi cắn chặt răng lặng thinh. Sự im lặng của tôi rõ ràng khiến anh bất an, sợ hãi, mặt anh càng nhợt nhạt, ánh mắt anh nhìn tôi càng khẩn trương. Tôi muốn nói nhưng không sao mở miệng, chỉ cảm thấy nghẹn thở. Cuối cùng, anh lắc mạnh đầu làm văng nước mưa đầy người tôi, giọng như nghẹn tắt :

--Coi như anh chưa nói qua những lời này. Anh sớm biết anh chỉ là một thằng ngốc đa tình!

Anh quay người xông về phía cửa. Tôi không còn cách nào giữ im lặng, hét lên một tiếng :

--Sở Liêm!

Anh đứng lại, đột ngột xoay người, ánh mắt chúng tôi quẩn lấy nhau, một luồng hơi nóng tràn trong mắt tôi, che mờ tầm mắt tôi, tôi chỉ nhìn thấy

bóng người cao gầy của anh đứng như hoá đá ngoài cửa. Tôi nghe giọng mình yếu ớt, thảm hại :

--Em cứ nghĩ, em không cách nào giành anh với Lục Bình!

Anh nhào đến tôi. Tôi nhanh chóng nhận ra mình đã ở trong lòng anh, cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt lấy tôi, tôi khóc tím tức trong lòng anh như một đứa trẻ. Anh đưa tay vò rối tóc tôi, đắm say nhìn tôi, đầu anh cúi xuống, đôi môi nóng bỏng của anh phủ lên môi tôi.

Tôi mê man, choáng váng, nhẹ bồng như cưỡi trên mây, tôi bay bay trong cảnh huyền ảo mênh mông đầy màu sắc. Tôi nghẹn thở, dán chặt vào người con trai trượt mặt, ôm siết anh giống như người chết đuối ôm cánh tay anh vẫn quàng cổ tôi. Tôi nhắm mắt không dám mở ra, sợ cảnh mộng tan mất.

Ngón tay anh vuốt ve trên mặt tôi, sau đó, một chiếc khăn tay nhẹ nhẹ chùi trên má tôi, chùi ngấn nước mắt của tôi, giọng anh trầm trầm bên tai tôi :

--Mở mắt ra đi, nhìn anh nè, Tử Lăng!

--Không! --tôi bướng bỉnh, mắt nhắm càng chặt --Vừa mở mắt ra anh sẽ biết mất. Em biết, đêm qua em uống say, hiện giờ men rượu vẫn còn trên em. Em không mở mắt, bằng không em sẽ không thấy anh, em chỉ còn thấy cửa sổ, rèm châu và mộng ảo của em.

Anh run rẩy.

--Ngốc ạ! Anh kêu, giọng tắt nghẹn --Anh thật sự đang ở đây, thật sự đang ở trước mặt em, anh đang ôm em, em không cảm thấy sức mạnh cánh tay của anh sao?

--Anh siết chặt tôi --Giờ mở mắt ra đi, Tử Lãng! Nhìn anh đi, được không? Anh rử rử van nài --Tử Lãng! Tử Lãng!

Tôi từ từ hé mắt, len lén nhìn anh qua rèm mi hơi mở. Thế là, tôi nhìn thấy khuôn mặt anh đã không còn tra9'ng nhợt mà đang bừng bừng đỏ, đôi mắt long lanh nhiệt tình, đôi môi mong mỏng ươn ướt....Tôi bất chợt ngược lên, không chút thận thùng đán chặt môi tôi vào môi anh, đán chặt, đán chặt.... Tôi thờ không nổi, cả người nóng bừng. Đột nhiên tôi mở bừng mắt nhìn anh, cảm giác giận dữ và uất ức vô cớ chợt ào đến, tôi giậm chân, giãy khỏi vòng ôm của anh.

--Em không nên gần anh! Em không nên chạm vào anh! Sở Liêm, em phải tránh anh, tránh cho thật xa.

Anh sững sốt hỏi :

--Sao vậy, Tử Lãng?

Tôi giậm chân thành thịch, không giữ được nước mắt trào ra khoé, chảy tràn xuống má. Tôi lui sát đến bên góc tường, rút vào đó, run giọng nói :

--Anh ăn hiếp em. Sở Liêm, bao nhiêu năm rồi anh luôn để em tin rằng anh đang đeo đuổi Lục Bình, anh ăn hiếp em! Tôi rúm người lại --Em không muốn gặp anh nữa. Anh là người không có lương tâm! Em không muốn gặp anh!

Anh chạy qua nắm cổ tay tôi, kéo tôi ra khỏi góc tường.

--Em suy nghĩ một chút có được không? Em nghiêm túc suy nghĩ xem. Anh khẩn thiết nói --Có khi nào anh chứng tỏ anh đang theo đuổi Lục Bình? Có khi nào anh nói anh đang đeo đuổi cô ấy?

--Anh đón chị tan ca, anh trò chuyện với chị, anh khen chị đẹp, anh khiêu vũ với chị....Tôi nói một mạch --Vậy còn không kể là chứng tỏ, thế nào mới kể là chứng tỏ chứ?

--Trời ơi! Tử Lăng! Anh la toáng --Em công bằng chút chứ. Từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, anh không thể không ngó ngang tới cô ấy, phải không? Nhưng, bao giờ anh cũng bỏ gập đôi sức lực và thời gian cho em, lẽ nào em không cảm thấy? Anh đi đón Lục Bình chẳng qua là mượn cớ đến nhà em thôi. Em....Anh quắc mắt nhìn tôi rồi thở dài nặng nề, nhẵn nhụi nói --Tử Lăng, em đừng nói chuyện trái lương tâm được không?

--Nhưng....Tôi nói nho nhỏ --mấy năm nay anh không hề biểu thị gì với em.

--Tử Lăng! Anh nhẵn nại nhìn tôi, em nghĩ lại xem! Không phải anh không biểu thị, mỗi lần anh mới đưa ra đầu đề thì em liền giống như con cá nhỏ trơn tuột trượt đi, em lôi đầu đề vào chị em, gán ghép anh với cô ấy. Anh chỉ biết đàn than thở nói với mình, vì em còn quá nhỏ nên không hiểu được tình cảm của anh, hoàn toàn đứng đưng với anh. Tử Lăng, anh nhìn tôi chứa chan thân thiết, anh có thể làm gì được chứ? Đương khi anh hỏi em, trong mộng có anh không, em trả lời có, anh là một con cóc ghê, quay vòng vòng giữa đám lục bình xanh. Đương khi anh ôm em vào lòng khiêu vũ cùng với bao mộng đẹp của anh, đột nhiên em ném anh cho chị em! Tử Lăng, nói thực với em, em thường khiến anh hận em đến nhức nhối. Giờ đây em lại nói anh không biểu thị. Em còn muốn anh biểu thị thế nào nữa?

Đừng quên anh còn có lòng tự trọng của đàn ông. Em làm sao cứ năm lần bảy lượt muốn anh hụt hẫng. Em nói xem, Tử Lăng, rốt cuộc là anh không biểu thị hay em không cho anh bất kỳ cơ hội? Anh áp sát tôi --Em nói đi, con nhóc vô lương tâm! Em nói!

Tôi nhìn anh, chột kê khẽ một tiếng, lại nhào vào lòng anh, chùi mắt mình lên người anh, vừa khóc vừa hét :

--Em làm sao biết? Em làm sao có thể biết? Lục Bình mạnh hơn em nhiều, tại sao anh không đeo đuổi Lục Bình mà cần em?

--Vì em sinh động, em có tư tưởng, vì em sôi nổi, nghịch ngợm, nhiệt tình, sáng khoái. Ôi, --Anh cũng hét --anh chỉ mong em hiểu anh yêu em biết bao! Chỉ mong em hiểu được anh chờ đợi em bao lâu! Chỉ mong em hiểu em đã từng giày vò anh đến mức nào!

--Lẽ nào anh không giày vò em? Tôi nói năng lộn xộn --Em từng hận anh muốn chết. Hận không lột da anh, rút gân anh...

Anh áp môi chặn đứng miệng tôi, rồi ngẩng nhìn tôi.

--Giờ còn hận anh không? Anh ngọt ngào hỏi.

--Còn hận!

Anh lại hôn tôi.

--Phút giây này còn hận anh không? Anh lại hỏi.

Tôi tựa đầu vào bờ vai ướt nước mưa của anh, thở dài nhẹ nhẹ.

--Phút giây này em không còn có thể giận bất cứ thứ gì --Tôi mê man nói, vì em quá hạnh phúc. Thành linh tôi giật nảy người --Nhưng, Lục Bình....

--Xin đừng nhắc tới Lục Bình nữa, được không? Anh nhẫn nại nói.

Tôi quắc mắt với anh.

--Lục Bình cho rằng anh yêu chị, giờ chị cũng yêu anh.

Anh tròn mắt.

--Đừng nói bậy bạ! Anh bất an nói, đây là chuyện không được hiểu lầm.

--Nếu em đã từng hiểu lầm thì tại sao chị không thể hiểu lầm? Tôi hỏi.

Anh lúng túng lắc đầu.

--Tốt nhất chúng ta nên nói rõ ràng chuyện này --Anh nói dứt khoát --
Đêm nay, chúng ta cần phải công khai tình cảm của mình.

--Xin đừng! Tôi biết sắc mặt tôi trắng nhợt --Đừng, Sở Liêm, hãy để em nói chuyện với Lục Bình, dò hỏi Lục Bình trước xem --Tôi nhìn đăm vào anh --Anh luôn không muô'n làm tổn thương chị, phải không?

--Anh không muốn làm tổn thương bất cứ ai --Anh ủ rũ đáp.

--VẬY chúng ta cần phải giữ bí mật --Tôi siết chặt tay anh --Đừng nói với bất kỳ ai, đừng biểu thị gì cả, chờ đến khi Lục Bình có nơi có chỗ đã.

--Trời ơi! Anh la lên --Đây là chuyện không thể...

--Có thể! Tôi cố chấp nói --Anh đi tìm Đào Kiếm Ba, anh ấy yêu Lục Bình phát điên, chúng ta có thể tác hợp cho họ trước --Tôi đăm đăm nhìn anh --Em không muốn để chị của em đau lòng, vì em đã biết mùi vị của đau lòng rồi.

Anh vuốt tóc tôi, nhìn suốt hồn tôi.

--Tử Lăng, em là con vật bé nhỏ lương thiện, bất ngờ anh ôm ghì tôi, áp chặt đầu tôi vào ngực anh, tim anh đập mãnh liệt mà nặng nề --Tử Lăng, nếu anh từng làm em đau lòng, hãy tha thứ cho anh, vì khi em đau lòng cũng là lúc anh đang tự giày vò mình.

--Em đã không còn đau lòng rồi, tôi cười sung sướng, em sẽ không còn biết cái gì đau lòng nữa. Tôi trầm ngâm giây lát, cho em biết, Sở Liêm,

nguyên nhân gì thôi thúc anh tỏ rõ tâm ý với em hôm nay? Anh vốn nghĩ em chưa lớn, lại dửng dưng với anh mà.

Cánh tay anh chợt biến thành cứng rắn, hơi thở dồn dập.

--Tên Phí Vân Phàm đáng chết! Anh mạng.

--Sao? Tôi không hiểu hỏi.

--Hắn ta đang ghita cho em, đưa em đi nhà hàng, cho em uống sâm banh, nếu anh còn không tỏ rõ chị sợ em sẽ ngã vào lòng hắn.

--Ai đã! Tôi kêu khẽ, nhìn nút áo trên áo anh, bất giác mỉm cười, cầu thương để phù hộ cho Phí Vân Phàm! Tôi nói nhỏ nhỏ.

--Em đang nói quái quỷ gì đó? Anh hỏi.

--Em nói, Tôi ngập ngừng, cảm ơn Vân Phàm. Nếu không có anh ta, chẳng biết em còn phải chờ đợi đến khi nào.

Anh ghì chặt tôi. Tôi ngậm nước mắt mà cười, nghe tiếng tim anh đập, nghe tiếng mưa rào rào ngoài cửa sổ. Con người có thể đựng chứa được bao nhiêu niềm vui và hạnh phúc, tôi không biết, tôi chỉ biết trong phút giây này tôi đang ôm cả thế giới, một thế giới đẹp đẽ, rực rỡ sắc màu.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 7+8

Người ta có thể thay đổi chỉ trong một ngày, bạn tin không?

Cuộc sống có thể biến thành đầy sức sống chỉ trong chớp mắt, bạn tin không?

Năm tháng có thể trở nên vui vẻ, đẹp đẽ chỉ trong khoảnh khắc, bạn tin không?

Tóm lại, tôi đột nhiên sôi nổi, hoạt bát, vui vẻ, yêu đời. Tôi đem tiếng cười vung vẩy khắp nơi, tôi ca hát, nhảy nhót, tôi ôm chầm cha, mẹ, Lục Bình. Tiếng cười của tôi rộn ràng khắp nhà, niềm vui của tôi tràn ngập không gian, xua tan cả " mùa đông " ra khỏi nhà. Nhưng, trừ Sở Liêm, không ai biết vì sao tôi thay đổi. Cha mỉm cười nhìn tôi nói :

--Nếu biết không thi đại học có ma lực như vậy, lần trước đã không cần thi làm chi.

Thi đại học ư? Thi đại học là chuyện xưa lắm rồi.

Vân Phàm bắt đầu đại tôi học đàn. Ôm cây đàn trong lòng mà tôi cứ cười, cứ mơ màng, cứ hay nhìn qua khung cửa sổ. Thế là, đêm nay, Vân Phàm giăng cây ghita ra khỏi tay tôi, nhìn tôi dò xét, hỏi :

--Tử Lăng, cô thật sự muốn học đàn chứ?

--Đương nhiên là thật sự muốn học --Tôi nhìn anh cười mãi -- Tôi thì là không chút giả dối.

Anh chăm chăm nhìn tôi một hồi.

--Thôi được --Anh hỏi --Gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Tôi đỏ mặt.

--Không có gì --Tôi đáp.

--Không có? Anh gặng -- Cô có thể gạt người khác, nhưng không gạt được tôi. Mắt cô sáng long lanh, mặt cô ửng hồng, cô thích cười, thích nhăm mào, Tử Lăng, xem ra tên cô không còn là " thất ý " nữa rồi.

" Thất ý " Đó là gì vậy? tên hả? Tôi biết cô ta à? Tôi lắc đầu nguây nguậy.

--Không! Tôi không phải tên " thất ý ".

--Nếu vậy, anh nhìn tôi lom lom, tên của cô chắc là " đặc ý "?

Tôi cười giòn giã, giật đàn qua, hét :

--Mau dạy tôi đàn đi. Đừng ở đây nói lung tung với tôi.

--Thế này mà là nói lung tung hả? Anh nhìn đán vào tôi --Cho tôi biết bí mật đó là gì?

Tôi đỏ mặt, cúi đầu nín thinh, khay bừa lên đây đàn.

Anh dựa vào ghế, đốt một điếu thuốc, khói thuốc bốc lên mù mịt, từ từ lan tỏa trong không gian. Anh nhìn tôi qua làn khói thuốc, ánh mắt mông lung nhưng con người vẫn sắc bén, thâm trầm đến khó lường, đến có thể nhìn thấu tâm hồn tôi. Tôi lén liếc anh, tự cười chúm chím, khay đàn nhẹ nhẹ. Đột nhiên anh bỏ vấn đề đang truy hỏi tôi mà nói :

--Cô còn nhớ " Một giấc ảo mộng " của cô không?

--Sao lại không nhớ? Tôi đáp, nhớ đến lần đọc thơ và hành vi thất thổ đêm say rượu, mặt tôi lại đỏ bừng.

--Tôi đã thử phổ nó thành khúc ca --Anh nói.

--Thế sao? Tôi tròn mắt --Có thể hát cho tôi nghe không?

--Đưa ghita cho tôi --Anh dụi tắt điếu thuốc.

Tôi đưa đàn cho anh, anh đón lấy, thử thử âm thanh, sau đó đàn một khúc nhạc dạo. Điệu nhạc mới lạ, vui tai, mang hơi hướng dân ca phương Tây. Rồi hoà cùng tiếng đàn, anh cất tiếng hát nho nhỏ :

Tôi có rèm châu mộng

Chẳng biết cùng ai sẻ chia

Bao nhiêu bí mật bên trong

Muốn nói ai người hiểu cho!

Đêm qua gió mưa tưới bời

Đêm nay hoa rụng đầy sân

Xuân đến xuân đi lặng lẽ

Còn lại đây rèm chân sâu!

Nỗi sâu riêng ai giải được?

Ai đem tình ái gieo sâu?

Nếu mai gặp tương tri

Cùng nhau chung giấc mộng này!

Hát dứt anh nhìn tôi, ngón tay vẫn còn đạo trên dây đàn, làn điệu tuyệt đẹp không ngừng tuôn ra từ ngón tay anh, như nước đập vào đá, như mưa gõ vào cửa kính, như bọt sóng vỗ vào bờ, lăn tăn lưng tựa rất động lòng. Tôi bị mê mẩn, lần đầu tôi phát hiện, ngoài đàn hay anh còn có giọng hát rất tuyệt. Nhưng, thật sự điều làm tôi mê mẩn chính là tại sao anh có thể nhớ lời thơ đó và có thể hát ra tình cảm đó. Tôi chống cằm ngơ ngẩn nhìn anh.

Anh mỉm cười hỏi :

--Thế nào?

--Tôi gần như không tin -- Tôi thắc mắc --Anh làm sao có thể nhớ được những câu đó?

--Trí nhớ của con người rất kỳ lạ --Anh nói, đốt lại điều thuốc, phun một ngụm khói dày đặc --Tôi nghĩ, cô đã tìm được " Nếu mai gặp được tương tri, Cùng nhau chung giấc mộng này !, phải không?

Tôi giật mình.

--Làm sao anh biết? Tôi thắc mắc.

Anh lại phun khói mịt mù.

--Cô hỏi vậy là đã thừa nhận rồi --Anh nói, ánh mắt sâu lắng --là Sở Liêm phải không?

--Ô! Tôi kêu khê, căn căn môi --Anh là quái nhân, chuyện gì cũng biết.

Anh cười khổ sở, rít thuốc không ngừng, dường như anh đang suy tư chuyện gì ghê lắm. Thật lâu anh không nói, sau đó, anh đột nhiên tươi tỉnh, ngồi ngay người nhìn thẳng vào tôi.

--Đã công khai chưa hay còn bí mật? Anh hỏi.

--Còn bí mật --Tôi ngần ngừ đáp --Anh không được tiết lộ đó.

--Tại sao phải giữ bí mật?

--Việc gì anh cũng biết, đương nhiên đoán ra được.

Anh nghĩ ngợi.

--Vì Lục Bình hỏi Anh lại hỏi.

Tôi lại thở dài. Anh ngắm điếu thuốc trên tay, đầu thuốc nhấp nháy, một làn khói xanh từ từ bay lên.

--Tử Lãng! Anh nói khẽ --Các người đang sa vào một chuyện điên hình.

Tôi lại thở dài.

--Vậy anh cho rằng Lục Bình cũng đang yêu Sở Liêm sao? Tôi hỏi.

Anh nhìn tôi, sau đó chuyển ánh mắt vào điếu thuốc của anh.

--Câu chuyện hai chị em cùng yêu một người đàn ông có rất nhiều. Anh nói chậm chậm --Hơn nữa các người đã từ nhỏ cùng lớn lên.

--Ôi chao! Tôi kêu khổ sở --Tôi sợ nhất chuyện này. Tại sao chị không yêu Đào Kiếm Ba chứ? Không phải Đào Kiếm Ba cũng rất tuyệt đấy sao? Làm gì cứ phải yêu Sở Liêm?

--Tại sao cô cũng không yêu người khác? Anh hừ khẽ, dụi điếu thuốc -
- Cô làm gì cứ phải yêu Sở Liêm? Anh đứng lên, nụ cười méo xệch, không nhìn tôi --Được rồi, Tử Lãng, tôi nghĩ hôm nay cô không có lòng dạ đâu mà học đàn, chúng ta đổi sang ngày khác học vậy! Anh ngừng giây lát, chăm

chú nhìn tôi --Tóm lại, tôi xin chúc phúc cô, Tử Lăng! Kẻ có thể tìm được một người " Cùng nhau chung giấc mộng này " không có nhiều.

--Ơ! Tôi đứng lên --Anh có thể giữ bí mật giùm tôi không?

--Cô cho rằng tôi là dài phát thanh à? Anh hậm hực hỏi, liền đó anh cười cảnh giác --Tử Lăng, cô có thể hoàn toàn tin tưởng tôi. Tôi không phải người lắm lời.

Anh đi về phía cửa, lại nhìn tôi hồi lâu.

--Tên Sở Liêm đó -- Anh hừ mũi nói -- là một kẻ có vận may.

Đúng Sở Liêm là người có vận may sao? Tôi không biết, nhưng khi chúng tôi ở bên nhau, niềm vui thật vô bờ, Vì sợ Lục Bình biết, chúng tôi không dám gặp nhau ở nhà, dù đang là mùa đông lạnh giá, nhưng chúng tôi thường ở ngoài núi đồi hoang dã. Ngày chủ nhật, anh chở tôi trên xe gắn máy chạy như bay ra vùng ngoại ô, dừng ở một sườn đồi nào đó, hay vào trong một khu rừng không biết tên rồi đuổi bắt, đùa giỡn, tâm tình, ăn uống. Tôi vui lắm, thường buông từng chuỗi tiếng cười giòn tan lan trong rừng cây, núi đồi. Và khi đó anh sẽ bợ gò má tôi, say sưa hét :

--Tử Lăng, Tử Lăng! Tại sao chúng ta phải giữ bí mật? Anh thật muốn hét cho cả thế giới biết " Anh yêu em "

--Thế thì, anh hét đi --Tôi cười nói --Hiện giờ anh có thể hét rồi!

Thế là anh đứng lên trong rừng, chụm tay hét như điên.

--Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng!

Tôi chạy tới ôm lưng anh, cười nắc nẻ.

--Anh là tên điên! Anh là tên ngốc! Anh là kẻ bệnh tâm thần! Tôi cười hét.

--Điên vì em, ngốc gì em, biến thành tâm thần vì em! Anh đáp, hôn tôi cháy bỏng.

Ai biết tình yêu là như vậy? Ai biết tình yêu dịu ngọt và cuồng điên như vậy? Ai biết tình yêu có nước mắt, có nụ cười, có tình cảm đắm say đờ độn và niềm vui rộn rã tung bưng khiến người ta như muốn ngừng thở như vậy?

Đêm đông, chúng tôi thươ8'ng chậm chậm bước trong mưa lất phất trên đường phố Dài Bắc, qua làn áo mưa, chúng tôi tay nắm tay nhìn ánh đèn nhấp nháy trên đường, lẫn ánh đèn xe loang loáng. Chúng tôi oán trách khoảng thời gian qua mà chúng tôi đã để lãng phí, kể lẽ đủ điều rằng đôi bên đã hấp dẫn nhau từ thuở bé, tôi cứ hỏi đi hỏi lại.

--Cho em biết với, từ khi nào anh yêu em?

Anh sẽ mỉm cười, có hơi thẹn đáp.

--Từ rất sớm.

--Sớm là khi nào? Sớm bao nhiêu? Tôi cứ gặng hỏi.

--Khi em là một bé con, khi em vẫn còn đang thắt bím, khi em quần lầy anh đòi bấn bi, chu miệng gào khóc " nếu anh không chơi với em, em sẽ khóc lớn đó, em nói khóc là khóc, anh tin không? " Ôi, em là một cô bé khó đây vào, một cô bé bướng bỉnh, ngang ngược khiến người ta đành cam chịu. Nhưng, em thẳng thắn, nhiệt tình, sôi nổi, nên từ nhỏ anh đã phát hiện, chỉ có khi chơi chung với em anh mới vui vẻ, mới cảm thấy anh là một con người sinh động!

--Nhưng, chẳng phải là Lục Bình tốt hơn em sao?

Tôi lại lôi vấn đề cũ ra.

--Lục Bình hả? Anh trầm ngâm, nhìn con đường loáng nước mưa dưới chân, bóng hai chúng tôi đang bập bênh trong nước mưa --Đúng, Lục Bình là cô gái tốt, nhưng luôn cho người ta cảm giác cô quá toàn vẹn. Anh chưa bao giờ nghĩ về cô là con người thật, vì cô quá tốt, xinh đẹp, tề chỉnh, nghiêm trang, không biết nói cười, mỗi năm thi đều hạng nhất, được lên thẳng phổ thông, được tuyển thẳng vào đại học, cô là hiện thân của sự "hoàn mỹ" Thời thơ ấu, khi chúng ta cùng nhau chơi đùa, anh luôn lo lắng, sợ làm đơ quần áo của cô, sợ làm trầy sứt da cô. Anh có thể cùng em lăn lóc trong bụi đất, nhưng không muốn chạm vào người cô, cô như một con búp bê bằng thủy tinh chỉ có thể ngắm nghía. Lớn lên, cô vẫn cho anh cảm giác y như vậy, chỉ giống một món đồ bằng pha lê hoàn mỹ, đẹp đẽ mê người nhưng không thực.

--Nhưng, anh thừa nhận là chị hoàn mỹ, đẹp đẽ mê người? Tôi cay đắng hỏi, nổi ganh tị không sao kèm giữ được.

--Đúng vậy --Anh thẳng thắn --Anh thừa nhận.

--Điều này chứng tỏ anh rất quan tâm đến chị, rất chú ý đến chị -- Tôi bắt đầu hạch sách bắt đầu gây phiền phức, bắt đầu giận hờn vô cớ --Có lẽ, trong thâm tâm, người anh yêu là chị chứ không phải là em, nhưng vì chị quá hoàn mỹ nên anh cảm thấy đeo đuổi chị quá khó khăn, vì thế mới rút lui mà tìm loại hai, đi đeo đuổi con vịt xấu xí em đây, phải không?

Anh trở mắt nhìn tôi.

--Em đang nói gì vậy? Anh bực tức hỏi.

--Em đang nói -- Tôi trả lời nặng nề --người anh yêu vốn là Lục Bình, anh chỉ sợ đeo đuổi không được chị....

Anh bóp chặt cánh tay tôi, bóp mạnh đến nỗi khiến tôi đau méo xệch miệng. Anh liền cắt đứt giọng điệu của tôi.

--Em có biết nói lý lẽ không vậy? Anh u ám hỏi.

--Đương nhiên có --Tôi bướng bỉnh nói --Không những nói lý lẽ mà em còn vạch rõ lý lẽ cho anh nghe, căn cứ vào lời anh nói.

--Vạch rõ lý lẽ? Anh hét --Em chẳng những vô lý mà còn biết gây sự nữa! Anh nói em biết, Sở Liêm này không phải là kẻ tuyệt vời gì, nhưng trên mặt tình cảm anh chưa từng chịu thua kém. Nếu em cho rằng anh không đeo đuổi được Lục Bình thì anh sẽ lập tức đeo đuổi Lục Bình cho em xem!

--Anh dám! Tôi hét lên như bị điện giật.

--Vậy làm gì em cứ gán ghép anh yêu Lục Bình? Em làm gì cứ nói năng bậy bạ anh rút lui cầu loại hai chứ?

--Vì anh thừa nhận chị hoàn mỹ, đẹp đẽ mê người!

--Anh cũng thừa nhận " nụ cười mỉm của Mona Lisa " hoàn mỹ, mê người, vậy nó cũng chứng tỏ trong thâm tâm anh yêu Mona Lisa à? Anh nhìn tôi lườm lườm.

--Mona Lisa chỉ là bức tranh --Tôi vẫn ngaon cổ --còn Lục Bình là con người bằng xương bằng thịt, làm sao sánh ngang để nói?

--Trời ơi! Anh rầu rĩ --Anh làm sao cho em hiểu được, Lục Bình trong lòng anh không khác gì một bức tranh, em hiểu không?

--Không hiểu! Tôi lắc đầu --Dù gì thì chính miệng anh nói, chị vừa hoàn mỹ vừa mê người, dứt khoát anh đã yêu chị ấy rồi!

Anh đứng dừng lại nhìn tôi trân trối.

--Nếu anh đã yêu cô ấy, tại sao giờ anh lại đi chung với em chứ? Anh trầm giọng hỏi.

--Làm sao em biết? Tôi chu miệng, ngược mặt nhìn trời --Nếu anh không yêu chị, tại sao thiên hạ ai ai cũng nói người anh yêu là chị? Cha mẹ, em cho rằng anh yêu chị, cha mẹ anh cũng cho rằng anh yêu chị, ngay cả Lục Bình cũng nghĩ là anh yêu chị. Giờ anh lại thừa nhận chị vừa hào mĩ vừa mê người, vậy chắc là anh yêu chị rồi!

Anh đứng chết lạng nơi đó thật lâu, chỉ nghe tiếng anh thở nặng nề. Tôi hết cách ngược nhìn trời nữa, mà thu ánh mắt từ trên tầng cao sâu thăm trở về, tôi chạm phải đôi mắt náy lửa của anh.

--Đi! Anh bỗng kéo tay tôi chạy đi.

--Đi đâu? Tôi vùng ra, đứng lại bên đường.

--Đi nói rõ với cha mẹ em và cha mẹ anh, để họ thu hết những thứ " cho rằng " đó về.

--Em không đi --Tôi nổi giận hỏi --Anh muốn làm gì? Muốn Lục Bình thương tâm hả?

--Nếu cô có thương tâm thì sớm muộn chúng ta cũng khiến cô thương tâm, phải không? Anh chăm chăm nhìn tôi nói.

--Nếu chị yêu người khác thì chị sẽ không thương tâm....

--Nhưng, Tử Lăng! Anh tức tối nói --Vấn đề hiện giờ không phải cô ấy thương ai mà là em không tin anh! Em cứ theo bắt chẹt, kỳ quyết anh yêu cô ấy, anh phải làm sao mới có thể chứng minh anh không yêu chị của em mà chỉ yêu em chứ hả? Em muốn anh làm sao chứng minh, em nói đi! Em ra cho anh hàng mấy trăm điều cấm, không được thân mật với em ở nhà em, không được nói với bất kỳ ai là anh yêu em, không được thế này, không được thế kia, trái lại em cứ luôn miệng nói anh yêu Lục Bình. Tử Lăng, em có nói lý lẽ không?

Tôi á khẩu, không có lời nào để nói lại. Có trời biết, trong thế giới tình yêu, có lý lẽ gì để nói chứ? Ghen tuông, đố kỵ, hẹp hòi...là anh em song sinh với tình yêu, tôi làm sao chạy khỏi nó? Biết mình gây sự vô lý, nhưng tính quật cường không chịu nhận sai, tôi đành bĩu môi, ngược nhìn làn mưa lất phất bay.

Thái độ của tôi chắc chắn đã chọc giận anh, rất lâu anh không lên tiếng, tôi cũng bướng bỉnh không mở miệng. Im lặng vây phủ hai chúng tôi, không khí thật ngột ngạt. Thành linh anh bóp chặt tay tôi, la lớn :

--Tôi không yêu Lục Bình! Tôi yêu Tử Lăng! Từ trước tới nay, mãi mãi về sau tôi thề đời này kiếp này tôi chỉ yêu Tử Lăng! Tôi xin thề! Tôi xin thề! Tôi xin thề !...

Tôi biếc sắc, kinh hoàng cặp vội tay anh, gấp gáp nói :

--Anh làm trò điên rồ gì vậy? Đây là đại lộ mà.

Anh xem! Anh khuấy rối khiến thiên hạ đầu nhìn chúng ta kìa!

--Vậy thì sao chứ? Ánh mắt đỏ ngầy của anh đang trừng trừng nhìn tôi
--Anh vốn muốn gào to cho cả thế giới nghe, hiện giờ chỉ có người đi đường nghe không đủ, anh muốn gào to hơn nữa!

--Ai đa! Tôi quýnh quáng kéo anh đi --Em van anh đấy, đừng có gào nữa, được không?

--Thế em đã tin anh? Anh đứng như mọc rễ trên đường, đôi mắt long lanh chớp ngời ánh sáng --Trừ phi em tin anh, nếu không anh gào nữa -- Anh há to miệng như muốn gào tiếp.

--Được rồi! Được rồi! Tôi luôn miệng nói --Em tin anh rồi! Em tin anh rồi! Em tin anh rồi!

--Em không biết lòng anh, anh đau lòng. Em không biết lòng anh, anh điên rồ --Anh lẩm bẩm gì như là đọc thơ.

--Anh nói gì? Tôi không hiểu hỏi, thật sự nghi ngờ anh mắc chứng tâm thần phân liệt hay chứng điên thời kỳ đầu.

--Anh nghĩ --Anh buồn bã, u uất, ảm ức nói --khi em yêu thầm một cô gái suốt mười mấy năm, khó khăn lắm cơ hội mới đến, em biểu thị tình yêu si đạ với cô, trái lại cô cứ bắt quyết em yêu người khác, em sẽ thế nào? Ngoài đau lòng ra còn làm gì được!

--Ôi! Tôi thở dài, ôm chặc tay anh --Bất kể anh đau lòng hay anh điên khùng, Sở Liêm, anh là người đàn ông duy nhất mà em quan tâm trong cuộc đời này! Mắt tôi mờ, em đa nghi, dễ giận chỉ vì....chỉ vì....Tôi nghẹn lời khó nói, cuối cùng lời cũng thoát ra khỏi miệng --chỉ vì em quá yêu anh!

Anh đang tay quang vai tôi siết chặt. Tôi cảm giác được người anh run rẩy, đầu anh kề sát vào tôi, thăm thì bên tai tôi :

--Tử Lăng, anh chưa từng nghe câu nói nào xúc động hơn câu này, nó khiến tim anh như vỡ tung. Anh cúi nhìn vào mắt tôi, trịnh trọng, tha thiết nói --Đừng để chúng ta lại gây nhau vì Lục Bình nữa nhé! Vì... vì anh cũng...rất yêu em!

Ô, ai biết tình yêu là như vậy? Ai biết trong tình yêu có gây gổ, hục hặc, lại có nhiều hân hoan, ngọt ngào thế? Chúng tôi sánh vai nhau tiếp tục bước chậm chậm trong sương mưa, mặc cho mưa ướt mặt, mặc cho gió lạnh cắt da, chúng tôi không cảm thấy lạnh, không cảm thấy mệt, chỉ thấy hai con tim rung động, giao cảm cùng nhau. Nó say người, nó mê người, nó khiến người ta quên cả thế gian, vũ trụ lẫn vạn vật. Ôi, ai có thể nói với tôi, tình yêu là như thế?

Khi mùa xuân đến, gần như ngày nào Đào Kiếm Ba cũng ra vào nhà tôi. Anh thường đến cùng Sở Liêm. Tôi không biết có phải Sở Liêm ra hiệu gì với Đào Kiếm Ba không, nhưng quả thật Đào Kiếm Ba đã dốc hết công sức cho Lục Bình. Anh thường tặng những bó hoa hồng to, viết thư tình cho chị, đàn hát tình ca cho chị nghe. Còn Lục Bình? Không ai trong chúng tôi biết chị đang nghĩ gì, chị đối với Đào Kiếm Ba thân thiết mà lại như xa lạ, thường đăm đăm nhìn Sở Liêm, như vô tình lại như cố ý ngồi cùng anh, trước lúc tan ca điện thoại cho anh tới đón chị về...chị đối với anh thân mật mà lịch sự. Tôi càng lúc càng hồ đồ, không biết rốt cuộc Đào Kiếm Ba có làm động lòng chị không, càng không biết chị có tình ý với Sở Liêm không? Sự mù tịt khiến tôi buồn bực quá. Còn mẹ, mẹ càng hồ đồ hơn tôi, vì thế mẹ nói với cha :

--Em thấy Sở Liêm và Đào Kiếm ba đều mê Lục Bình nhà ta. Em cứ nghĩ Lục Bình thích Sở Liêm, giờ xem lại, nó đối với Đào Kiếm Ba cũng không tệ. Con bé này trước nay thâm trầm, ngay cả em là mẹ cũng đoán không ra. Sau này không biết Sở Liêm và Đào Kiếm Ba đứa nào có phúc đeo đuổi được Lục Bình!

Gần như không ai đeo đuổi tôi, gần như ai đeo đuổi tôi là không có phúc phận! Tôi cứ " mắt lấp tai ngơ " cha tiếp lời :

--Em bớt lo cho Lục Bình đi. Bọn trẻ bây giờ tự có tính toán của riêng chúng. Nhà họ Đào và họ Sở đều là bạn thân của chúng ta, con cái hai nhà cũng đều tuyệt vời, bất luận Lục Bình chọn ai anh cũng không phản đối.

--Em biết Sở Liêm và Đào Kiếm Ba đều là con trai tốt. Mẹ tư lự -- Nhưng, không biết tại sao em tương đối thích Sở Liêm hơn. Nó đẹp trai, phóng khoáng, học hành giỏi, với Lục Bình đúng là một đôi trời sinh. Còn Kiếm Ba, nó quá xốc nổi, hời hợt, chỉ sợ không xứng với Lục Bình.

--Em đừng quá đề cao giá trị con gái mình --Cha cười, vỗ vai mẹ --Dù sao, bọn chúng đều trẻ, để chúng tự phát triển đi.

--Trẻ? Mẹ vùng vằng hất vai --Mùa xuân này Lục Bình đã 23 tuổi rồi, cũng đã cần phải có quyết định, vậy mà đến nay còn không có biểu thị rõ ràng. Thằng nhỏ Sở Liêm nữa, nó không có ý với Lục Bình sao ngày ngày cứ đến nhà ta? Hơn nữa, nó tốt nghiệp đã lâu vẫn không xuất ngoại, chẳng phải vì chờ Lục Bình sao? Hiện giờ Lục Bình cũng đã tốt nghiệp, hai người đáng lẽ nên đính hôn rồi cùng xuất ngoại, sao cứ kéo dài thất này chứ? Em thật không hiểu ra làm sao.

Trời ạ! Tôi trợn mắt, hít một hơi lạnh, Hay nhỉ! Sở Liêm không xuất ngoại là vì " chờ Lục Bình ", ngày ngày tới nhà là vì " đeo đuổi Lục Bình "! Xem ra, mẹ chỉ nhớ mẹ có một đứa con gái 23 tuổi mà quên là mẹ còn có đứa con gái 21 tuổi rồi!

--Có lẽ --Cha nói --Sở Liêm không muốn xuất ngoại du học.

-Không muốn xuất ngoại? Mẹ tròn mắt --Vậy tương lai của nó thế nào? Con gái mình phải gả cho tiến sĩ mà.

--Rồi sẽ có ngày tiến sĩ bị chất đống tên xe tổng về nước --Cha cười khẩy --Hiện giờ kinh tế nước Mỹ đang trên đà sa sút, tội gì chúng ta phải tổng con cái ra nước ngoài? Một tấm văn bằng tiến sĩ đáng mấy đồng tiền. Em nhìn xa chút đi, Thuấn Quyên!

Ô hô! Cha tôi! Người cha đáng yêu đáng kính của tôi! Tôi thật muốn nhào tới ôm cha, câu cổ mà hôn lên má cha như ngày còn bé!

--Hả? Mẹ kêu lên như bị thương --Lục Bình muốn du học, bất luận thế nào cũng phải du học. Giả như Sở Liêm không chịu tiến thân, tốt nhất nó nên sớm rút lui khỏi Lục Bình đi!

--Làm sao em biết Lục Bình muô'n du học? Cha hỏi.

--Em đã nói chuyện với nó --mẹ đáp --Lục Bình học giỏi như vậy, nó thật sự có thể du học được, không chừng còn lấy đượ chọc bổng nữa kia.

--Có thể --Cha trầm ngâm --Nhưng, con gái không thể vừa lo sự nghiệp vừa lo gia đình. Nó muốn sự nghiệp hay là gia đình?

--Nó muốn cả hai --Mẹ nói dứt khoát --Bất luận ra sao, em phải đi nói chuyện với Sở Liêm, hỏi xem ý của nó rốt cuộc là sao?

--Tốt hơn hết em đừng nên hỏi --Cha lạnh nhạt nói --Sở Liêm không đơn giản như em nghĩ đâu. Nó là một đứa có suy nghĩ và hiểu biết, chắc hẳn nó có quyết định và cách làm của nó, nếu em tham dự vào, chỉ e thành ít bại nhiều.

--Nhưng, em không thể để nó tiếp tục làm lỡ thời gian và tuổi xuân của Lục Bình! Mẹ kêu lên --Sở gia cũng đã nói chuyện với em, Tân Đi cũng hy vọng trong mùa xuân này cho chúng ta nó đính hôn, sang hè thì đưa chúng xuất ngoại. Việc không được trễ, em không muốn Kiếm Ba chen vào làm trở ngại.

Tân Đi là tên của bác Sở gái, nếu thế chính xác Sở gia cũng đã dự tính cho họ đính hôn! Ôi, Sở Liêm, Sở Liêm, ai bảo anh sinh ra đã gắn liền với tên của Lục Bình chứ? Ôi, Sở Liêm, Sở Liêm, rốt cuộc anh thuộc về em hay Lục Bình? Tôi len lén rời khỏi góc " nghe lén " của mình mà trở về phòng ngủ. Tôi dựa vào cửa sổ, đứng lặng nhìn màn mưa mờ mịt ngoài rèm châu, trong vườn cây cối đang nhú mầm xanh, đủ loại hoa đang khoe sắc màu xanh, đỏ, tím. Ô, mùa xuân đã đến. Sở gia mong muốn họ đính hôn trong mùa xuân này, giờ đã là mùa xuân rồi!

Mẹ nói đó là " việc không được chậm trễ " Thực vậy, việc không được chậm trễ, tôi còn có thể giữ được bí mật của tôi bao lâu? Tôi đi đến bên giường, cầm ghita khảy nhẹ điệu nhạc " Một giấc ảo mộng " ánh mắt vẫn dõi nơi rèm châu. Ô, người chị xinh đẹp tuyệt vời đó của tôi, phải chăng chị cũng có một giấc mộng? Chàng trai trong giấc mộng của chị là ai? Cũng là người " cùng nhau chung giấc mộng này " với em, phải không? Phải không? Phải không?

Chương 8

Đêm đã rất khuya, tôi mặc áo ngủ đi vào phòng của Lục Bình.

Lục Bình vẫn chưa ngủ. Chị đang ngồi trước bàn, say sưa đọc sách. Tôi thò đầu qua xem, trời ạ, toàn là tiếng Anh! Tôi ngoa ngán hỏi :

--Đây là sách gì thế?

Lục Bình ngẩng đầu nhìn tôi, mỉm cười.

--Chị đang chuẩn bị thi cao học --Chị thủng thỉnh trả lời.

--Thi cao học? Tôi ngỡ ra, ngồi xuống cạnh chị --VẬY chị chuẩn bị hè năm nay xuất ngoại hả?

--Đúng vậy --Chị không hề đo dự đáp, đôi mắt to đen mơ màng của chị phát sáng nhìn tôi --Chị bỗng nhỏ giọng --Nhưng, em không được nói với bất cứ ai đấy!

Tim tôi thót một cái. Đến rồi! Là Sở Liêm, chắc chắn có liên quan tới Sở Liêm! Cổ họng tôi chột khô cháy, đầu óc mù mẫn, giọng yếu hẳn :

--Em hứa không nói với ai!

Chị rời bàn đến ngồi cạnh tôi, thân thiết nhìn tôi thăm thì đầy hân hoan :

--Có thể chị sẽ nhận được học bổng của trường đại học Massachusetts ở Mỹ.

Ôi! Tôi thở phào một hơi dài như trút được gánh nặng, không sao tả hết được nỗi vui mừng, nhẹ nhõm. Tôi cao hứng nắm chặt tay chị, chân tình chúc.

--Thật hả, Lục Bình! Xin chúc mừng chị!

--Đừng chúc mừng quá sớm --Lục Bình cười ngọt lịm, có pha chút ngần ngại --Còn chưa xác định hoàn toàn mà!

--Làm sao chị biết?

--Trường khoa của chị tiến cử chị đi xin. Hôm nay chị đến thăm trường khoa, thầy bảo đã nhận được thư phúc đáp của họ, cho biết không có vấn đề gì. Ô, Tử Lăng --Chị hưng phấn mặt mày đỏ bừng --Em không biết đâu, đại học Massachusetts là trường đại học nổi tiếng bao nhiêu năm nay ở Mỹ. Không có được mấy người Đài Loan nhận được học bổng của họ.

Ồ! Tôi kêu lên, nằm ngửa trên giường chị --Thế, chị thật sự muốn xuất ngoại, phải không?

Lục Bình cũng nằm xuống nhìn tôi, thân thiết ôm lưng tôi. Chúng tôi nằm mắt đối mắt, chị nhỏ nhẹ, thân ái an ủi tôi :

--Tử Lăng đừng buồn. Chị bảo đảm, sau khi sang bên ấy, chị nhất định sẽ nghĩ cách đón em đi.

--Nhưng --Tôi thẳng thừng đáp --em không muốn đi.

Chị bối rối nhìn tôi, lắc đầu.

--Chị thật không hiểu em đấy, Tử Lăng. Thanh niên thời nay đều muốn ra nước ngoài, em không đi làm sao biết thế giới bao lớn?

--Thế giới của em đã rất lớn --Tôi cười --lớn đến nỗi em có thể cười ngửa giọng ruồi khắp nơi.

--Em không bao giờ thực tế --Lục Bình mở to mắt --Tử Lăng này, em không thể suốt đời sống trong mơ, trong thần thoại.

--Có lẽ người sống trong mơ là chị chứ không phải em --Tôi cười --
Chẳng qua chị sống trong " thần thoại hiện đại " mà thôi.

--Chị không hiểu em nói gì --Chị nhắm mày.

Tôi nghĩ Sở Liêm có thể hiểu. Nghĩ đến Sở Liêm tôi bất chợt rùng
mình nhớ lại mục đích đến đây đêm nay. Tôi nằm dài, gối đầu lên tay, nhìn
trần nhà, trầm ngâm gọi :

--Lục Bình!

--Hả? Chị ứng tiếng.

--Hôm nay, em nghe cha mẹ bàn về chị.

--Về gì? Chị chậm rãi hỏi.

--Cha mẹ nói, không biết thực ra chị thích Kiếm Ba hay Sở Liêm? Tôi
nghe đầu lén nhìn chị qua rèm mi --Cha mẹ đang bàn chuyện đại sự cả
đời của chị.

--Thế à! Chị kêu khê, ngồi dậy tựa vào thành giường, hai tay bó gối,
đôi mắt đen mơ mộng dõi ra ngoài cửa sổ. Trời ơi! Chị thực là trang mỹ nữ!

--Cho em biết đi, Lục Bình --Tôi lăn đến cạnh chị, nhẹ lắc tay chị --
Rốt cuộc là chị thích ai? Kiếm Ba hay Sở Liêm? Nói cho em biết đi, chị!
Tôi hỏi khẩn thiết, giọng hơi run.

Chị im lặng hồi lâu không nói, chợt phì cười. Chị gập gối lại, gác đầu
lên gối, mái tóc dài buông xoã che phủ hơn nửa khuôn mặt chị. Chị
chúm chím cười, nhìn tôi.

--Nó liên quan gì tới em, hả Tử Lăng?

--Em chỉ muốn biết --Tôi càng nôn nóng, hồi hộp --Cho em biết đi!

--Mẹ phải em tới làm trinh thám hả? Chị hỏi.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

--Không! Không phải! Chỉ do em hiếu kỳ thôi. Chị đối với hai người đều tốt, em thực không biết chị thích người nào.

Lục Bình lại trầm mặc, nhưng chị đang mỉm cười mơ màng, nụ cười chỉ có ở người con gái dang yêu. Tim tôi cứ thấp thỏm từng cơn, người căng thẳng, thật muốn tránh khỏi đây để không nghe câu trả lời, nhưng Lục Bình đã lên tiếng :

--Nếu em là chị, em thích ai?

Tôi tròn mắt há miệng, quý quái thật, nếu em là chị đương nhiên em thích Kiếm Ba rồi, để Sở Liêm cho đưa em si tình của chị! Chuyện này đâu cần chị hỏi chứ? Nhưng, tôi không thể thốt ra lời, và thế là tôi cứ giương mắt như con ngốc nhìn chị, trông bộ dạng chắc đáng tức cười, vì Lục Bình nhìn tôi bật cười. Chị vò rối mái tóc cùn cớn của tôi, lăm bắm như tự nói :

--Hỏi em cũng bằng thừa. Em nhỏ quá, còn không hiểu tình yêu là gì mà!

--VẬY sao? Mắt tôi càng mở to hơn, tôi tin bộ dạng càng ngốc nghếch hơn. Lục Bình tựa má lên đầu gối mình, nhìn tôi. Mắt chị sáng long lanh, nụ cười rạng ngời, tóc dài che phủ một bên, hai má ửng hồng như say rượu.

--Em thật sự muốn biết hả? Chị hỏi nhỏ.

--Phải --Tôi lặc giọng đáp.

Mặt chị tràn ngập ánh sáng.

--Chị có thể cho em biết --Chị nói mơ màng --Nhưng, đây là lời tâm sự giữa chị em mình, em không được tiết lộ đó.

Tôi lo lắng gật đầu.

Chị cười lặng lẽ.

Tay tôi bất giác nắm chặt chiếc mền. Ánh mắt chị xa xôi.

--Đương nhiên là Sở Liêm! Cuối cùng rồi chị cũng nói ra, ánh mắt vẫn ở nơi xa xôi chốn huyền ảo nào đó --Từ khi còn là một cô bé, chị đã yêu anh rồi. Mẹ bảo chị khi học đại học đừng có bạn trai, thật tình không phải chị không kết bạn, mà chỉ vì trong lòng chị ngoài Sở Liêm ra thì chưa có hình bóng người con trai nào. Sở Liêm....Chị nói mê man như đang mơ, đang tràn trề hạnh phúc --Sở Liêm, chỉ là Sở Liêm!

Đó là lưỡi dao bén nhọn, từ từ rùng rứt từng chút đâm vào thân thể tôi, tâm hồn tôi. Tôi đau đớn, xây xẩm, một chốc sau, tôi cố gắng tỉnh táo dần, nhìn ánh mắt si mê, thần sắc mê người của chị tôi, anh dám đem Mona Lisa ra so sánh với chị chứ? Chị tôi đáng yêu hơn Mona Lisa gấp trăm lần! Tôi quay đầu tránh đi, vì mặt tôi chắc là trắng nhợt lắm. Thật lâu, tôi mới mở được miệng :

--VẬY Sở Liêm cũng yêu chị, phải không? Anh ấy có biểu hiện gì với chị không?

Chị im lặng một lát

--Thực sự yêu nhau thì không cần biểu hiện rõ ràng -- Chị đáp --Chỉ hiểu anh, chị tin anh cũng hiểu chị, vậy là đủ rồi!

Trời ơi! Tôi cắn chặt môi.

--Thế, còn Kiếm Ba thì sao? Tôi cố vớt vát --Chị yêu Sở Liêm, sao không thẳng thắn từ chối Kiếm Ba?

Kiểm Ba à? Chị cười nhẹ --Em không hiểu đâu, Tử Lăng, em còn nhỏ quá. Kiểm Ba chỉ là món gia vị kích thích thêm cho tình yêu mà thôi. Giống như tiêu ra9'c vào thức ăn vậy.

--Em thật không hiểu --Tôi làu bà.

--Bất luận tình yêu sâu đậm đến đâu cũng cần chút kích thích. Kiểm Ba đeo đuổi chị sẽ khiến cho Sở Liêm ghen lên. Chẳng lẽ em không chú ý, gần đây vì có Kiểm ba mà Sở Liêm đặc biệt đến nhà ta thường xuyên hơn. Đây chỉ là một thủ đoạn nho nhỏ để con gái sử dụng trong tình yêu.

Trời ơi! Tôi lại cắn môi đến đau điếng. Đầu tôi ong ong muốn nổ tung, tim tôi vụn xoắn, trán rịn mồ hôi.

--Nhưng, Lục Bình! Tôi gắng gượng suy nghĩ --Chị sắp xuất ngoại rồi mà. Hình như Sở Liêm không có ý định xuất ngoại.

--Không. có đấy!

--Sao? Tôi giật mình --Anh ấy nói với chị?

--Anh không nói, nhưng thanh niên thời nay có mấy người không thích xuất ngoại chứ? Không phải ai cũng suy nghĩ giống em. Mấy năm nay Sở Liêm không xuất ngoại là vì chờ đợi chị. Anh học giỏi, đạo đức tốt, xin học bổng như trở bàn tay. Chị dự tính mai một nói với anh, tụi em có thể cùng thi lấy học bổng, cùng xuất ngoại.

Ôi, mẹ bề trên ơi! Tình yêu tự nguyện như thế, tự tin sâu sắc đến thế !" kiêu ngạo " và " tự phụ " vốn là bảo vật gia truyền của nhà họ Uông chúng tôi!

--Giả như --Tôi hỏi --Anh không muốn xuất ngoại thì sao?

--không thể! Chị nói quả quyết.

--Lấy em làm thí vụ --Tôi cố chấp --nếu anh không muốn xuất ngoại thì chị làm thế nào? Đi một mình hả?

Chị cười tràn trề lòng tin.

--Nếu thật như vậy thì chị còn thế nào chứ? Không phải chị chỉ là một đứa con gái sao? Anh ở đâu thì chị ở đó!

Đủ rồi, không cần hỏi tiếp! Tôi đang yêu, tôi biết thế nào là tình yêu! Tôi hiểu rõ thứ tình cảm tha thiết, cuồng nhiệt và cố chấp đó! Không cần bàn tiếp. Hai chị em cùng yêu một người là chuyện xưa nay đều có, chỉ không ngờ là nó rơi vào chính tôi! Mà khi khả năng đó xảy ra thì kẻ đi độ thám, tìm hiểu sẽ thành tên ngốc. Lẽ ra tôi nên nghe theo Sở Liêm mà sớm công khai tình yêu của tôi và anh, không nên lo đến phản ứng tâm lý của Lục Bình, cũng không nên lo xem chị có yêu anh hay không. Giờ đây, sau khi chị đã thổ lộ tiếng lòng của chị với tôi, tôi làm sao có thể nói với chị " Người chị yêu không yêu chị, mà là yêu em! "

Trời ơi, tôi làm sao có thể nói chứ? Trời ơi! Tôi đã làm chuyện ngu ngốc hết sức! Nếu như bạn không biết mình làm chuyện gì đó sẽ tổn thương đến người khác, thì chỉ có thể xem như bạn " giết lầm ". Còn như bạn biết rõ chuyện này sẽ làm tổn thương người mà bạn cứ làm thì bạn là kẻ " cố ý mưu sát ". Hiện giờ tôi biết, nếu đem tuyên bố tình yêu giữa tôi và Sở Liêm sẽ làm tổn thương sâu sắc đến Lục Bình, tôi làm sao có thể công khai nó đây? Trời ơi, tôi phải làm sao? Tôi và Sở Liêm phải làm sao?

Tôi phải làm sao? Sở Liêm phải làm sao? Ngày hôm sau, buổi chiều, tôi và Sở Liêm đang ở trong khu rừng nhỏ mà chúng tôi ưa thích. Tôi cứ ôm đầu, ngồi thừ trên một tảng đá to. Sở Liêm nhảy chồm chồm bên cạnh hét toáng với tôi :

--Em là một con ngốc! Tử Lăng ơi, em chỉ biết làm những chuyện ngốc nhất thôi! Hết tìm Kiếm Ba đến đeo đuổi chị, lại không muốn làm tổn

thương lòng chị, giờ có phải em định mang anh dâng tặng cho chị của em không? Em nói đi! Em nói đi!

--Em rất ngu ngốc. Em vốn là một đứa rất ngu ngốc mà!

Anh chợt quỳ xồm trước mặt tôi, dùng sức kéo đôi tay ôm đầu của tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói như ra lệnh :

--Nhìn anh nè, Tử Lăng!

Tôi nhìn anh trề môi.

--Anh đừng hung hăng thế --Tôi làm bầm --Chẳng lẽ anh biết chị em yêu anh như vậy, anh vẫn không chút cảm động sao?

Mắt anh sâu thẳm cứ nhìn hút vào đáy mắt tôi, sắc mặt nặng nề, nghiêm túc.

--Nếu anh có thể bớt yêu em một chút, anh sẽ rất cảm động --Anh âu sầu nói --Nếu anh thích khoe khoang, anh sẽ rất cao hứng. Nếu anh phóng túng một chút, anh đối với chị em sẽ " nhất tiễn song điêu " Nếu anh lạnh lùng một chút, anh sẽ mắng chị sao lại yêu đơn phương. Nhưng, hiện giờ anh chỉ có biết buồn phiền, quá buồn phiền!

Tôi nhìn anh, vuốt nhẹ tóc anh.

--Sở Liêm --Tôi thăm thì --Chỉ trách anh quá tốt, quá dễ dàng hấp dẫn con gái. Chỉ trách chị em của em si mê khờ khạo thế! Chỉ trách mẹ anh tại sao không song sinh ra anh, có thể chị em của em sẽ mỗi người một người, không còn chút phiền phức gì.

Anh bóp tay tôi.

--Sao em có nhiều ý tưởng quái dị vậy? Anh hỏi, nhìn tôi thờ dài --Kể từ bây giờ em nghe theo cách của anh, được không?

--Anh nói trước nghe xem!

--Trước tiên, chúng ta đi gặp cha em. Cha là người sáng suốt nhất, cũng là người hiểu lý lẽ. Chúng mình phải nói với cha, thứ nhất, anh không bỏ công việc hiện nay, không muốn đi học. Thứ hai, chuyện chúng mình yêu nhau, chỉ chờ anh dành dụm đủ tiền thì chúng mình kết hôn....

--Ồ, không, em không muốn kết hôn.

--Em nói vậy là sao?

--Em...Tôi lắp bắp --Em cần phải chờ Lục Bình có chỗ có nơi rồi em mới kết hôn.

Anh thành linh đứng bật dậy.

--Từ Lãng, em thật khiến anh hết cách nhẫn nại. Em nghĩ xem, thời đại này là thời đại gì, lẽ nào còn thứ đạo lý chưa gả chị lớn thì em gái không được xuất giá? Chị của em tham vọng quá lớn, muốn xuất ngoại, muốn đi học, muốn lấy bằng thạc sĩ, tiến sĩ, muốn lấy cả giải thưởng Nobel. Ai biết đến khi nào thì cô mới kết hôn? Nếu cả đời cô không lấy chồng, có phải suốt đời em sẽ làm gái già?

Tôi gục đầu.

--Anh vốn không hiểu --Tôi khẽ nói --Anh hoàn toàn không hiểu ý của em.

--Hãy giải thích cho anh nghe đi! Anh thét.

--Được, em sẽ giải thích --Tôi bỗng nhiên nổi nóng, nhảy khỏi tầng đá, thét trả --Anh là con người không có tấm lòng, không có tình cảm! Anh không thể hiểu được trái tim si mê của người con gái. Anh không nhìn thấy

giọng nói, sắc mặt của Lục Bình khi nhắc tới anh. Chị đã đem cả trái tim và mạng sống trao cho anh mà anh thì hoàn toàn dửng dưng....

--Em thôi đi, Tử Lăng! Anh quát, bóp cổ tay tôi --em cần phải hiểu, nếu anh lo cho chị em, thì anh sẽ không thể lo được cho em. Có phải em hy vọng như vậy? Hy vọng anh rời xa em để nhảy vào cô ấy? Đây là ý nguyện của em sao? Em nói rõ đi! Mắt anh ngẫu đồ nhìn tôi trừng trừng --Hay là em không yêu anh, bắt đầu chán ghét anh cho nên muốn đẩy anh cho chị của em? Có phải vậy không, Tử Lăng?

--Anh nói bậy! Anh đổ oan cho người ta! Tôi khóc tức tưởi, giậm chân dùm dùm --Anh biết rõ là em yêu anh đến mức nào, anh cố ý đổ oan cho em! Anh tàn nhẫn, không có lương tâm! Anh hiệp đáp người.....

Anh đang tay ôm siết tôi vào lòng.

--Ôi, Tử Lăng! Tử Lăng! Anh dịu dàng gọi --Chúng mình đừng gây gổ nữa nhé! Đừng để đôi bên hiểu lầm, đôi bên hành hạ nhau! Anh hôn vào tai tôi, vào gò má tôi --Tử Lăng, em là cô bé lương thiện! Thế giới tình yêu vốn hẹp hòi thế đó, em làm sao có thể cắt anh thành hai người được chứ? Cho dù cắt anh thành hai, ba, bốn hay thành vạn người....nếu mỗi con người của anh vẫn yêu em thì làm sao chứ?

Tôi cứ thút thít khóc trong lòng anh.

--Thật vậy ư? Tôi sung sướng --Anh yêu em đến thế sao, Sở Liêm?

--Anh thề...

--Không cần thề --Tôi vội nói --Chỉ cần cho em biết, chúng ta phải làm sao với Lục Bình đây?

--Em có chịu nghe anh nói không, Tử Lăng? Không được cắt ngang.

--Em nghe.

--Anh cho em biết, anh cũng buồn cho Lục Bình giống như em, có lẽ anh còn buồn hơn cả em nữa. Thuở bé, chúng ta cùng nhau vui đùa, cùng nhau ca hát, không ai biết sau này lớn lên sẽ ra sao. Hiện giờ, chúng ta đã trưởng thành, lại sinh ra chuyện tình tay ba bất hạnh này, đây là bi kịch của số mệnh. Nếu phát triển về hướng tốt sẽ chỉ có một người hy sinh trong bi kịch này, bằng đàn xếp không ổn thì cả ba người đều là kẻ hy sinh. Em muốn hy sinh một người, hay hy sinh cả ba người?

Tôi ngẩng nhìn anh râu rĩ.

--Có phải ý anh nói hy sinh Lục Bình?

--Dù sao thì cô ấy không có được trái tim anh, đúng không? Chúng mình cũng không thể vứt bỏ hạnh phúc của chúng mình để chiều theo ý của cô ấy, đúng không? Em biết đấy, thời gian là liều thuốc trị liệu tốt nhất, sẽ có một ngày, chị của em dần quên tất cả mà tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Với điều kiện của cô ấy, có hàng trăm hàng vạn con trai quý dưới chân cô. Anh bảo đảm với em, chị của em sẽ không đau lòng quá lâu.

--Thật sao? Tôi nghi hoặc hỏi.

--Thật! Anh đáp chắc chắn --Em nghĩ thử xem, nếu chị em gả cho anh thì thật sự có hạnh phúc không? Kết quả là anh bất hạnh, em bất hạnh, và chị em cũng bất hạnh. Hà tất gì phải làm thế chứ, Tử Lăng? Rồi xa anh, cô ấy có thể mất điều này mà lại tìm được hạnh phúc. Ở đời, việc gì cũng đều có thể thay đổi hàng ngày hàng giờ, rồi cô sẽ yêu người khác, chắc chắn là thế!

--Vậy anh dự tính nói với cha em ra sao?

Anh trầm ngâm, suy nghĩ hồi lâu mới ngẩng nhìn tôi.

--Không, anh thay đổi ý định --Anh nói --Anh muốn tự mình nói với Lục Bình.

--Sao?

--Càng ít người biết việc này càng tốt. Nếu không sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cô --Anh trấn an tôi --Em yên tâm. Anh sẽ nói thật nhẹ nhàng, uyển chuyển, cố gắng không làm tổn thương cô. Nhưng, chuyện này chỉ có em biết, anh biết, cô ấy biết, không thể để người thứ tư biết. Đâu sao thì cô ấy cũng sắp xuất ngoại, cô đi rồi, mọi người sẽ nghĩ anh không có triển vọng, không chịu xuất ngoại nên cô bỏ rơi anh.....

--Em hiểu rồi --Tôi gật đầu --chúng mình sẽ diễn màn kịch sao cho sự việc biến thành chị bỏ rời anh và em tiếp nhận anh.

--Đúng vậy. Cho nên, chuyện chúng mình yêu nhau phải chờ sau khi Lục Bình ra nước ngoài rồi chúng mình mới được công khai.

Anh nhìn đán vào tôi, chúng tôi nhìn nhau, cả hai đều phập phồng lo sợ, ảo não nhìn nhau.

Hồi lâu, chúng tôi cứ nhìn nhau không lên tiếng, cuối cùng tôi mở miệng :

--Khi nào anh nói với Lục Bình?

Anh thoáng tư lự.

--Dứt khoát càng nhanh càng tốt --Anh quyết định --Ngày mai, sau khi tan ca, anh sẽ nói với cô ấy!

Tôi chột rùng mình.

--Anh định nói với chị ở đâu?

--Anh sẽ đưa cô ấy tới rừng cây. Ở đây nói chuyện tốt nhất, vừa yên tĩnh vừa không có nhiều người.

Tôi lại rùng mình.

Anh cảnh giác nhìn tôi.

--Em sao vậy, Tử Lăng? Anh hỏi --Lạnh hả?

--Ồ, không lạnh --Tôi đáp, trái lại rùng mình lần ba --Em chỉ cảm thấy lo âu, sợ hãi, cảm thấy.....

Anh nắm chặt hai bàn tay tôi, tay anh vừa to vừa ấm áp vừa có lực.

--Hãy trao tâm sự của em cho anh, được không? Anh nói dụ dàng nhưng kiên quyết --Tin anh nhé, Tử Lăng?

Tôi nhìn anh, sắc chiều chợt phủ xuống rừng cây, bóng tối chập choạng mênh mông in trên mặt anh. Một cơn lạnh buốt từ đáy lòng bỗng trào lên, tôi lại rùng mình. Một dự cảm bất thường vây chặt tôi, tôi ôm ghì anh hỏi :

Anh không thể yêu Lục Bình, phải không?

--Trời ơi! Anh kêu khê --Em còn muốn gánh thêm bao tâm sự nữa!

--Em....Tôi lắp bắp, nhẹ thốt mấy tiếng --Em yêu anh!

--Anh cũng yêu em! Anh ôm tôi, rủ rỉ tai tôi --Em nhất định phải tin anh, Tử Lăng --Anh thầm thì hai câu thơ " Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành ".

Tôi ngậm nước mắt mỉm cười, dựa vào anh cùng bước ra khỏi rừng cây.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Suốt cả ngày tôi cứ luôn hồi hộp, căng thẳng, đầu óc nghĩ lan man. Không có ngày nào dài hơn hôm nay, cũng không có ngày nào nặng nề đến thế này. Thời gian cứ trôi chậm chạp, tôi ăn không nổi, ngồi không yên, hết chạy lên chạy xuống lầu rồi ôm ghita mà đàn không ra đàn, tôi nghe đĩa hát mà chẳng biết khúc nào, tên gì. Quá trưa thì Sở Liêm gọi điện thoại cho tôi, nói vắn tắt là anh đã hẹn với Lục Bình sau khi tan ca sẽ " đi chơi ngoại ô " và luôn miệng căn dặn tôi hãy " yên tâm ".

Yên tâm ư? Tôi làm sao có thể yên tâm chứ? Người chị đáng thương của tôi, khi chị nhận điện thoại của Sở Liêm hẹn chị " đi chơi ngoại ô " thì chị sẽ nghĩ sao? Chị sẽ có biết bao mộng đẹp. Nhưng, sự thực thì thế nào? Ôi, đêm nay tôi làm sao đối mặt với Lục Bình đây? Yên tâm, tôi làm sao có thể yên tâm?

Đã không biết bao nhiêu lần tôi bước đến máy điện thoại, muốn gọi cho Sở Liêm, bảo anh đừng nói, không cần nói với Lục Bình bất cứ lời nào. Nhưng, vừa nhắc ống nghe tôi lại đặt xuống, Sở Liêm nói đúng, dứt khoát càng nhanh càng tốt. Chuyện này sớm muộn gì cũng phải công khai, tôi phải tin tưởng Sở Liêm, trao tâm sự cho anh. Tôi phải tin tưởng Sở Liêm, anh là người đàn ông đàng hoàng, anh biết anh đang làm chuyện gì. Tôi phải tin tưởng Sở Liêm, tôi phải tin tưởng Sở Liêm.....Nhưng, tại sao tâm ý của tôi cứ trĩu nặng, hoảng loạn, sợ hãi thế này?

Khoảng 3 giờ chiều, anh em chú Phí Vân Chu và Phí Vân Phàm tới chơi. Gần đây họ là khách thường xuyên của nhà tôi. Qua hướng dẫn của Vân Phàm suốt mùa đông, tôi đã có thể gượng gạo đàn, chỉ trách tôi không

có kiên nhẫn, lại thường nghĩ ngợi vớ vẩn, cho nên không sao học được thành thạo. Trông thấy tôi ôm đàn ngồi rúm ró trong salông, Vân Phàm tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Anh bước đến gần tôi, nhìn tôi đọ hỏi.

--Thế nào? Tôi không tin là cô đang luyện ghita.

Tôi ngược nhìn anh, gượng cười.

--Ngay bản thân tôi cũng không tin --Tôi đáp.

Cha và Phí Vân Chu lại bắt đầu bàn chuyện làm ăn. Chỉ một lát họ đã cùng vào phòng sách để xem xét giấy tờ, sổ sách, trong phòng khách còn lại tôi và Vân Phàm. Anh ngồi đối diện với tôi, đốt thuốc, nhìn tôi chăm chú.

--Đàn tôi nghe một đoạn xem.

Tôi gắng trấn định, ngồi ngay ngắn, ôm ghita, chỉnh âm, đàn khúc " Một giấc ảo mộng " Vân Phàm lắng nghe giống như thầy giáo đang kiểm tra học trò, liên tục phả thuốc vào không khí. Tôi đàn xong đoạn một, đau khúc nhạc đạo tôi đàn tiếp đoạn hai. Tôi biết tôi đàn tương đối khá, vì càng lúc tôi càng tập trung tinh thần để đàn, càng lúc càng hoà nhập tình cảm của mình. Nhưng, khi tôi đang đàn đến " Xuân đến xuân đi lặng lẽ, còn lại đây rèm châu sầu " thì " bựt " một tiếng, dây đàn đứt rời, tôi ném đàn đứng lên, mặt tôi tái nhợt. Tôi chưa từng mê tít, nhưng hôm nay, tại sao lại là hôm nay chứ?

--Sao thế, Tử Lăng? Vân Phàm kinh ngạc hỏi -- Mặt cô trắng như tờ giấy! Dây đàn đứt là điều bình thường, không cần phải kinh sợ vì chuyện nhỏ như vậy chứ?

Tôi trợn mắt nhìn anh, anh mà biết gì! Tôi nhào tới bên điện thoại định nhắc ống nghe lên, Vân Phàm bước qua đặt tay lên vai tôi.

--Có chuyện gì, Tử Lăng? Cô đang buồn gì thế?

Ôi, không, tôi không thể gọi điện thoại, tôi phải tin Sở Liêm! Tôi phải tin Sở Liêm! Tôi ừ rừ quay trở lại bên salông, lăm bắm không đầu không đuôi :

--Tâm trạng của tôi không tốt, lòng tôi thấp thỏm không yên. Hôm nay chuyện gì cũng đều không ổn, tôi cảm thấy buồn lắm! Tôi thực không hiểu con người tại sao phải trưởng thành chứ?

Anh trầm mặc một lúc, dụi tay't điều thuốc, anh bước tới cầm lấy cây đàn trên tay tôi, vừa tháo bỏ dây đàn đứt vừa nói như tâm tình.

--Con người cần phải trưởng thành, vì cô có nghĩa vụ tiếp nhận mọi thứ của người thành niên : tín nhiệm, buồn phiền, khổ đau, vui vẻ, mọi tình cảm. Đây là con đường mà mỗi người phải trải qua, thượng đế không đối xử hà khắc riêng biệt với cô đâu.

Tôi ngược nhìn anh, anh cười hoà dịu.

--Thế nào, Tử Lăng? Đã lâu lắm rồi không thấy cô mặt ừ mày chau như thế này. Đừng buồn nhé! Phiền não có lớn đến đâu cũng có lúc sẽ tiêu tan, huống chi, trong thế giới của cô tuyệt nhiên không thể xảy ra chuyện lớn lao gì. Thôi nào, lên lầu mang dây đàn dự bị mà tôi mua lần trước xuống đây, để tôi giúp cô sửa đàn.

--Anh biết thay dây đàn à? Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh cười với tôi, như tôi vừa hỏi một câu ngớ ngẩn. Tôi sực nhớ anh từng đi trình diễn khắp châu Âu, không thể không biết thay dây đàn. Tôi bật cười, chạy lên lầu mang dây đàn và dụng cụ xuống lầu. Anh đón lấy, lẳng lẳng thay dây, không ngớt ngược nhìn tôi. Thay dây xong, anh thử âm, điều chỉnh dây đàn rồi đưa ghita cho tôi.

--Xem này! Lại giống như mới rồi. Vậy không đáng để cô phải lo đến trắng nợ, phải không? Anh ngắm tôi thật kỹ, lại nói --Cho cô biết nhé, khi món đồ đã hư rồi,nếu sửa được thì cố hết sức để sửa, bằng như sửa không được thì hãy ném nó đi, không nên buồn vì nó, biết không?

Tôi nhìn xoáy vào anh.

--Anh đã từng có món đồ nào sửa không được không? Tôi hỏi.

--Rất nhiều.

--Anh đều ném bỏ nó đi à?

--Đúng vậy!

--Vật gì vậy? Có đồ quý giá không?

--Còn tùy suy nghĩ của cô ra sao.

--Thí dụ....

--Hôn nhân--Anh liền đáp.

Tôi trợn mắt nhìn anh. Anh lại đốt thuốc, mặt anh lại mờ sau làn khói khiến tôi nhìn không rõ, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh sâu thẳm khó đoán. Người đàn ông này, Phí Vân Phàm kỳ quái này, anh muốn nói với tôi điều gì vậy? Anh đã dự đoán được chuyện gì sao? Tôi sắp mất Sở Liêm ư? Mất Sở Liêm! Tôi chột rùng mình. Ngoài cửa sổ, ánh nắng rất đẹp. Trời hoàng hôn, rừng cây nhỏ, Lục Bình xinh như mộng với mỗi tình si chân chất....Trời ơi, Sở Liêm rốt cuộc cũng chỉ là người phàm mà thôi! Tôi lần nữa lại nhấp nhòm.

--Sao cô ngồi đứng không yên vậy? Vân Phàm hỏi --Cô đang chờ đợi chuyện gì, phải không?

Tôi quắc mắt, sừng sộ.

--Làm sao anh biết tôi đang chờ cái gì?

--Chỉ có khi chờ đợi mới khiến người ta nóng nảy như vậy!

Nhất thời tôi thật muốn kể cho anh nghe tất cả, chuyện giữa Sở Liêm và tôi với Lục Bình, chuyện chúng tôi muốn lộ ra hôm nay, để anh với kinh nghiệm dày dặn sẽ bảo tôi về sau phải làm sao, để anh với hiểu biết hơn người của anh sẽ phân tích cuộc đời của tôi và Lục Bình thế nào. Nhưng, tôi nhớ tới lời dặn dò của Sở Liêm, không được cho người thứ tư biết. Tôi phải tin Sở Liêm! Tôi cần chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi. Dù sao hôm nay rồi cũng sẽ trôi qua, lời giải cho câu đố rồi sẽ được rõ ràng. Trời, phải chi tôi có thể dự đoán được tương lai, phải chi tôi có thể dự đoán được lời giải của câu đố đó!

Thời gian nhích từng chút, cứ vài phút tôi lại nhìn đồng hồ đeo tay, mỗi một giây là một cực hình đối với tôi, mỗi một phút là nỗi giày vò đối với tôi.....Mẹ xuống lầu, trò chuyện với Vân Phàm về nước Mỹ, châu Âu, nói về tương lai của Lục Bình, về thác sĩ, tiến sĩ và giải thưởng Nobel gần như nắm chắc trong tay. Cha và chú Phí Vân Chu tính xõ xong cũng bước ra gia nhập vào cuộc nói chuyện. A Tú vào mời cơm. Cha giữ anh em họ Phí lại ăn cơm tối. Mẹ cũng bắt đầu nhìn đồng hồ tay.

--Lạ chưa, đã 5 giờ 30 rồi. 5 giờ Lục Bình tan ca, đáng lẽ lúc này đã về nhà rồi mới phải!

--Hôm nay chị về muộn một chút --Tôi vọt miệng --Sở Liêm hẹn chị sau tan ca sẽ đi trò chuyện.

Vân Phàm liếc nhanh tôi.

--Ồ, vậy sao? Mẹ cười thật tươi --Sao con biết?

--À, anh ấy điện thoại cho con!

Mặt mày mẹ mừng rỡ, nhìn vội sang cha, nhướng nhướng mày, hỏi :

--Tôi nói có đúng không nào? chúng không phải là một cặp xứng đôi sao?

--Một đôi kim đồng ngọc nữ! Phí Vân Chu góp vui --Triển Bằng nè, tôi thấy nhà anh sắp có hỉ sự rồi.

--Ai mà biết? Cha cười --Bọn trẻ thời nay đều có chủ trương của mình, chúng ta khó mà đoán được quyết định của chúng.

Phí Vân Phàm chồm tới cạnh tôi, hỏi nhỏ :

--Trong bụng của cô đang chứa âm mưu gì hả?

Tôi lắc đầu, nhìn anh như cầu cứu, khẽ đáp :

--Tôi không thể nói.

Anh thâm trầm nhìn tôi.

--Đừng quá lo lắng --Anh tiếp tục thấp giọng --Sở Liêm không phải loại đàn ông thấy mới thay lòng đâu!

Ồ, anh có thể thấu hiểu tất cả! Tôi lại nhìn anh cầu cứu, thế anh vội bảo :

--Vui lên tí chút đi, nếu không trông cô chẳng khác kẻ thất tình. Tươi lên, đừng mặt mày thê thảm thế!

Tôi giật mình tỉnh ngộ, gượng cười, lại bắt đầu quào quào ghita. Thời gian vẫn chậm chậm trôi, một phút, 10 phút, 20 phút....1 tiếng, 2 tiếng....đã 7 giờ 30! A Tú bước vào hỏi có cần dọn cơm không.

--Ồ, chúng ta ăn cơm nhé --Mẹ cười vui --Không cần chờ Sở Liêm và Lục Bình nữa, hết tám phần là chúng không về ăn cơm đâu.

--Thật là --Cha căn nhắc --cho dù không ăn cũng phải gọi điện thoại chứ.

Cha làm sao biết, tôi nghĩ, trong khu rừng nhỏ đó làm gì có điện thoại. Nhưng, Sở Liêm, đêm đã xuống từ lâu, anh nói với chị bao lời mà chưa hết chứ? Anh không thể về sớm một chút sao? Anh không biết có người đang lo cháy lòng sao? Anh nhất định nói lời đường mật cùng chị trong rừng tối sao? Sở Liêm, Sở Liêm, anh là người không có lương tâm mà! Nhưng, có lẽ Lục Bình quá đau lòng? Có lẽ anh ở lại để an ủi chị?

Trong lòng tôi có trăm mối tơ, trong đầu tôi có bao ý nghĩ, lửa đang bùng cháy thiêu đốt tâm can tôi. Nhưng, mọi người đều đã vào bàn ăn rồi, tôi đành ngồi đó giống như hình nộm, chờ dẫn bưng chén cơm, nhìn trừng trừng trong chén. Cha nhìn tôi ngạc nhiên hỏi :

--Từ Lăng, con sao vậy?

Tôi giật mình, ngơ ngác nhìn cha mẹ. Mẹ sờ trán tôi, cười nói :

--Không bị sốt. Con có cảm không?

Tôi lắc đầu.

--Không có --Tôi đáp --Con không sao, đừng lo cho con!

--Anh xem --Mẹ nhăn mặt --con nhỏ này lơ lơ giống như uống nhầm thuốc vậy.

--Cô ấy đang tức giận cây đàn của mình --Vân Phạm cười nói.

--Thế nào?

--Cây đàn đó không nghe lời cô, hết cách bảo nó đạt yêu cầu của cô.

--Gấp gì chứ! Cha cũng cười --La Mã đâu phải tạo thành trong một ngày. Con bé này từ nhỏ đã có tính nóng nảy rồi.

Mọi người cùng cười, tôi cũng cố nặn một nụ cười. Chính lúc này chuông điện thoại reo, nụ cười méo xệch ngưng trên mặt tôi, đĩa trong tay tôi rớt xuống đàn, tôi buông chén cơm, nhảy bật lên. Sở Liêm, nhất định là Sở Liêm! Tôi bất kể mọi người đang ngạc nhiên nhìn tôi, bất kể họ nghĩ tôi ra sao, tôi nhào tới bên điện thoại, nhắc vội ống nghe lên, thờ hồn hển áp chặt ống nghe vào tai.

--Alô! Alô! Tôi hét --Là Sở Liêm hả?

--Alô! Bên kia đầu dây là giọng một người đàn ông xa lạ --Có phải nhà ông Uông không?

Ồ! Không phải Sở Liêm! Lại không phải rồi! Tôi quá thất vọng, miễn cưỡng trả lời.

--Phải. Anh tìm ai?

--Đây là phòng cấp cứu bệnh viện Dài Loan, xin quý vị tới ngay, có cô gái tên Uông Lục Bình và một anh tên Sở Liêm đang ở đây, tai nạn xe.....

Tôi hét to, ống nghe rời khỏi tay tôi. Vân Phàm nhảy qua giơ tay chụp ống nghe, gấp hỏi vào ống nghe, tôi chỉ mơ hồ nghe giọng anh đứt quãng.

....hơn 5 giờ đưa vào ?.... có nguy hiểm tính mạng không...? Xe gắn máy tông xe tải....hai người mất máu quá nhiều...chấn thương não...mang tiền theo.....

Tôi tiếp tục kêu hét từng hồi. Mẹ xông tới, vịn bàn, mặt tái nhợt, luôn miệng lẩm bẩm :

--Lục Bình, Lục Bình của tôi!

Sau đó mẹ ngất xỉu.

Mẹ ngất xỉu càng kích thích tôi không ngớt kêu thét. Có người bóp chặt vai tôi lắc liên hồi, quát lớn.

--Đừng hét nữa! Đừng hét nữa! Tử Lãng, tỉnh lại! Tử Lãng, tỉnh lại!

Tôi cứ hét the thé, đột ngột tôi bị tán mạnh một bạt tai, thần trí của tôi dần dần hồi phục, tôi liền chạm vào đôi mắt khẩn trương của Vân Phàm.

--Tử Lãng, hãy bình tĩnh một chút, đừng cảm một chút, hiểu không?

Mẹ đã tỉnh dậy, nằm dựa lên salông, đang khóc ngất, rên rỉ gọi tên Lục Bình. mặt cha trắng nhợt nhưng không mất bình tĩnh. Cha chạy lên lầu xong chạy xuống, nói với chú Vân Chu :

--Vân Chu, anh đi cùng tôi tới bệnh viện. Vân Phàm, ở nhà chăm sóc giùm hai mẹ con nó!

--Anh mang tiền đủ không? Phí Vân Chu vừa hỏi vừa đi ra cửa.

--Đủ rồi! Họ chạy ra ngoài.

Tôi hét. Con cũng đi!

Tôi lao ra cửa, Vân Phàm ôm tôi lại.

--Cô đừng đi, Tử Lãng. Cô thế này làm sao đi? Ở nhà chờ tin, họ sẽ báo về ngay thôi.

--Tôi không muốn! Tôi không muốn! Tôi giãy giụa dữ dội, nước mắt ướt đầm mặt --Tôi nhất định phải đi! Tôi nhất định phải đi! Tôi bóp chặt cổ

tay Vân Phàm --Xin anh để tôi đi, xin anh để tôi đi! Xin anh! Xin anh! Xin để tôi đi.....

Mẹ rên to, loạng choạng vịn salông đứng lên, khóc nói :

--Tôi cũng đi! Tôi muốn nhìn thấy Lục Bình của tôi. Ôi, Lục Bình! Lục Bình! Mẹ gào to --Lục Bình ơi! lại ngã vào salông.

Vân Phàm buông tôi ra, nhào qua xem mẹ tôi. Tôi thừa cơ chạy thẳng ra ngoài, băng qua vườn hoa và cổng, đứng khóc nức nở ở cổng, vẫy taxi loạn xạ. Vân Phàm từ trong nhà chạy ra, chụp tay tôi.

--Được rồi, cô nhất quyết đến bệnh viện thì tôi đưa cô đi. Nhưng, cô nghe tôi, phải bình tĩnh. Tôi đã bảo A Tú săn sóc mẹ cô. Nào, lên xe đi!

Tôi lên xe của Vân Phàm, xe vọt lên trước. Tôi bụm mặt, kiệt sức muốn ổn định tình cảm của mình, nhưng trong đầu tôi như có hàng trăm con ngựa đang chạy rầm rập, đang giẫm đạp, trong lòng tôi như bị ngàn lưỡi dao đâm cắt. Tôi buông tay khỏi mặt, nhìn đường phố lướt qua, cảm thấy ngọt ngào nghệt thở, cả người run rẩy, cảm thấy cần phải nói gì đó, cần phải trút bớt đau đớn khổ sở trong lòng, thế là tôi phát hiện mình đang kể lể.

--Tôi đã giết họ! Tôi đã giết họ! Đêm qua tôi nói chuyện với Lục Bình, thì ra chị cũng yêu Sở Liêm. Sở Liêm nói hôm nay muốn tìm chị nói chuyện, tôi để anh đi tìm chị! Tôi không ngăn cản! Chỉ cần tôi ngăn cản thì đã không xảy ra chuyện gì, chỉ cần tôi ngăn cản !.....

Vân Phàm đặt bàn tay lên đầu gối tôi, anh không nói một câu, nhưng cái bóp chặt đầy sức mạnh của anh đã khiến tôi không còn run rẩy. Tôi nín lặng, hoang mang nhìn tới trước.

Xe dừng. Anh tắt thuốc, quay nhìn tôi.

Nghe tôi này, Tử Lăng! anh nói nghiêm túc --Cô phải thật bình tĩnh. Việc xảy ra đã xảy ra rồi, không trách ai được, cũng không oán ai được. Cô không bình tĩnh chỉ làm cho sự việc càng thêm tồi tệ, cô hiểu không? Cô nằng nặc đòi đến bệnh viện, chuyện nhìn thấy không phải chuyện tốt, cô rõ không?

Tôi trừng mắt nhìn thẳng Vân Phàm.

--Họ đều chết cả rồi, phải không?

Tôi run run hỏi.

--Bệnh viện cho biết họ không chết --Anh nghiến răng --Chúng ta vào!

Tôi không biết mình vào bệnh viện bằng cách nào, nhưng tôi đã vào đến nơi. Tôi không biết thế gian còn có nơi nào kinh khủng hơn phòng cấp cứu không! Tôi gần như tê dại nhìn chị tôi, Lục Bình, đang từ phòng cấp cứu đẩy vào phòng mổ, cả người chị nhuộm đầy máu. Tôi chưa từng thấy máu nhiều như vậy, tôi chưa từng biết trong cơ thể người lại có nhiều máu như vậy.....

Tôi nghe tiếng bác sĩ nói với cha tôi đang thất thần.

.....đây là phẫu thuật bắt buộc, chúng tôi cần phải cắt bỏ chân đó của cô....

Tôi nhắm mắt, không còn sức để nghĩ đến Sở Liêm, tôi ngã xuống, ngã trong cánh tay của Vân Phàm.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đường như cách đây lâu hàng ngàn năm, có ai đó nói với tôi mấy câu này " Ở đời, việc gì cũng đều thay đổi, thay đổi hàng ngày hàng giờ ".

Còn tôi, tôi thật không ngờ được, đời tôi và thế giới của tôi lại thay đổi nhanh như vậy, đột ngột như vậy, khinh khủng như vậy! Chỉ trong một ngày tất cả đã hoàn toàn đổi khác, đất trời đã không còn chút sắc hương. Niềm vui, sự hứng thú...đã sớm lụi vào quá khứ, thay vào là nỗi bi thương thống khổ...làm bạn đồng hành với tôi lúc này. Phảng phất như có một cô gái đã từng " không biết sầu " ngồi trước cửa sổ dệt " giấc mộng " đẹp của mình, mà nay, cô gái đó đã mất rồi, đã không còn gặp nữa! Ngồi trước cửa sổ giờ chỉ là một thiếu nữ sầu bi, cô tịch, thê thiết, chán trường.

Nhà, trong nhà không còn tiếng cười đã không còn là nhà nữa rồi. Cha mẹ ngày ngày ở trong bệnh viện bầu bạn với Lục Bình đã mất đi một chân. Lục Bình xinh đẹp, chị đã không còn bước đi uyển chuyển, đã không còn nhẹ nhàng khiêu vũ như chấp cánh bay. Tôi trước sau vẫn không thể hiểu, đối với Lục Bình chết có phải là may mắn hơn tàn phế không. Sau khi bị cưa chân, chị hôn mê mấy ngày liền, tiếp theo là một khoảng thời gian khủng hoảng. Lần đầu, khi chị hoàn toàn tỉnh táo, phát hiện mình còn sống, rồi lại phát hiện mình mất đi chân phải, chị kinh sợ hãi hùng, sau đó chị kêu khóc thảm thiết :

--Con thà chết đi! Con thà chết đi! Mẹ ơi, mẹ bảo họ làm cho con chết đi! Làm cho con chết đi!

Mẹ khóc, tôi khóc, ngay cả cha là người chưa từng rơi nước mắt cũng khóc! Cha ôm chặt Lục Bình, ngậm nước mắt khuyên nhủ :

--Đừng cảm lên con, Lục Bình! Helen Keller bị mù, điếc, câm mà vẫn trở thành một tác giả nổi tiếng thế giới, con chỉ mất một chân còn có thể làm được nhiều việc mà!

--Con không phải Hellen Keller --Lục Bình khóc gào --Con cũng không muốn làm Hellen Keller. Con muốn chết! Con muốn chết!

--Con không thể chết, Lục Bình! Mẹ khóc lóc van nài --Con hãy vì mẹ vì cha con mà sống. Con là sinh mạng của cha mẹ! Con có....con có...Sở Liêm. Con phải sống vì Sở Liêm nữa!

Lục Bình đột ngột giật mình, ngược khuôn mặt đẫm đầy nước mắt, không còn sắc máu, kinh sợ hỏi :

--Sở Liêm? Sở Liêm sao rồi?

--Con an tâm. Nó thoát chết rồi. Nó còn chưa thể đến thăm con, nhưng rồi nó sẽ đến.

--Anh...anh cũng bị tàn phế sao? Lục Bình khiếp đảm hỏi.

--Ôi! Lục Bình than khê, nhắm mắt, nhưng rồi chị lại điên cuồng la hét --Con không muốn anh đến thăm con. Con không muốn anh nhìn thấy con như vậy. Con không muốn anh đến thăm một kẻ tàn phế. Con không muốn! Con không muốn! Mẹ, để con chết đi! Mẹ, để con chết đi!

Chị vật vã kích động đến nỗi bác sĩ phải tiêm thuốc ngủ cho chị để chị ngủ say. Tôi nhìn hai gò má trắng gầy như tấm ra giường, mái tóc đen rối bù xoà trên gối và nước mắt còn đọng trên mi mà cảm thấy đau xé tâm can. Trời ơi, tôi thà là người bị thương chứ không phải Lục Bình vì chị là một kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế! Trời hỡi! Sao người bị thương là chị chứ

không phải là tôi chứ? Sở Liêm, cái tên này khắc vào lòng tôi biết bao đau khổ. Khi anh được đưa vào bệnh viện, tình trạng của anh còn tồi tệ hơn cả Lục Bình. Nhưng vết thương bên ngoài không nghiêm trọng, nhưng chấn thương não rất nặng đến nỗi bác sĩ cho rằng chỉ có phép màu mới mong xoay chuyển tình hình. bác Sở gái, bác Sở trai, Sở Y ngày đêm vây quanh giường anh khóc lóc. Tôi thì lẫn quẩn giữa phòng bệnh của Lục Bình và anh mà ruột gan tan nát, người phờ phạc. Nhưng, bốn ngày sau thì anh tỉnh dậy, đầu quấn băng, tay cũng quấn đầy băng, thật yếu ớt, câu đầu tiên anh thốt ra là :

--Lục Bình ra sao?

Vì để an ủi, tránh gây kích động cho anh nên chúng tôi không ai dám nói thật với anh. Bác Sở gái nói gạt anh :

--Nó khoẻ rồi. Chỉ bị thương nhẹ thôi.

--Ô! Anh thở phào như trút gánh nặng.

Tôi xót xa cay đắng, nước mắt mờ mi. Có một chuyện cứ lớn vờn trong đầu tôi, khi tai nạn xảy ra Sở Liêm đã nói với Lục Bình chưa? Nghe nói, họ tông xe ở gần Thanh Đàm vào khoảng 5 giờ 30, nó là con đường đi đến rừng cây nhỏ, nếu thế có lẽ anh còn chưa đề cập đến chuyện đó. Đứng bên giường anh tôi lẳng lặng nhìn anh, anh cũng lẳng lặng nhìn tôi. Tôi cố hết sức nén nước mắt đang lưng tròng, nhưng rốt cuộc nó vẫn trào ra, rớt trên lưng bàn tay anh. Anh chấn động, găng gượng nở nụ cười yếu ớt với tôi, thều thào :

--Đừng khóc, Tử Lăng. Anh không sao.

Nước mắt tôi chảy càng dữ, tôi vẫn tiếp tục nhìn anh. Và, do chúng tôi tương đối hiểu nhau, tâm linh giữa chúng tôi tương thông nhau nên anh lại yếu ớt nói một câu :

--Tử Lăng, anh không nói gì cả. Anh không kịp nói.

Tôi gật đầu. Không ai có thể hiểu trong giờ phút này tôi được an ủi thế nào! Ít nhất thì người chị đáng thương của tôi sau khi bị tổn thương thân thể sẽ không bị tổn thương tâm hồn. Sở Liêm gần như kiệt sức, anh nhắm mắt, lại chìm nhanh vào trong giấc ngủ mê. Bác Sở gái, bác Sở trai, Sở Y đều nhìn tôi bối rối, đơ hời. Họ không hiểu câu nói của Sở Liêm có nghĩa gì, mà họ cần gì phải biết ý nghĩa của nó. Vì chỉ cần tôi biết rõ là đủ, đây có thể là bí mật vĩnh viễn không công khai.

--Nói đi, Tử Lăng! Anh nhìn tôi đau đáu --Anh đã chuẩn bị tiếp nhận tin tức xấu nhất. Lục Bình thế nào? Môi anh khô khốc, nhợt nhạt --Có phải cô ấy đã chết?

Tôi lắc đầu thật mạnh, nước mắt chảy ào ào xuống má. Anh ngồi dậy dựa vào đầu giường, mặt anh hốc hác, nhưng đôi mắt đen huyền.

--Nhưng vậy nhất định tệ hơn chết rồi? Giọng anh chùng xuống, khản đặc --Nói cho anh biết đi, Tử Lăng! Anh có quyền biết sự thật! cô ấy ra sao? Nhan sắc bị phá huỷ hay tàn phế? Nói đi, Tử Lăng! Nói đi!

Tôi nói, tôi không thể không nói, vì đây là sự thật không cách nào che giấu mãi được.

--Sở Liêm, chị em bị tàn phế rồi! Họ đã cắt chân phải của chị!

Sở Liêm á hốc nhìn tôi hồi lâu không thốt được một lời, rồi anh gục đầu hai tay bụm chặt mặt, người run bần bật, giọng anh khào khào thoát qua kẽ tay, cứ lặp đi lặp lại :

Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi!

Tôi ngồi trên mép giường của nh, đặt tay lên vai anh tìm cách trấn tĩnh tình cảm kích động của nh, nhưng chính bản thân tôi cũng đang kích động

như thế. Tôi khóc rưng rức, gọi nhỏ :

--Sở Liêm! Sở Liêm!

Anh từ từ buông tay khỏi mặt, nhưng lại nắm chặt chiếc mền trên người.

--Từ năm thứ nhất học đại học anh đã chạy xe gắn máy --Anh lăm lăm --chưa từng xảy ra tai nạn.

--Không thể trách anh. Sở Liêm. Chuyện này không thể trách được --tôi khẽ khàng nói --Tâm trạng của anh hôm đó không tốt, lẽ ra em không nên trao gánh nặng này cho anh. Em không nên đi tìm hiểu bí mật trong lòng Lục Bình, em càng không nên để anh đi nói chuyện với Lục Bình, em không nên....chuyện này là do em không tốt! Đều do em cả...

--Im đi! Anh ngãng phắt đầu, mắt đỏ ngầu như thú bị thương trừng trừng nhìn tôi --Anh không cần ai khác gánh tội thay cho anh. Anh cũng không cần em gánh tội thay cho anh, em hiểu không? Anh gầm lên, mắt vẫn tia máu, mặt mày hung tợn.

Tôi nín miệng, nhìn anh. Cuối cùng anh khóc ngất một trận. Trong giây phút này tôi chỉ muốn ôm lấy đầu anh ghì vào lòng. Nhưng, tôi không làm như vậy, vì tôi nhận ra từ trong đáy mắt anh vẻ thâm trầm, xa lạ mà tôi chưa từng thấy, sự giận dữ mà tôi không hiểu, tôi rúm người, lặng lẽ đứng lên. Anh quay đầu tránh nhìn tôi, nhưng hỏi :

--Lúc nào anh có thể đi thăm cô ấy?

--lục Bình hả? Tôi sợng sốt --Chị không muốn gặp anh.

--Vì hận anh? Anh nghiến răng hỏi.

Tôi lặng thinh khoảng khắc rồi trả lời chân thực.

--Không, vì quá yêu anh. Chị...tự thấy hổ thẹn.

Tôi không bỏ sót cái rùng mình co giật của anh. Tôi lặng lẽ lui ra cửa, đúng lúc bác Sở trai bước vào. Bác nghi ngại nhìn tôi, tôi liền trình bày :

--Cháu đã cho anh ấy biết tình trạng của Lục Bình. Bác Sở, chúng ta không thể che giấu anh cả đời.

Tôi chạy ra khỏi phòng bệnh của anh, xuyên qua hàng lang dài trắng đặc, queo qua một cửa queo, đi đến trước cửa phòng bệnh của Lục Bình. Tôi trông thấy mẹ đang ôm bác Sở gái mà khóc sục sùi. Bác Sở gái luôn miệng vỗ về :

--Thuấn Quyên, bạn hãy yên tâm, yên tâm! Thăng Sở Liêm nhà tôi không phải là người như vậy, nó sẽ săn sóc Lục Bình đàng hoàng! Tôi bảo đảm với bạn đấy, Thuấn Quyên. Với giao tình của hai ta, lẽ nào tôi bạc đãi cháu Lục Bình chứ?

Tôi đi vào phòng Lục Bình. Chị nằm ngửa, mắt mở to nhìn trần trần lên trần phòng. Mấy hôm nay chị không còn giãy đòi chết nữa, nhưng trở nên lặng lẽ. Sự sa sút tinh thần này xem ra không có thuốc chữa. Tôi bước tới bên giường chị, nhìn chị. Chị tiêu tụy, gầy nhom, nhợt nhạt, nhưng khuôn mặt như tranh đó trái lại vẫn đẹp, chẳng những đẹp mà còn có vẻ đáng thương xúc động lòng người.

Chị chăm chú nhìn tôi, tư từ hỏi :

--Em từ đâu đến?

--Em đi thăm Sở Liêm về --Tôi đáp, nhìn chị --Em đã nói với anh ấy!

Lục Bình cha6'n động, cau mày, nhìn tôi chờ đợi.

--Chị không hiểu sao? Tôi nói --Mọi người luôn che giấu anh ấy, hiện giờ anh ấy đã khoẻ nhiều rồi, cho nên em đem tình hình của chị nói với anh.

Chị cắn môi, nước mắt trào ra. Chị quay đầu tránh, những giọt nước mắt đó lăn xuống gối :

Tôi cúi xuống lấy khăn lau gò má của chị. Tôi quỳ trước giường rủ rỉ bên tai chị :

--Nghe em nói nè. Nếu anh ấy yêu chị sẽ không quan tâm đến chuyện chị thiếu mất một chân hay có thêm một chân đâu.

Chị đột ngột quay qua nhìn xoáy vào tôi.

--Nhưng, anh yêu chị sao? Chị hỏi thẳng thừng, chị chưa bao giờ thẳng thắn như vậy.

Tôi đứng cảm đón nhận ánh mắt của chị, tay tôi ngằm nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt tôi đau điếng, tôi nói từng tiếng :

--Đúng! Anh yêu chị!

Lục Bình nhìn tôi trân trối hồi lâu, sau đó chị từ từ khép mắt, thì thào :

--Chị mệt lắm. Chị muốn ngủ.

--Chị ngủ đi! Tôi giúp chị kéo mền, kê gối. Chị gằn như ngủ say ngay. Tôi đứng âm thầm một bên nhìn khuôn mặt nhăn nhó, khổ sở, ngấn nước mắt còn đọng trên gò má, chiếc miệng nhỏ đáng thương mím chặt, tôi quay người nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Hôm sau, tôi mang một bó hồng đi thăm Lục Bình. Mẹ quá mệt mỏi nên ở nhà nghỉ ngơi. Tôi đến bệnh viện, đi dọc hành lang, bất ngờ trông thấy cha đang hút thuốc trong phòng hội chẩn. Cha không nhìn thấy tôi. Tôi

đoán chắc hẳn là Lục Bình đang ngủ nên cha không bầu bạn với chị, thế là tôi bước rón rén về phía cửa phòng bệnh Lục Bình, Cửa khép, tôi lại nhẹ nhàng vặn chốt cửa không để phát ra tiếng động. Tôi rất muốn cắm ngay hoa vào trong bình vì Lục Bình rất yêu hoa. Nhưng, cửa vừa hé mở, tôi liền sững người.

Bên trong không chỉ có một mình Lục Bình mà con có cả Sở Liêm. Anh đang nửa quỳ trước giường, nắm chặt tay Lục Bình, thăm thì gì đó với chị. Không muốn nghe trộm cũng không thể được vì hai chân tôi mềm nhũn, tôi đành dựa vào khuôn cửa, buông xuôi tay cầm ngược bó hoa hồng, đứng như trời trồng.

--Lục Bình, em quyết đối không được nghi ngờ anh --Sở Liêm đang nói nhỏ nhẹ --Bao năm nay anh luôn yêu em. Yêu lâu lắm rồi, giờ anh mới đến ngộ ý cùng em dường như là việc làm ngốc nghếch, nhưng thương để trêu đùa anh.....Giọng anh khàn khàn. Anh cố sức nói --để khi tình thế như vậy mới ngộ lời với em.

Tôi nghe rõ tiếng khóc tức tưởi của Lục Bình.

--Sở Liêm --Chị vừa khóc vừa nói --Giờ đây em còn có tư cách gì để nhận lời ngộ của nh? Em đã không còn là em như trước kia.....

Sở Liêm đưa tay chặn miệng chị lại.

--Đừng nhắc điều này nữa --Giọng anh khàn đặc gần như khó nhận ra --Anh yêu em con người của em chứ không phải là chân của em. Huống hồ, chân đó phải do anh gánh trách nhiệm.

--Sở Liêm, anh có rõ không? Lục Bình nhảy bén --Anh ngộ lời với em là vì yêu hay vì ân hận? Anh yêu thật lòng hay chỉ là sự thương hại?

Sở Liêm dụi đầu vào chiếc mền trên giường.

--Anh phải nói thế nào em mới hiểu? Anh phải nói sao đây? Anh khổ sở kêu nhỏ --Anh làm sao mới khiến em tin anh? Làm sao mới có thể tỏ rõ trái tim anh? Trời ơi! Anh nắm chặt mền, chua xót gào nhỏ --Trời ơi! Xin ông cho tôi sức mạnh đi! Xin ông cho tôi sức mạnh đi!

Lục Bình đưa tay vuốt ve mái tóc đen của Sở Liêm.

--Sở Liêm, em chỉ muốn làm rõ.....Chị hít hít mũi --Mấy ngày nay nằm trên giường bệnh, em thường nghĩ người anh yêu không phải là em mà là Tử Lăng. Hôm đó anh hẹn em đi nói chuyện, anh luôn biểu hiện tâm sự nặng nề, có lẽ là.....

Sở Liêm giật mình, ngẩng phắt đầu nhìn thẳng Lục Bình.

--Em đã hoàn toàn hiểu lầm rồi! Anh kêu nhỏ như cố đè nén, thở hổn hển như con thú bị thương --Anh chưa từng yêu Tử Lăng. Người anh yêu là em! Người anh mãi yêu là em! Anh....vì bối rối...anh sợ em từ chối, cho nên....cho nên mới tông xe....Lục Bình, xin em tin anh, xin em....Anh không còn sức nói tiếp nổi.

Tay Lục Bình siết trên tóc Sở Liêm.

--Sở Liêm --Chị nói mơ màng như đang nằm mộng --Anh nói thật ư? Em có thể tin vào những lời này của anh không? Anh thề....những lời anh nói đều là thật! Anh thề đi!

--Anh thề --Sở Liêm nói từng tiếng, giọng càng nghẹn ngào, đau đớn. Anh run rẩy, cuối cùng cũng thốt ra --Nếu như anh gạt em, anh sẽ xuống địa ngục mãi không đầu thai!

--Ô, Sở Liêm! sở Liêm! Lục Bình vừa khóc tấm tức vừa gọi nhỏ tên anh, trong giọng nói đã trộn lẫn niềm vui lớn lao, chứa chan tình cảm thăm thiết. Đây là lần đầu kể từ khi chị bị thương, chị để lộ ra lòng ham muốn

sống -- Anh sẽ không coi khinh em vì em tàn phế chứ? Anh không ghét em phải không ?....

Sở Liêm nhìn Lục Bình đăm đăm, nói rất trịnh trọng.

--Trong lòng anh, em mãi mãi xinh đẹp. Em là một tác phẩm nghệ thuật bằng thuỷ tinh tinh xảo nhất, bất luận đứng ở góc độ nào cũng đều tỏa sáng --Anh ngừng lời, vuốt mái tóc dài chị xoã trên gối --Lục Bình, em hãy bằng lòng với anh, chờ khi em xuất viện, chúng ta sẽ kết hôn!

Lục Bình lặng thinh chỉ nhìn anh với đôi mắt long lanh nước.

--Được không, Lục Bình? Anh khẩn thiết hỏi --Đồng ý với anh nhé! Cho anh được săn sóc em! Cho anh được yêu thương em! Được không, Lục Bình?

Lục Bình thở dài.

--Em từng muốn xuất ngoại --Chị nói khẽ --Em từng muốn lấy bằng thạc sĩ, tiến sĩ, muốn giành lấy danh dự cao hơn. Nhưng, hiện giờ em không còn mộng tưởng gì....Chị sụt sịt --Giờ phút này, tất cả mộng tưởng của em chỉ còn là một, chính là.....làm thế nào chỉ dựa vào một chân mà làm một người vợ tốt. Một người vợ tốt của anh đấy, Sở Liêm!

Sở Liêm quỳ ở đó hồi lâu không lên tiếng, chỉ nhìn Lục Bình không chớp. Chợt anh chồm tới trước chị, cúi đầu xuống, môi anh chạm vào môi chị.

Nước mắt tôi không biết từ lúc nào đã ngập tràn mặt. Gai hồng không biết từ lúc nào đâm vào ngón tay tôi, và cánh cửa không biết từ lúc nào đã từ từ trượt mở....tôi hiện ra ở ngay cửa không có gì che chắn.

Tôi hết cách trốn chạy, hết cách giả vờ như không nhìn thấy gì, tôi chỉ đành bước những bước chân nhẹ hẫng vào. Tôi cần phải ổn định bước chân

của mình và tôi cảm giác được rất lâu sau tôi mới lần được đến bên giường của Lục Bình, đặt hoa hồng lên đầu tủ nơi đầu giường, tôi khom người, chạm gò má còn lem nhem ngấn nước mắt lên mặt Lục Bình, thăm thì bên tai chị.

--Thật đúng lúc em đem hoa hồng tặng anh chị, Em vui mừng...em là người đầu tiên chúc phúc anh chị!

Tôi quay người bước mau ra khỏi phòng bệnh, vừa khép cửa tôi liền bỏ chạy ra hành lang, băng qua phòng hội chẩn, Cha chặn tôi lại.

--Tử Lăng --Cha kinh ngạc gọi --Con đến khi nào vậy?

--Cha! tôi kêu to --Họ vừa hoàn thành nghi thức đính hôn!

Cha trở mắt nhìn tôi, tôi vùng thoát khỏi cha, chạy đi.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đã hằng mấy ngày qua.

Buổi tối, tôi rút vào phòng ngủ của mình, nhìn rèm châu trên cửa sổ, ôm ghita đàn mãi khúc nhạc " Một giấc mộng ". Trong nhà tịch mịch, hca và mẹ đều ở trong bệnh viện. Sở Liêm đã xuất viện trước đây ba ngày, hiện giờ chắc hẳn cũng đang ở trong bệnh viện bầu bạn với Lục Bình. Cả căn nhà chỉ còn lại tôi và A Tú, A Tú có lẽ đang ở trong phòng mình dưới lầu. Tiếng đàn tinh tinh tang tang vang lên một lúc rồi ngưng, tôi nghiêng tai nghe tiếng ào ào bên ngoài cửa sổ. Đêm qua trời đổ mưa, sáng nay tôi vào vườn hoa xem, cỏ xanh ẩm ướt, hoa rơi đầy mặt đất. " đêm qua gió mưa tưới bồi, đêm nay hoa rụng đầy sân " xuân đến xuân đi lặng lẽ, còn lại đây rèm châu sầu "! Tôi nhìn rèm châu, nghe tiếng ío vi vu, trước mặt là ngọn đèn đã tắt mà cảm thấy cay đắng, chán chường, đau khổ sâu sắc. Hỡi ơi, đời người là gì? Số mạng là gì? Nơi chốn u linh ai là chúa tể đất trời vạn vật?

Tôi đặt ghita lên bàn, bắt đầu chìm trong suy tư. Sự thực thì tôi không biết tôi đang nghĩ gì, vì đầu óc tôi trống rỗng. Nhưng, tôi cứ ngồi thế, ngồi không biết đến bao lâu. Gần đây, tình trạng ngồi một mình trầm tư là sinh hoạt thường ngày của tôi, tôi có thể ngồi suốt ngày, suốt đêm. Tôi đã không còn khóc lóc, thở than, tôi chỉ suy nghĩ, tuy không nghĩ được thông suốt điều gì.

Tôi ngồi rất lâu mãi đến khi chuông cổng reo. Tôi nghĩ có lẽ cha hay mẹ về nhà. Tôi vẫn ngồi bất động, sau đó, tôi nghe tiếng chân bước lên lầu

đi thẳng về phía phòng tôi. Tôi đứng lên, dựa lưng vào bàn sách, đối mặt với cửa phòng.

Có tiếng gõ cửa nho nhỏ.

--Vào đi --Tôi uể oải nói --Cửa không khoá.

Cửa,ở, tôi rùng mình một cái, là Sở Liêm!

Anh bước vào, khép cửa lại sau lưng, rồi anh đứng dựa vào cửa, dăm dăm nhìn tôi. Tôi đờ người, tựa vào bàn sách, cũng bất động nhìn anh. Chúng tôi nhìn nhau có thể nghe được hơi thở của nhau, tiếng tim đập dồn dập của nhau. Đôi mắt tôi mở thật to, như muốn ngừng thở, tôi biết mặt mình đã không còn sắc máu. Đôi mắt anh đen và sâu thẳm, ngực anh phập phồng dữ dội, cả người anh như chết nơi cửa, chỉ đứng nhìn tôi. Dần dần một nỗi thống khổ tràn vào mắt anh, phủ khắp mặt anh. Khi anh đưa đôi mắt đau đớn đó nhìn tôi, người tôi run bần bật, thoát chốc nước mắt đã trào ra, che mờ anh qua làn sương nước.

Thế là anh nhào tới bên tôi, không nói lời nào anh quỳ xuống dưới chân tôi, đang tay ôm lấy chân tôi, vùi mặt vào gấu váy của tôi.

Nước mắt chảy trên má tôi rơi xuống mái tóc đen dày của anh. Tôi run rẩy và cảm thấy nước mắt nóng hổi của anh thấm ướt váy tôi.

--Tử Lãng ôi Tử Lãng! Cuối cùng thì anh kêu ra tiếng.

Tôi ôm lấy đầu anh mặc cho nước mắt tuôn trào. Tôi cứ nấc nghẹn không nói được lời nào.

--Tử Lãng --Anh vẫn vùi mặt tránh nhìn tôi, nói thống thiết --Có một món đồ tuyệt đẹp, hoàn mỹ bằng thuỷ tinh, nhưng anh không cần thận làm hỏng nó. Anh chỉ đành phải mua nó thôi! Anh đành phải! Đây là điều duy nhất anh có thể làm!

Anh nói khỗ sở, đau đớn, bất lực.

Tôi cũng quỳ xuống, đang tay ôm đầu anh, để anh đối mặt với tôi, tôi chậm chậm lắc đầu.

--Anh không cần giải thích, Sở Liêm, không cần giải thích!

Anh nhìn tôi mê đắm, kêu một tiếng nho nhỏ, áp mặt vào tôi. Tôi vội quay đầu tránh.

--Ôi, Tử Lăng! Anh kêu lên như bị tổn thương --Em tránh anh như anh là rắn độc, không đáng chạm vào em, như anh làm bẩn em, làm nhục em, như anh đã biến thành người khác không còn là Sở Liêm ngày trước, như.....

--Sở Liêm! Tôi ngăn anh, quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn vào mắt anh --Tình hình đã thay đổi rồi, phải không?

--Tình hình thay đổi nhưng con người anh không thay đổi, lòng dạ anh không đổi, em không cần tránh anh như tránh ôn dịch! Anh kêu.

--Anh muốn em phải làm sao? Tôi quay đầu nhìn thẳng vào anh, hơi thở gấp gáp, giọng tôi kích động --Anh sắp thành anh rể của em rồi, anh đã cầu hôn chị của em rồi. Giờ anh lại yêu cầu em tiếp tục làm người yêu của anh, vậy được sao? Sở Liêm? Lẽ nào vì anh gây ra họa, tông xe rồi trái lại anh nghĩ....Tôi hét nặng nề --nhất tiễn song điêu?

Anh chấn động mạnh, sủa đó anh giơ tay, hằm hằm nhìn tôi, tôi nghĩ anh sắp tát tôi, nhưng tay anh dừng trên không, đôi mắt hung dữ liền trở nên bi thương, ừ rừ, tay anh như kiệt sức buông thõng xuống. Anh tiếp tục đắm đắm nhìn tôi, thất vọng, bất lực, đau lòng. Anh từ từ gục đầu, sau đó anh nặng nề đứng lên, quay người, chậm chạp bước về phía cửa, miệng lẩm bẩm :

--Em nói đúng, anh đã không còn tư cách, không còn tư cách để nói bất cứ gì với em, không còn tư cách yêu em, cũng không có tư cách để được em yêu! Em đúng, anh nên rời xa em, tốt nhất cả đời này không nên nhìn thấy em để tránh.....xúc phạm em!

Anh đứng nơi cửa, tay chạm nắm cửa.

--Sở Liêm! Tôi chọt thét lên.

Anh dừng lại, quay đầu qua, đưa đôi mắt tràn trề hy vọng nhìn đán vào tôi. Ôi, trời ơi! Sở Liêm của tôi! Sở Liêm mà tôi yêu tha thiết, là tất cả cuộc đời tôi! Tôi bật dậy lao tới anh. Tôi liền bị anh kéo vào lòng, đôi môi nóng bỏng của anh khao khát áp vào môi tôi. Nước mắt chúng tôi chan hoà, hơi thở đốt nóng không khí. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, nụ hôn cháy bỏng tình yêu và khao khát tận tâm hồn hai chúng tôi. Sau đó, tôi giãy thoát khỏi anh, trân trân nhìn anh, hốt hốt nói :

--Hiện giờ, Sở Liêm ơi, nhưng gì htuộc về chúng ta đã kết thúc rồi. Đời này, duyên hết tại đây! Về sau, khi chúng ta gặp nhau, anh chính là người yêu của Lục Bình, là vị hôn phu của Lục Bình! Giờ thì anh đi đi!

Anh nhìn tôi tha thiết.

--Ý của em là.....

--Ý của em là --Tôi kiên quyết nói --đoạn tình ái trước kia của chúng ta giờ đã tan thành mây khói, em và anh cần phải cắt đứt mối tình này. Anh --Tôi nhấn mạnh giọng --không thể đùa với chị của em. Anh cần phải yêu chị thật sự.

Anh nhìn tôi chăm chặp.

--Em nghĩ sao đơn giản thế! Anh nói --Mọi thứ trên đời có thể chặt đứt, chỉ có tình yêu.....Mắt anh vẫn tia máu --xin em nói anh biết làm sao

chặt đứt đây?

--Xin anh nói em biết --Tôi dẫn giọng hỏi --hôm đó, anh quỳ ở trước giường của chị em thì là thật hay giả?

Anh hỗn hển, nhắm mắt lại.

--Ôi! Anh kêu khê -- Khi anh thề anh biết ngay ai đã rơi vào địa ngục không thể đầu thai!

--Không phải thế, Sở Liêm --Tôi nuốt nước mắt nói --Lục Bình yêu anh, thật tình yêu anh, điều anh cần làm chỉ là quên em mà thử yêu chị đi. Chúng mình đều cùng lớn lên, Lục Bình thì xinh đẹp lại dịu dàng, ch. gả cho anh nào có thua thiệt cho anh. Chỉ cần anh yêu chị, địa ngục của anh sẽ biết thành thiên đường thôi!

Anh nhìn tôi thật lâu.

--Anh nghĩ --Cuối cùng anh mớ miệng --anh hiểu ý của em rồi --Anh vẫn nhìn xoáy vào đáy mắt tôi, giọng anh khàn đục, bi ai --Em là cô gái tốt nhất trên đời. Anh thật không biết mai này ai là người may mắn có được em!

Ai may mắn ử? Tôi cay đắng nghĩ, người có được tôi là người bất hạnh nhất trên đời! Tôi nhìn Sở Liêm chăm chú, hỏi.

--Anh có biết em yêu anh nhất là lúc nào không?

Anh lắc đầu.

--Là lúc anh quỳ trước giường mà nói lời yêu chị.

Anh u uất nhìn tôi.

--Nếu thế --Anh khẽ hỏi --chuyện anh làm là chuyện em hy vọng anh làm, phải không?

Tôi lặng lặng gật đầu.

--Tốt lắm! Anh cười thê lương --Câu nói này đủ khích lệ anh, có thể giúp anh duy trì cuộc đời mình sau này!

Đáng vẻ anh, giọng nói anh và nụ cười nhếch môi này của anh bóp vụn tim tôi, nhưng tôi biết tôi không được yếu ớt, tôi biết tất cả giữa chúng tôi đã kết thúc rồi. Chỉ cần tôi không cứng rắn thì buồn phiền vương vấn sẽ mãi đeo đẳng cả đời. Thế là, tôi thẳng lưng, mở cửa phòng, nói :

--Anh nên đi đi!

Anh cứ tiếp tục nhìn tôi.

--Anh nên đi đi! Tôi lặp lại.

--Đúng vậy, anh nên đi! Anh gật đầu, đưa tay muốn sờ má tôi, tôi vội tránh ra. Anh cười ảm đạm, lắc mạnh đầu, nói --Tạm biệt, Tử Lăng!

--Tạm biệt, Sở Liêm! Tôi đáp lại như máy.

Anh nhìn tôi như muốn thu hình, chợt quay ngoắt người chạy nhanh ra ngoài cửa. Tôi nghe tiếng chân anh mất hút nơi cầu thang, lại nghe tiếng chân anh đi ra phòng khách. Tôi chạy tới trước cửa sổ, vén rèm châu, tôi nhìn thấy anh hấp tấp băng qua vườn hoa, đi thẳng ra cổng mà không hề ngoái lại. Anh mở cổng đi ra, đi ra khỏi thế giới của tôi, đi ra khỏi cuộc đời tôi.

Tiếng cồng cồng vọng đến nghiền nát tâm trí tôi, cả người tôi đột nhiên rời rã, tôi quy trước giường, ngồi bệt nơi đó, vùi mặt vào mền mà khóc ngất không cách nào kèm giữ. Chắc hẳn là tôi khóc rất lâu, một

khoảng thời gian dài đầu óc mụ mẫn vì tôi không nghe tiếng chuông cửa cũng không nghe tiếng chân bước lên lầu, và lại vào thẳng phòng tôi, mãi đến khi có tiếng đóng cửa mới khiến tôi sực tỉnh. Tôi hoang mang quay đầu, nhìn thấy có bóng người đi về phía tôi qua màn nước mắt nhoè nhoẹt. Anh ngồi xuống mép giường, đặt bàn tay ấm áp lên mái tóc tôi, nói thật thân thiết, dịu dàng bên tai tôi :

--Nào, Tử Lăng, đừng khóc nữa. Cô đã khóc hơn một tiếng đồng hồ rồi!

Tôi kinh ngạc nhìn anh, một đôi mắt quan tâm, thương xót đang nhìn tôi. Đã lâu lắm rồi từng có một người đan ông lượm được một " thất ý " trên ban công nhà tôi, giờ anh lại lượm được tôi. Rút chiếc khăn tay sạch bong, anh cẩn thận chạm nước mắt trên má tôi. Tôi lúng túng nhìn anh, lạ lắm hỏi :

--Anh đến từ khi nào?

--Tôi đến có hơn nửa tiếng rồi. Cửa phòng của cô mở, tôi đứng rất lâu ở bên ngoài --Anh nói --Tôi đến bệnh viện thăm chị cô, biết cô ở nhà một mình, tôi không chịu nổi phải đến thăm cô. Tôi nghĩ --Anh ngập ngừng --khi tôi đến, chắc hẳn là Sở Liêm vừa mới đi.

Sở Liêm, tôi cắn răng. Phải rồi, nhất định A Tú đã nói với anh là Sở Liêm có ghé qua. Tôi cúi đầu lặng thinh không đáp. Có lẽ do khóc quá lâu mà tôi vẫn không ngớt nấc nghẹn.

Anh vuốt cằm tôi, vuốt thẳng mái tóc rối bời của tôi, nhìn tôi ân cần lại cười động viên, an ủi.

--Đừng khóc nữa! Xem kìa, cô khóc sưng cả mắt rồi, ngày mai làm sao còn đi gặp ai được nữa.

--Tôi không cần gặp ai khác --Tôi bi thảm nói --Tôi không muốn gặp bất cứ ai. Tôi muốn tìm một hang núi sâu mà giấu mình trong đó.

--Ngay cả gặp tôi cũng không muốn à? Anh mỉm cười hỏi.

--Anh là ngoại lệ đấy, Phí Vân Phàm --Tôi thành thực nói

Mắt anh chớp ngời lên.

--Sao thế? Anh hỏi vẻ thản nhiên.

--Anh có thể chuyển tin tức bên ngoài cho tôi.

Anh cười nhỏ.

--Rất cuộc cô có giữ được hồng trần hay không?

Tôi ảo não chống tay lên giường, chờ cảm.

--Tôi không cảm thấy có gì đáng cười --Tôi chua chát nói, nước mắt lại trào ra --Tôi lấy làm lạ sao anh lại có thể cười được.

--Được rồi, Tử Lăng --Anh thu nụ cười, nghiêm chỉnh nhìn tôi --để tôi cho cô biết, đường đời là như vậy đó, khắp nơi đều là chông gai, bất cứ lúc nào cũng có thể bị va vấp. Không ai trong chúng ta có thể dự đoán được tương lai, cũng không ai khống chế được vận mạng. Chuyện xảy ra đã xảy ra rồi, khóc hay cười đều là để phát tiết tình cảm, chứ sự thật xảy ra thì không cách gì thay đổi được --Anh lại chùi nước mắt cho tôi, nhỏ nhẹ nói --Đừng khóc nữa, cô gái nhỏ! Tôi đàn cho cô nghe nhé?

--Được --Tôi buồn buồn đáp.

Anh cầm ghita trên bàn tay.

--Muốn nghe bản gì?

--Có một cô gái tên " thất ý " trong lòng cô có bao bí mật....Tôi lẩm bẩm đọc, nước mắt không ngừng tuôn.

--Khúc nhạc này không hay, để tôi đàn một số khác hay hơn cho cô nghe. Nếu cô nghe chán rồi thì bảo tôi một tiếng.

Thế là, anh bắt đầu đàn. Đầu tiên anh đàn bản " Giọt mưa rơi " mà tôi rất thích. Kế đó anh đàn bản " Yêu là khổ " Tiếp theo anh lại đàn bài hát chủ đề của phim " Tình yêu nam nữ " bản " Hôm qua " Vườn nhà xanh xanh " Anh cứ say sưa đàn, đàn mãi, tôi chưa từng thấy anh đàn chuyên tâm như vậy, không giống ngẫu hứng đàn mà như đang trình diễn. Tôi bất giác bị thu hút bởi tiếng đàn mà chú ý đến xuất thần, ngửa đầu tôi chờ dẫn nhìn anh.

Anh đắm đắm nhìn tôi, vẻ nghiêm túc, chuyên chú. Ngón tay anh thong thả lướt trên dây đàn, lần lượt từng bản nối từng bản, anh đàn không hề mệt mỏi, không chút qua loa. Anh càng đàn càng mạnh mẽ, tôi càng nghe càng ngẩn ngơ. Dần dà, nỗi đau trong tôi bị tiếng đàn khóa lấp, tôi bất giác đón nhận ánh mắt sâu thẳm của anh mà như đang chìm trong trạng thái thôi miên.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, 2 tiếng, 3 tiếng hay lâu hơn, tôi cũng không rõ, chỉ biết cuối cùng anh đang đàn đi đàn lại " Một giấc ảo mộng " ánh mắt anh trước sau không rời khỏi mặt tôi. Khi anh đàn đến âm điệu cuối của lần thứ năm hay thứ sáu gì đó thì tôi đã rất mệt, tôi nghe mệt rồi, tôi ngồi dưới đất mệt rồi, tôi ngửa đầu mệt rồi....dù thế nào thì tôi cũng đã mệt. Tôi thở dài nói :

--Được rồi, đừng đàn nữa.

--Cô nghe đủ rồi hả? Anh hỏi.

--Đủ rồi!

Anh buông đàn xuống, ngồi thẳng lưng, đôi mắt đen tuyền nhìn đán vào tôi.

--Coi như cô nghe đủ rồi --Anh nói --Cô có biết tôi đàn bao lâu chưa?

Tôi lắc đầu.

Anh đưa ngón tay nhấn phím đàn ra. Tôi giật mình kinh hãi nhìn thấy đầu ngón tay của anh đã bị tróc da và đang rỉ máu. Anh để mặc máu rỉ ra mà đàn suốt mấy tiếng đồng hồ! Tôi trợn mắt lú lười mà nhìn ngón tay bị thương của anh.

--Cây đàn của cô không được bảo đượ8~ng kỹ, cô quên không tra dầu --Anh cười nói --Còn tôi, lâu lắm rồi không diễn tấu lâu đến thế, nếu không cũng không đến đổi lột da tay.

--Nhưng...anh...anh...sao cứ đàn...đàn mãi thế? Anh....sao anh không ngừng? Tôi lắp bắp hỏi.

--Vì em không bảo tôi ngừng --Anh nói, nhìn như hút hồn tôi.

Tôi lắc đầu.

--Tôi không hiểu --Tôi nhăn mặt.

--Vì tôi muốn trị dứt nước mắt của em --Anh lại nói.

--Tôi vẫn không hiểu --Tôi vẫn lắc đầu.

--Nếu vậy để anh nói em biết --Giọng anh chợt khàn khàn, thô lỗ --Anh chỉ muốn em hiểu rõ một chuyện, đồ ngốc ạ! Trên đời không phải chỉ có một mình Sở Liêm là đàn ông!

Tôi chấn động, bất ngờ lẫn cảm động một cách vô cớ. Tôi ngậy ra nhìn anh, Vân Phạm, người đàn ông đã nhạt được tôi nơi ban -công! Người

đàn ông lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc tôi thất ý! Khóe mắt tôi nhoè nhoẹt, nhè nhẹ nắm lấy ngón tay bị thương của anh. Anh muốn " trị dứt " nước mắt của tôi, trái lại " khơi nguồn " nước mắt của tôi, tôi nấc nghẹn nói :

--Anh thật là chú Phí nhỏ của tôi.

--Không! Anh nói nhỏ --Anh không phải là chú Phí nhỏ của em. Nếu em không cho anh là người thừa cơ hội tấn công, nếu em không cho anh chọn không đúng thời điểm, nếu em cho anh quá nhàm chán hay quá già, anh hy vọng....em có thể chấp nhận anh làm chồng em!

Tôi giật mình, trợn tròn mắt.

--Anh...anh...Tôi lú lờ --chắc chắn anh nói không nghiêm túc. Chắc chắn anh không biết anh đang nói gì đâu.

--Anh rất nghiêm túc. Bao năm nay, chưa từng có việc nào anh nghiêm túc như vậy --Anh khẩn thiết nhìn tôi --Anh biết anh đang nói gì, cũng biết anh đang làm gì. Anh hiểu lúc này không phải là lúc thích hợp để cầu hôn, nhưng anh không muốn bỏ qua cơ hội này.

--Nhưng....nhưng....Tôi ấp a ấp úng --tại sao anh cầu hôn tôi? Anh biết rõ....biết rõ người tôi yêu không phải là anh!

Anh có hơi chần động, sau đó anh nắm đôi bàn tay tôi.

--Không cần phải nghĩ tại sao --Anh tha thiết nói ---chỉ cần nghĩ em có muốn gả cho anh không.

--Tôi không hiểu ---Tôi lắc đầu nguây nguậy --Tôi hoàn toàn không hiểu anh. Phí Vân Phàm, dù anh có thương hại tôi, đồng tình với tôi, anh cũng không cần cầu hôn tôi!

--Em có từng nghĩ --Anh mỉm cười --anh đã yêu em rồi không?

Tôi nhắm mày nhìn kỹ anh.

--Chuyện đó không thể!

--Tại sao không thể?

--Anh dày dặn kinh nghiệm cuộc đời, anh đã gặp đủ hạng phụ nữ, anh đã thấu rõ tình người, anh không thể yêu một cô gái nhỏ không chút hiểu biết như tôi.

Anh lặng thinh giây lát.

--Nếu em không phải đồ ngốc thì chính anh là đồ ngốc! Anh lầm lầm tự mắng. Sau đó, anh lại nòng thăm nhìn tôi --Thôi được rồi, Tử Lăng. Anh chỉ cần nói với em, việc anh cầu hôn là rất nghiêm túc. Em không cần trả lời vội, hãy suy nghĩ ba ngày, sau đó....sau đó cho anh biết em có đồng ý không. Giả như em đồng ý, chúng ta có thể lập tức cử hành hôn lễ, sau đó anh sẽ đưa em đi châu Âu.

--Châu Âu? Tôi ngỡ người, đó dường như là một phương trời rất xa xôi, một nơi ngoài địa cầu, một hang động không người biết.....tôi có thể đi thật xa, trốn tránh khỏi Lục Bình và Sở Liêm, trốn tránh tất cả.....

Vân Phàm nhìn miết vào tôi, quan sát tôi. Hiển nhiên tư tưởng của tôi không chạy thoát khỏi ánh mắt sắc bén của anh.

--Đúng, châu Âu --Anh nói --Nơi đó sẽ là một thế giới khác của em, em có thể chạy thoát khỏi những muện phiền, sầu não ở Dài Bắc.

Tôi bối rối nhìn anh.

--Tôi không biết....

Anh nắm chặt tay tôi, nhỏ nhẹ.

--Hiện giờ em không cần trả lời anh ngay. Chờ em ngủ một giấc ngon, suy nghĩ cẩn thận rồi hãy nói ---Anh ngập ngừng --Còn nữa, đừng hoảng sợ vì quá khứ của anh, anh thề, anh sẽ là một người chồng tốt.

--Nhưng....nhưng.....tôi vẫn nói không trôi --tôi không yêu anh mà!

Lần nữa anh chấn động.

--Sở Liêm cũng không yêu Lục Bình, đúng không? Anh nói --Người ta không phải nhất định vì tình yêu mà kết hôn, phải không?

--Sở Liêm! Tim tôi nói đau.

--Tôi bị anh quay cho hồ đồ rồi --Tôi nói như mê --Tôi vẫn chưa hiểu đây là chuyện gì. Tôi không biết chuyện này đúng hay sai, cha mẹ có tán thành.....

--Đừng nghĩ nhiều quá như vậy --Anh nhẫn nại nói --Em chỉ cần nghĩ một chuyện, em có bằng lòng gả cho anh, cùng anh đi châu Âu không thôi, còn các chuyện khác là của anh, không phải của em, hiểu không?

Tôi cứ nhìn anh hoang mang.

Anh nhìn tôi nòng nản, tiếp theo anh thở dài rồi đứng lên.

--Hãy nghĩ kỹ nhé, Tử Lăng!

Tôi nhăn nhó.

--Anh chờ câu trả lời của em! Anh lại thêm --Nhưng, xin em đừng để anh chờ đợi quá lâu, vì mùi vị của chờ đợi thật không dễ chịu.

Tôi ngược nhìn anh.

--Anh muốn đi sao? Tôi hỏi.

--Đêm đã khuya rồi, cha mẹ em cũng sắp về --Anh chậm rãi nói ---
Đêm nay đừng nghĩ nhiều mà ảnh hưởng tinh thần. Ngày mai hãy nghĩ kỹ.
Anh hy vọng....Anh nghiêng đầu mỉm cười kín đáo, nhìn rèm châu trên cửa
sổ --có một ngày anh sẽ cùng em " cùng nhau chung giấc mộng này ".

Anh bước đến gần, khom người hôn nhẹ lên trán tôi, rồi anh quay lưng
bước ra khỏi phòng tôi.

Tôi vẫn đờ đẫn ngồi bất động nơi đó như bị thôi miên

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ba ngày liên tiếp, thần trí tôi lôn hoang mang, hoảng loạn, Lục Bình bị thương, sự chọn lựa của Sở Liêm, việc Vân Phàm cầu hôn tôi, bao chuyện bất ngờ dồn dập xảy tới vây chặt tôi, bức tôi khiến tôi không còn thời gian để thở. Vân Phàm bảo tôi hãy suy nghĩ ba ngày nhưng tôi làm sao suy nghĩ đây? Tôi làm sao có thể bình tĩnh cân nhắc đây? Tôi như con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển cả mênh mông chẳng biết đâu là mục tiêu, là bến bờ của mình. Tôi hoang mang, bối rối, mất phương hướng.

Để tránh gặp mặt Sở Liêm, nhất là tránh gặp Lục Bình và Sở Liêm ở cùng một chỗ, hàng ngày vừa sáng sớm tôi đã đến bệnh viện thăm Lục Bình, vì Sở Liêm đã hồi phục và đi làm trở lại, nên sau khi tan sở anh mới vào bệnh viện. Lục Bình cũng đang dần dà khoẻ lên, gò má của chị đã có sắc hồng, tinh thần cũng phấn chấn hẳn. Ngày nào cũng như ngày nấy, vừa thức giấc, Lục Bình đã ngong ngóng đến giờ Sở Liêm xuất hiện. Chị bắt đầu sôi nổi nói với tôi về Sở Liêm, nhắc lại khoảng thời thơ ấu của chúng tôi, những chuyện xa xưa và bàn về tương lai của hai người. Chị thường căng thẳng nắm tay tôi luôn miệng hỏi :

--Từ Lãng, em nghĩ xem, Sở Liêm có chịu nổi một người vợ tàn phế không? Em nghĩ anh ấy có thể yêu chị mãi mãi không? Em nghĩ anh ấy có thể thay lòng đổi dạ không? Em có cảm thấy chị cần từ chối mối tình này không? Em có cho rằng anh thật sự yêu chị không?

Phải trả lời những câu hỏi này là một điều quá sức đau khổ đối với tôi, mỗi câu như một làn roi quất mạnh vào tim tôi, nhưng ngược lại tôi phải đè nén xúc cảm của mình mà tươi tỉnh, hờn hờ nói :

--Sao chị lại nghi ngờ Sở Liêm? Từ nhỏ, anh ấy đã là người có trách nhiệm.

Đến khi trở về nhà, vừa đóng cửa phòng là tôi hoàn toàn suy sụp, quỳ ngã trên giường mà rên rỉ kêu :

--Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi!

Đã mấy ngày tôi không gặp Sở Liêm. Vân Phàm cũng không đến thăm tôi, anh muốn tôi có khoảng thời gian thật sự an tĩnh để suy nghĩ. Nhưng, tâm tình tôi rối loạn, sa sút thế này, tôi làm sao còn đủ sức dẫn đo suy nghĩ? Ba ngày qua tôi luôn có cảm giác không thực, nó giống như một giấc mộng, như một trò đùa....Tôi thường ngồi một mình trước cửa sổ, ôm đàn mà mộng lung nghĩ chuyện của tôi, không, là câu chuyện của chúng tôi : tôi, Lục Bình, Sở Liêm và Vân Phàm. Càng nghĩ tôi càng hồ đồ, càng mê loạn, cuối cùng tôi buông ghita, ôm đầu mà hét cuồng điên với mình :

--Đừng nghĩ nữa! Đừng nghĩ nữa! Đừng nghĩ nữa! Suy nghĩ, mà là kẻ thù lớn nhất của tao!

Còn tình cảm, tình cảm thì không phải là kẻ thù của tôi sao? Chúng hợp lại mà giày vò tôi, băm vằm cấu xé tôi.

Buổi tối ngày thứ ba thì Vân Phàm đến.

Khi anh đến thì mẹ vẫn còn trong bệnh viện, cha ở nhà nhưng đo quá mệt mỏi nên đã đi ngủ sớm. Tôi tiếp anh ở phòng khách.

Tôi ngồi trên salông. Anh ngồi cạnh tôi, ánh mắt long lanh nhìn tôi. Giờ đang là cuối xuân đầu hạ, anh mặc chiếc áo sơmi màu đen, áo khoác ngoài màu vàng lam, quần tây đen, trông anh khá điển trai, phong độ. Lần đầu tôi phát giác anh cũng có khiếu thẩm mỹ đối với ăn mặc, hiểu nghệ thuật phối màu cho hài hoà. Anh dựa nghiêng trong ghế, đuỗi chân, lẳng lẳng nhìn tôi. Tóc anh dày và đen, lông mi cũng đen như vậy, đôi mắt thâm

trầm, thông minh, lần nữa tôi lại phát giác anh là người đàn ông có khá nhiều nam tính, có sức hấp dẫn!

--Em đàn quan sát anh đấy à? Anh đón ánh mắt tôi --Trên mặt anh có gì đặc biệt sao?

--Có! Tôi đáp.

--Là gì?

--Tôi phát hiện anh không khó coi.

--Vậy sao? Anh nhướn mày.

--Hơn nữa, đáng đáp anh cũng không tệ.

Anh nhướn mày càng cao, trong mắt anh lướt qua vẻ bất an, nghi hoặc.

--Đừng vòng vo nữa --Anh nói giọng mũi --Ý chủ yếu của em là gì?

--Một người đàn ông đẹp trai, rất có sức hấp dẫn, lại giàu có, nhiều kinh nghiệm, thông minh, dễ dàng tìm được người phụ nữ đáng yêu nhất, sao anh ta lại cần một con bé thất ý, ấu trĩ, không hiểu biết gì?

Ánh mắt anh ngời lên, mắt hiện vẻ kỳ lạ.

--Anh không biết anh là người đẹp trai, có sức hấp dẫn, thông minh -- Anh nhăn mày nhìn tôi --Anh nên cảm ơn lời tán tụng của em hay âm thầm nhận lời châm chọc của em?

--Anh biết rõ là tôi không châm chọc anh --Tôi nói nghiêm túc --Anh cũng biết rõ là tôi nói thật.

Anh nhìn tôi chăm chú một hồi.

--Được --Anh nói --để anh nói em biết là vì cái gì, được không?

--Được.

--Vì em không phải là một cô gái thất ý, ấu trĩ, không hiểu biết gì cả. Em lương thiện, trong sáng, ngay thẳng, nhiệt tình, đầy trí tuệ, sâu sắc. Em là ngôi sao sáng mà anh chạy khắp nửa thế gian khó khăn lắm mới tìm được.

--Anh dùng quá nhiều hình dung từ --Tôi bình thản nói --Anh thường ca ngợi phụ nữ như vậy sao? Anh nói lưu loát thế này chắc hẳn đã luyện tập kỹ càng rồi?

Anh chấn động, mắt bốc lửa.

--Em là động vật có máu lạnh không tim không gan! Anh nghiến răng tức tối.

--Tốt lắm! Cơ mặt tôi giựt giựt --Tôi chưa từng biết động vật có máu lạnh và ngôi sao sáng là thứ giống nhau!

Anh trở mặt, tiếp theo anh bật cười. Không hiểu sao trong nụ cười của anh có chút gì lạc lõng, xa vắng, có chút gì thất vọng, đành chịu. Hàng lông mày lơ lơ anh ca ngợi tôi vẫn không làm tôi xao xuyến, ngược lại, nụ cười anh khiến lòng tôi đau thắt. Tôi nhìn sâu vào anh, người đàn ông trung niên đẹp trai, anh có thể cho bạn cảm giác an toàn, có thể đưa bạn đi khắp chân trời góc biển. Tôi trầm ngâm. Anh rút hộp thuốc ra, đốt thuốc.

--Chúng ta đừng đấu khẩu nữa --Anh nói, phun ra một ngụm khói dày đặc --Em có suy nghĩ về đề nghị của anh không?

Tôi lặng thinh không nói.

--Hay là --Anh nhún vai bất an --em cần thời gian dài hơn để nghĩ?

--Không cần đâu --Tôi dăm dăm nhìn anh --Hiện giờ tôi đã có thể trả lời.

Anh không ngừng rít thuốc, chăm chăm nhìn tôi.

--Nếu thế, trả lời đi! Đồng ý hay không đồng ý?

--Không đồng ý --Tôi mau lẹ nói.

Anh trầm mặc hồi lâu, lại rít thuốc liên tục.

--Tại sao? Anh bình tĩnh hỏi.

--Vận mệnh dường như đã định sẵn cho em phải diễn một vai bi kịch -
-Tôi hạ rèm mi, đột nhiên tâm tình nặng trĩu, lạc lõng --nó đã trêu tôi đủ rồi, nó đã xô tôi vào trong giếng sâu không đáy, khiến tôi lên không được, xuống cũng không được, bản thân tôi đi diễn màn kịch này cũng không sao, hà khổ gì lôi kéo anh vào chứ?

Anh dụi điếu thuốc hút chưa đến một phần ba.

--Nghe anh nói này, Tử Lăng --Anh nắm bàn tay tôi, tay anh mạnh mẽ, ấm áp --Hãy để anh vào giếng ấy cùng em, biết đâu chúng ta sẽ khơi được dòng suối ngọt.

Anh nói chân tình khiến tôi xúc động. Tôi ngược nhìn anh, bất chợt rưng rưng.

--Anh thật sự muốn mạo hiểm sao, Vân Phàm?

--Anh thật sự muốn --Ánh mắt anh dụi dàng nhìn tôi dăm đuối, tôi không ngăn được nước mắt rơi.

--Em không thể là một người vợ đảm đang --Tôi nói --Em không biết làm việc nhà, không biết nấu cơm.

--Anh không cần quản gia, cũng không cần đầu bếp --Anh nói.

--Em không biết giao tiếp.

--Anh không cần nhân viên ngoại giao.

--Em không biết gì sự nghiệp của anh.

--Anh không cần quản lý.

--Thế thì --Tôi thiếu nào hỏi --rốt cuộc là anh cần gì?

--Em! Anh trả lời chắc chắn, rõ ràng, ánh mắt sâu thẳm soi thấu lòng tôi --Chỉ cần có em, Tử Lăng!

Nước mắt của tôi tự động rơi là chả.

--Em rất hay khóc --Tôi nói.

--Em có thể ngả vào lòng anh mà khóc thoải thích.

--Em không chịu nói lý lẽ.

--Anh sẽ nhường nhịn em mọi thứ.

--Em có nhiều tính xấu. Em rất ngang bướng.

--Anh thích tính xấu của em, cũng thích tính ngang bướng của em.

--Em là kẻ không hiểu chuyện.

--Mặc kệ, anh sẽ vẫn cưng chiều em.

Tôi mở to mắt nhìn gương mặt kiên quyết của anh qua làn nước mắt.
Anh thì thầm :

--Em là một kẻ đại nghịch! Nếu em thật sự nghịch như vậy thì hãy cười tên tiểu nghịch không ai cần này đi!

Anh bóp mạnh tay tôi, nhẹ kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng tay ôm tôi, nhẹ nhàng nắm của anh vào bên tóc mai tôi, và anh cứ nhẹ nhàng ôm tôi như thế.

Lâu lắm, lâu lắm, anh mới cúi đầu nh' nhẹ hôn môi tôi. Khoảnh khắc sau anh ngược lên nhìn tôi tỉ mỉ, nhìn kỹ đến độ như muốn đếm rõ xem tôi có bao nhiêu sợi lông mi, bao nhiêu sợi lông mày, rồi đưa môi hôn nước mắt trên mi tôi, lại dịu dàng lau nước mắt trên má tôi, thủ thủ :

--Em thật là cô bé hay khóc. Làm sao em có nhiều nước mắt vậy chứ? Nhưng saunày anh sẽ trị dứt cho em. Anh muốn trên mặt em tràn đầy nụ cười, anh muốn khuôn mặt nhợt nhạt của em biết thành hồng hào, anh muốn em....Trời ạ! Anh kêu khẽ --Mấy hôm nay sao em ốm thế này! Anh muốn em mập mập lên! Anh muốn em vui vẻ lên! Anh âu yếm ghì đầu tôi lên vai anh, rủ rủ --Anh bảo đảm sẽ là người chồng tốt của em. Suốt cuộc đời anh sẽ yêu thương em, chăm sóc em.Tử Lăng, anh bảo đảm em sẽ không hối hận khi gả cho anh.

Tôi bỗng cảm thấy mình sao nhỏ bé, yếu ớt thế. Tôi cảm thấy sao vòng ôm của anh nồng ấm, an toàn thế. Tôi như con thuyền nhỏ trong cơn giông bão, đột nhiên chạy được vào trong cảng tránh gió, nhẹ nhõm nói không ra lời, mà mệt mỏi cũng nói không ra lời. Tôi lười nhác tựa vào bờ vai rộng của anh, nghe hơi hướm mùi vải trên áo anh và mùi thơm thoang thoang của nước cạo râu. Tôi thật muốn cứ tựa mãi vào anh thế này, anh gần như có đủ sức chống đỡ cho dù trời sập. Tôi thở dài, Vân Phàm, anh quả là người đàn ông kiên cường. Những ngày qua tôi quá mệt mỏi rồi, tôi nhắm mắt, lẩm bẩm :

Vân Phàm, hãy đưa em đi, đưa em đi thật xa!

--Phải rồi. Tử Lăng --Anh ứng tiếng, vuốt nhẹ lưng tôi.

--Vân Phạm --Tôi bỗng nhiên có cảm giác như đang nằm mộng --
Không phải anh đang diễn kịch với em chứ?

Anh rời tôi, đỡ lấy cằm tôi, nhìn sâu vào mắt tôi.

--Hôn nhân là màn kịch sao? Anh thấp giọng hỏi.

--Nhưng --Tôi khẽ nói --Anh từng ly hôn. Anh không coi trọng hôn nhân, anh từng nói anh đã vứt bỏ hôn nhân như rác rưởi

Anh chấn động.

--Vì vậy, người ta không thể lập lại sai lầm --Anh làu bàu, nhìn tôi lắc đầu --Tử Lăng, tin anh đi! Người ta chỉ có thể sai lầm lần đầu, chứ không thể sai lầm lần hai.

Anh nói tha thiết, chân thành, anh thật có sức mạnh khiến người ta tin tưởng. Tôi nhìn anh chòng chọc, không nhịn được hỏi :

--Anh chắc chắn biết mình đang làm gì chứ?

--Anh đâu phải là con nít, Tử Lăng.

--Nhưng, em không muốn gạt anh --Tôi khẽ nhăn mày, thì thào --Anh biết người em yêu là.....

Anh lập tức dùng môi chặn lời tôi, không cho lời tôi nói bật ra khỏi miệng. Sau đó anh thăm thì bên tai tôi :

--Anh biết tất cả, em không cần nói, được không?

Tôi thở dài thườn thượt, rồi ngả đầu vào vai anh, thở Than.

--Em thật quá mệt mỏi rồi.

--Anh biết.

Anh ôm siết tôi. Tôi nhắm mắt lặng lẽ tựa vào lòng anh, chúng tôi ngồi sát trong salông. Chúng tôi cứ ngồi lặng lẽ như thế. Tôi nghe tiếng tim anh đập, tay anh vòng qua cổ tôi, đầu anh dựa vào tôi. Khoảng thời gian sau này tôi chưa từng được an tĩnh như vậy. Không biết trải qua bao lâu, anh động đậy, tôi liền nói :

--Đừng rời em.

--Anh không rời em --Anh liền ngồi im --nhưng anh nói nhỏ --mẹ em về rồi!

Tôi sửng sốt còn chưa kịp hiểu lời anh nói thì cửa kiếng phòng khách đã bật mở! Tôi không nghe tiếng chìa khóa mở cổng cũng không nghe tiếng chân của mẹ đi qua vườn hoa, trước khi tôi kịp tỉnh táo, mẹ đã thét lên như gặp cảnh tượng khủng khiếp.

--Ồi trời! Tử Lăng, con đang làm gì vậy?

--Con có làm gì đâu --Mẹ ném ví tay lên salông giận dùm dùm hét --Vân Phàm! Anh hãy giải thích xem, thế này là sao?

--Đừng la --Vân Phàm bình tĩnh nói --Tôi đang định nói với bà --Anh nói rõ ràng từng tiếng --Tôi muốn kết hôn với Tử Lăng!

--Cái gì? Mẹ trợn trừng mắt nhìn chúng tôi không chớp --Anh nói cái gì?

--Tôi muốn kết hôn với Tử Lăng --Anh lặp lại, vẫn giọng nói bình tĩnh, rõ ràng --Xin bà đồng ý cho chúng tôi.

Mẹ đứng sững sờ nơi đó như hoa đá, mắt mẹ cứ trừng trừng nhìn tôi và Vân Phàm như nhìn đôi quái vật. Chợt mẹ như sực tỉnh, cao giọng the

thé gọi cha.

--Triển Bằng! Triển Bằng! Ông mau xuống đây! Triển Bằng! Triển Bằng!

Mẹ gọi chói lói, gấp gáp như sắp cháy nhà khiến cha đang mặc áo ngủ, quỳnh quáng chạy xuống, mặt hốt hoảng, hỏi lia lịa :

--Chuyện gì? Lục Bình sao rồi? Lục Bình sao rồi?

Cha cứ đinh ninh là bệnh tình Lục Bình có đột biến, thực ra thì Lục Bình sắp xuất viện rồi. Mẹ lại la inh ỏi :

Không phải Lục Bình mà là Tử Lăng. Ông ở nhà quản lý làm sao vậy? Sao để cho chuyện này xảy ra hả?

--Tử Lăng? Cha ngơ ngác nhìn tôi --Không phải Tử Lăng đang mạnh khoẻ đó sao? Có chuyện gì?

--Để tôi nói nhé --Vân Phàm đứng lên, bước tới một bước --tôi muốn xin ông một việc.

--Việc gì? Cha vẫn còn ngái ngủ --Vân Phàm anh lại có chuyện hả?

--Chuyện của tôi là chuyện của Tử Lăng --Vân Phàm nói --Chúng tôi đã quyết định kết hôn.

Cha cũng thừ ra như mẹ, vẻ ngái ngủ đã không còn. Cha nhìn kỹ Vân Phàm lại quay sang nhìn tôi, ánh mắt dò hỏi, nghi hoặc, hơn nữa còn mang nỗi đau đớn và tổn thương sâu sắc. Rất lâu sau cha mới nho nhỏ hỏi tôi :

--Có thật không, Tử Lăng?

--Đạ thật! Tôi khẽ đáp.

--Hay lắm! Mẹ lại rít lên --Vân Phàm, anh thật là tốt, thật là người bạn tốt. Anh đi dụ dỗ một con bé vị thành niên! Từ đầu tôi đã sớm biết là anh không có lòng tử tế với Tử Lăng mà. Anh cho rằng anh có tiền. Lão luyện thì anh có thể đùa bỡn Tử Lăng hả? Anh thật hạ lưu, đê tiện!

--Khoan đã! Vân Phàm thét, mặt anh thoắt cái tái xanh --Ông bà có thể nghe tôi nói vài lời không?

--Anh còn có gì để nói? Anh còn mặt mũi nào mà nói? Mẹ quát thẳng vào mặt anh --Anh thừa cơ người ta khốn đốn, nhà tôi xảy ra chuyện không có thời gian săn sóc Tử Lăng thì anh liền dụ dỗ nó.

--Thuấn Quyên! Cha gọi --Bà để anh ta nói xem!

--Cha nhìn Vân Phàm nghiêm khắc --Anh nói đi! Nói cho rõ ràng xem, rốt cuộc đây là chuyện gì?

--Tôi muốn nói một điều rất đơn giản --Vân Phàm trầm mặt, trịnh trọng nói rõ từng tiếng --tôi không hề có chút ý đùa bỡn Tử Lăng. Tôi thề là tôi yêu cô ấy, muốn chăm sóc cô ấy. Tôi cầu xin ông bà cho phép tôi được cưới Tử Lăng làm vợ!

--Cầu xin! Mẹ hét --Anh nói là cầu xin hả?

--Vâng! Vân Phàm nhẫn nại đáp.

--Vậy tôi cũng trả lời anh rất đơn giản --Mẹ nói chắc như đinh đóng cột --Không được!

Vân Phàm nhìn mẹ tôi chăm chăm.

--Tôi dùng hai tiếng cầu xin --Anh từ tốn --là vì tôi tôn trọng hai vị. Sự thực đây là chuyện của riêng tôi và Tử Lăng, chỉ cần cô ấy đồng ý gả cho

tôi thì ông bà nói được, tôi rất cảm ơn, ông bà nói không được, tôi cũng phải cười cô ấy!

--Ồi trời ơi! Mắt mẹ long sòng sọc --Thời đại này là gì vậy? Mẹ nhìn cha giận phát run --Triển Bằng! Đây là bạn tốt mà ông kết giao đó. Ông mau gọi điện báo cho Vân Chu. Tôi muốn hỏi chuyện anh ta!

--Không cần tìm anh tôi --Vân Phàm thẳng lưng, kiên quyết nói --Cho dù ông bà có tìm được cha tôi thì ông cũng hết cách ngăn cấm tôi!

--Trời ơi! Mẹ gào --Triển Bằng, ông nghe đi! ông nghe đi! Nghe hẳn nói đó không? Năm nay nhà chúng ta gặp vận mạng độc đị gì vậy, sao mọi chuyện xui rủi đều đổ vào đây!

--Thuấn Quyên! Bà bình tĩnh chút đi! Cha quào quào tóc mình, cố giữ bình tĩnh. Ông cân nhắc, soi xét nhìn Vân Phàm, trầm giọng --Vân Phàm, anh cho tôi biết, tại sao anh muốn cưới Tử Lăng? Anh hãy thẳng thắn nói đi! Vì lý do gì?

Vân Phàm trầm lặng mấy giây.

--Tôi yêu cô ấy! Anh nói nhỏ.

--Yêu? Mẹ chọt ré lên --Anh hiểu thế nào là tình yêu chứ? Anh yêu vũ nữ, yêu gái bán bar, gái điếm, anh đã yêu hàng đồng đàn bà! Yêu, anh hiểu tình yêu là gì sao?

--Thuấn Quyên! Cha la lớn ngăn tiếng ré của mẹ. Ánh mắt cha vẫn thâm trầm, nghiêm túc nhìn dò Vân Phàm. Lúc này anh đi đến gần tôi, nhìn tôi chăm chú. Tôi rúm người dưới ánh mắt của anh, rút vào salông như đứa bé con phạm lỗi. Anh quỳ xuống nắm tay tôi, dịu dàng kêu :

--Tử Lăng!

Nước mắt của tôi tự nhiên lại trào ra khóe. Tôi vốn là đứa con gái hay khóc mà. Tôi ngậm nước mắt ngược nhìn người cha thân yêu của tôi.

--Tử Lăng! Cha nói thân thiết, ý sâu xa --Cha luôn mong muốn hiểu được con, cho con tự do nhất. Con không muốn thi đại học, cha liền đồng ý. Con muốn học đàn, cha liền cho con học đàn. Con thích văn học, cha mua ngay cho con đủ sách văn học.....Mọi chuyện cha đều chiều theo con, thuận theo con. Nhưng, lần này, con có biết chắc con đang làm gì không?

Tôi nhìn sang Vân Phàm, liền chạm phải đôi con ngươi khẩn trương, van nài của anh, ánh mắt ấy khiến tim tôi đập mạnh. Thế là tôi nhìn thẳng cha, đáp nho nhỏ :

--Đạ, con biết!

--Con có chắc chắn biết thế nào là tình yêu không? Cha lại hỏi.

--Đạ, con biết!

--Nếu vậy, con chắc chắn yêu Vân Phàm chứ?

Ôi! Hãy để cho tất cả nhanh chóng trôi qua đi! Hãy để cho cuộc " thăm vấn " này kết thúc mau đi! Hãy để tôi tránh khỏi tất cả đi! Tôi vùng vẫy trong tuyệt vọng, bụm mặt, nước nở hết :

--Vâng, vâng, vâng! Con yêu anh ấy! Cha cha gả con cho anh ấy đi! Cha đồng ý với con đi!

Vân Phàm buông tôi ra, đứng thẳng lên. Tôi nghe cha nói buồn bã, nặng nề với Vân Phàm :

--Vân Phàm, tôi năm mơ cũng không ngờ được anh trở thành con rể của tôi! Giờ, việc đã tới nước này, tôi không còn gì để nói.....Cha căn rắng,

hồi lâu mới tiếp --Được, tôi giao con gái tôi cho anh. Nhưng, nhớ kỹ, nếu có một ngày anh cư xử không phải với Tử Lăng tôi sẽ không tha cho anh!

--Triển Bằng! mẹ thét --Tại sao ông đồng ý với hẳn? tại sao ông tin hẳn chứ? Hẳn làm sao có thể làm con rể của chúng ta được? Hẳn lớn hơn Tử Lăng cả một thế hệ! Không được! Tôi kiên quyết phản đối chuyện này....

--Thuấn Quyên! cha kéo mẹ --Thời đại ngày nay không còn là thời đại mà cha mẹ làm chủ nữa. Chúng đã yêu nhau thì chúng ta còn làm gì được? Cha lại cúi nhìn tôi --Tử Lăng, con nhất định gả cho anh ta phải không?

--Phải, cha!

--Ai đa! Cha thở dài đánh sượt một tiếng, quay sang Vân Phàm --Vân Phàm, anh là bạn tốt của tôi, nhưng tôi không biết anh có phải là con rể tốt không!

--Ông an tâm! Vân Phàm thành khẩn nói --Tôi tuyệt đối không ngược đãi Tử Lăng. Tôi thành thực cảm ơn ông.

--Không được! mẹ giận dữ lồng lộn --Triển Bằng, con gái không phải của riêng một mình ông. Ông đồng ý, nhưng tôi không đồng ý! Tôi tuyệt đối không gả Tử Lăng cho thằng già ăn chơi, đã từng ly dị này! Vân Phàm! Mẹ cuồng nộ với Vân Phàm --Anh đừng nghĩ tôi không biết quá khứ của anh. Anh chung sống với một người đàn bà ở La Mã, đúng không? Ở Đài Loan anh cũng đang bao một con vũ nữ, đúng không? Anh bỏ rơi vợ anh, đúng không? Anh....

--Thuấn Quyên! Cha lại cắt ngang lời mẹ --Giờ bà nhắc tới những chuyện này thì có ích gì? đào xới quá khứ của anh ta thì chưa hẳn bà đã ngăn cấm được tình yêu!

--Nhưng, ông an tâm mà đem Tử Lãng giao cho một người đàn ông như vậy sao?

--Sự thực, bất kể giao cho ai thì chúng ta cũng không an tâm, phải không? Cha thê lương nói --Vì chúng ta là cha mẹ! Nhưng rồi có một ngày chúng ta phải đối diện với việc con cái trưởng thành, phải tin một người nào đó hay là tin vào tình yêu! Lục Bình đã tàn phế, nó thành đứa con vĩnh viễn không biết niềm vui, tôi sao nỡ tước đi niềm vui của Tử Lãng?

Những lời cha nói khiến ruột gan tôi khô héo, đứt đoạn. Tôi run rẩy, không chịu được khóc rờn, khóc vì tôi, vì Lục Bình, vì cha, vì mạng số của chúng tôi.....

--Đi thôi! Cha gắng gượng kéo mẹ --Chúng ta lên lầu, tôi muốn bàn bạc với bà, cũng để cho chúng bàn bạc --Cha ngừng giây lát, lại bảo --Vân Phàm, ngày mai anh đến gặp tôi, Chúng ta cần lên kế hoạch, đúng không?

--Vâng, đúng vậy --Vân Phàm đáp.

Mẹ như còn muốn nói, muốn phát tiết nhưng bị cha lôi đi. Tôi vẫn cuộn mình khóc trong salông, nước mắt vừa tuôn liền chảy như nước sông Hoàng hà không dừng được.

Vân Phàm bước đến ngồi cạnh tôi. Anh đang tay ôm chặt tôi, giọng thủ thỉ như có lỗi.

--Tử Lãng, anh thật sự xin lỗi đã mang giông bão tới cho em. Giờ tất cả đã qua đi, sau này mọi điều sẽ tốt đẹp thôi, anh bảo đảm!

Tôi vùi đầu vào lòng anh khóc ngất, nói :

--Vân Phàm, anh không ức hiếp em chứ?

--Anh yêu em còn không hết, thật đấy! Anh nói.

Tôi ngẩng đầu, nước mắt nhoè nhoẹt nhìn anh.

--Chuyện đó có thật không? Tôi hỏi.

--Chuyện gì?

--Những gì mẹ nói, những người phụ nữ ở La Mã, Dài Loan của anh.

Anh nhìn tôi thật sâu, ánh mắt chân thành, thẳng thắn lẫn có lỗi làm người ta thương cảm.

--Anh có cần phải trả lời không? Anh hỏi nhỏ.

Tôi nhắm mắt.

--Không, không cần nói với em --Tôi đáp.

Bất ngờ anh ôm ghì tôi, áp đầu bên tai tôi, trịnh trọng nói :

--Mọi việc trước kia cũng như của ngày hôm qua đã chết. Kể từ hôm nay, anh hoàn toàn mới. Hãy tin tưởng anh. Anh tuyệt đối không làm bất cứ điều gì có lỗi với em !

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Vào cuối tháng tư thì Lục Bình xuất viện. Chị ngồi trên xe lăn trở về nhà. Xe lăn được cha đặc biệt chế riêng cho chị, trông gọn gàng, đẹp đẽ, không gỉ sét, thao tác đơn giản, nhưng đâu sao thì nó vẫn tạo cảm giác khô lạnh, tàn nhẫn.

Lễ đính hôn của Lục Bình và Sở Liêm vào ngày 1 tháng 5. Vì muốn tránh kết hôn trước Lục Bình nên hôn lễ của tôi và Vân Phàm tổ chức vào ngày 15 tháng 5. Trong một tháng phải gả đi hai cô con gái, hơn nữa lại là hai cô con gái cứng, tôi không biết tâm tình của cha mẹ ra sao. Trước nay mẹ là một phụ nữ hoạt bát, vui vẻ, giờ trở nên trầm lặng, ít nói. Mâyngáy qua mẹ bận rộn chuẩn bị của hồi môn, cáo cưới cho Lục Bình. Tôi thường thấy những lần cùng ở chung với bác Sở gái, mẹ đàn dựa nước mắt ngả trên vai bác Sở gái nói :

--Tâm Đi ơi Tâm Đi! Nể tình thân hai mươi mấy năm của chúng mình mà gánh vác Lục Bình giùm nhé!

--An tâm đi Thuấn Quyên --Bác Sở gái nồng nhiệt nói --Từ khi Lục Bình còn bé, chúng tôi đã thường đùa sẽ nhận nó làm con dâu. Không ngờ, cuối cùng rồi lời nói này cũng ứng nghiệm, tôi vui mừng còn không kịp nữa là. Lục Bình xinh đẹp, đáng yêu đến thế, tôi thề sẽ yêu thương nó như con gái ruột của mình.

Tôi không biết trong lòng người lớn suy nghĩ thế nào, tôi vẫn cảm thấy cuộc hôn nhân này có hơi ngượng gạo, ít nhiều không tự nhiên, và còn một sự thật hiển nhiên là hôn lễ trên xe lăn làm gì cũng là điều khiếm khuyết.

Nhưng, công việc chuẩn bị của Sở gia trái lại không chút thiếu sót. Vợ chồng bác Sở quan niệm khi con cái thành gia lập nghiệp thì ra ở riêng, nhưng do Lục Bình cử động bất iện nên họ sắp đặt tân phòng của Lục Bình và Sở Liêm trong nhà mình. Hơn nữa, để tránh cho Lục Bình phải lên xuống lầu khó khăn, họ dời từ căn phòng lầu 8 chung cư về một căn nhà hai tầng kiểu tây có vườn hoa. Vợ chồng bác Sở và Sở Y cùng ở trên lầu, còn bên dưới lầu là hai gian phòng trang trí lịch sự, hào nhoáng. Tôi bị kéo bừa vào tân phòng, nhìn rèm cửa, ra trải giường, thảm sàn...một màu đỏ tươi mà cõi lòng tôi chỉ một màu trắng thê lương.

Nếu so với đôi Sở Liêm và Lục Bình thì tôi và Vân Phàm là hai người bị lãng quên, cũng may mà tôi cực lực phản đối tổ chức hôn lễ linh đình, phô trương hình thức. Chúng tôi không chuẩn bị tân phòng, vì Vân Phàm định sau khi cưới xong sẽ lập tức đưa tôi đi châu Âu. Giả như không thể lên đường ngay, chúng tôi sẽ tạm thời ngụ trong khách sạn. Thời gian này, chúng tôi đăng ký kết hôn trước để anh lo giấy tờ, hộ chiếu cho tôi. Thế nên, ngày chúng tôi đăng ký kết hôn, trên mặt pháp lý tôi đã là vợ Vân Phàm. Tôi không nói được cảm giác của mình, từ sau khi Lục Bình bị thương, tôi như một kẻ thất hồn lạc phách suốt ngày vật vờ, mọi chuyện xảy ra với tôi cứ như giấc mộng.

Sau khi Lục Bình về nhà, tôi gần như khó tránh khỏi gặp mặt Sở Liêm. Nhưng, Vân Phàm quả tình tường, chu đáo, mỗi lần Sở Liêm xuất hiện thì anh cũng hiện diện, rồi anh liền đưa tôi đi chơi cho mãi tới nửa đêm mới đưa tôi trở về. Anh thường mang tôi đến nhà hàng thanh lịch, u nhã của anh, ngồi cùng tôi, gọi cho tôi một ly sâm -banh và thường cười trêu tôi về lần đầu uống sâm -banh say mềm. Dựa người vào ghế, anh đốt một điếu thuốc, nhìn tôi cười cười, bỗng hỏi :

--Năm nay em mấy tuổi?

--Hai mươi!

--Khi mới quen em, em chỉ có mười chín --Anh nói --vì vậy, hiện giờ anh không lớn hơn em một thế hệ! Anh cười.

Tôi nhìn anh, nhớ lại buổi tiệc đầu thu năm ngoái, nhớ lần đầu gặp nhau trên ban -công, nhớ những lời bộc bạch giữa chúng tôi.....tôi ngạc nhiên là sao anh vẫn còn nhớ những điều nhỏ nhặt đó. Lúc đó, tôi làm sao ngờ được người đàn ông xa lạ này có một ngày lại trở thành chồng tôi. Tôi nhấp sâm -banh, dăm dăm nhìn anh.

--Không lớn hơn một thế hệ thì sao chứ?

--Cho cảm giác là anh không quá già so với em --Anh nói, nhẹ nhàng nắm tay tôi --Tử Lăng, hy vọng anh sẽ xứng với em!

Mắt tôi lại bắt đầu mờ sương.

--Em chỉ hy vọng em sẽ xứng với anh --Tôi nói nhỏ.

--Gì thế? Anh mỉm cười --Cô bé kiêu ngạo này cũng biết khiêm tốn.

--Em luôn khiêm tốn mà.

--Thề có trời đất --Anh kêu lên --hôm đó trên ban -công em giống như một con nhím, lần đầu tiếp xúc, anh suýt bị em đâm bị thương.

Tôi phì cười.

--Ô hay! Thật khó có được, em đã cười rồi! Anh reo lên vui vẻ chẳng khác nào ngữ khí của đêm hôm đó trên ban - công, tôi không nhịn được cười càng dữ. Cười dứt, tôi nắm chặt tay anh, nói :

--Vân Phàm, anh thật là người tốt.

Đôi mắt anh sâu thẳm, đen tuyền.

--Rất hiếm có ai nói anh là người tốt --Anh nói.

Tôi nhớ lại những lời mẹ phê bình anh, tôi lắc đầu.

--Anh không thể đòi hỏi thiên hạ nhìn anh một giuộc như nhau --Tôi nói --Nhưng, em biết anh là người tốt.

--Em thích người tốt hay thích người xấu? Anh hỏi sâu xa.

Tôi trầm tư.

--Em thích anh --Tôi thành thực đáp.

Mắt anh chớp sáng, một tàn thuốc rơi trên khăn trải bàn.

--Có thể định nghĩa chữ " thích " này không? Anh mỉm cười.

Tôi nhìn anh, và trong khoảnh khắc này dường như tôi đọc được rất nhiều thứ trong đôi mắt sâu lắng, thâm trầm của anh, một cảm giác mới mẻ, cảm động chinh phục tôi. Không nghĩ ngợi tôi chân thành thốt ra những lời đã tích tụ trong lòng anh lâu nay.

--Vân Phạm, em muốn nói với anh, em sẽ cố gắng làm người vợ tốt của anh, không làm xấu hổ tên tuổi của anh. Những chuyện trước kia của em giờ đã là quá khứ, về sau em nguyện sống vì anh!

Anh say đắm nhìn tôi lặng lẽ hồi lâu không nói, mãi sau anh mới dụi tắt điếu thuốc, âu yếm nắm tay tôi, áp môi lên bàn tay tôi.

Đêm đó, giữa chúng tôi rất thân mật, lần đầu tôi cảm thấy chúng tôi thật gần gũi, cũng là lần đầu tôi có cảm giác chân thực anh là " vị hôn phu " của tôi. Sau rời nhà hàng, anh chạy xe đưa tôi hóng gió trên đường phố Dài Bắc suốt đến khuya. Chúng tôi nói rất ít, nhưng tôi luôn tựa đầu lên vai anh, còn anh lúc nào cũng vòng một tay ôm tôi.

Nửa đêm, khi anh hôn từ biệt tôi ở nhà tôi, anh mới thăm thì :

--Tử Lăng, mấy câu em nói đêm nay là những lời cảm động nhất mà trong đời anh mới nghe qua. Anh không dám yêu cầu em nói lời khác, có lẽ sẽ có một ngày em nói với anh một câu chỉ có ba tiếng, nhưng trước mắt thế là đủ rồi, anh đã mãn nguyện rồi.

Anh bước đi, còn tôi về đến phòng mình mà tâm trạng vẫn hoang mang hoảng hốt. Tôi không biết anh nói " một câu chỉ có ba tiếng " là ám chỉ gì, cũng có thể là tôi biết nhưng tôi không muốn nghĩ ngợi sâu hơn. Tôi cảm thấy, đối với Vân Phàm, tôi làm đến bước này đã là cực điểm của tôi rồi, anh chẳng phải là người yêu đầu của tôi, không phải thế sao?

Tôi cố hết sức tránh gặp Sở Liêm, ngay cả Vân Phàm cũng dùng mọi cách để phòng chuyện này, nhưng hoàn toàn không được. Đêm nay, khi tôi về nhà thì anh đã ngồi trong phòng ngủ của tôi.

--Ô! Tôi giật mình --Sao anh còn chưa về?

--Nói chuyện một chút có được không, Tử Lăng? Anh buồn bã nói --Anh làm anh rể của em cũng thành người thân của em, em không thể tránh khỏi anh suốt cả đời!

--Tránh khỏi --Tôi bước tới trước cửa sổ, đưa tay nghịch rèm châu, khẽ nói --Em sắp đi châu Âu.

--Vì để đi châu Âu mà em bằng lòng gả cho Vân Phàm sao? Anh hỏi.

Tôi chau mày, có phải vậy không? Có lẽ là đúng vậy. Tôi tựa đầu lên song cửa sổ, máy móc đến đếm mấy hạt châu.

--Chuyện này không liên quan gì đến anh, đúng không? Tôi nói.

Anh bước tới.

--Em đừng làm chuyện ngốc! Anh kêu lên, ấn vai tôi --Em mang chuyện cả đời ra đùa sao? Em bớt hồ đồ đi! Anh ta là người thế nào chứ? Có vợ, có tình nhân, có vô số điều xấu xa mà em lại gả cho anh ta. Đầu óc em đâu rồi? Lý trí em đâu.....Tôi hất tay anh ra, giận hét :

--Anh im đi!

Anh ngừng nói, quắc mắt với tôi.

--Đừng ở trước mặt em không được nói xấu anh ấy --Tôi cảnh cáo, nén giọng --cũng đừng quan đến bất cứ chuyện gì của em, biết không? Sở Liêm, đó là sự thực, cũng giống như chuyện anh cưới Lục Bình! Anh có nói thêm thế nào cũng vô ích, biết không anh rể thân yêu của em?

Anh nghiêng răng, hàm hừ với tôi, mắt bốc lửa, run giọng.

--Em đã thay đổi rồi, Tử Lăng! Anh đau đớn nói --Em đã thay đổi, em trở nên tàn nhẫn, vô tình, không có suy nghĩ!

--Anh cần phải hiểu một sự thật rõ ràng --Tôi lạnh lùng nói --em đã biết thành già giặn, bình tĩnh, biến thành tỉnh táo! Em nghĩ, em đã yêu Vân Phàm rồi. Anh ấy là một người đàn ông đẹp trai, lý thú, hấp dẫn! Em không phải vì anh cưới Lục Bình mà gả cho anh ấy, anh hiểu không?

Anh thở hồn hển.

--Nếu còn nói tiếp --Anh khàn khàn nói --thì em sẽ nói em chưa từng yêu anh, phải không?

--Ha ha! Tôi cười lạnh --Hiện giờ nói những chuyện cũ rích này không phải đáng tức cười sao? Qua ba ngày nữa thì anh sẽ bước đến lễ đường kết hôn, vào giờ này tháng sau, có lẽ em đang uống sâm-banh ở Paris! Chúng ta đang ở trong hai thế giới khác rồi. Yêu ư? Yêu là gì? Anh có bao giờ

thấy tình yêu vĩnh viễn không thay đổi chưa? Em cho anh biết, đoạn tình giữa em và anh đã sớm mất tăm rồi! Em đã quên sạch đi rồi.

--Tốt lắm --Mặt anh xám xịt, quay người bước đi --Cảm ơn em đã nói với anh những lời này! Chúc mừng sự già giặn, bình tĩnh và tỉnh táo của em! Còn nữa --Anh đừng nới cửa, hăm hè nhìn tôi --càng nên chúc mừng em đã tìm được một người chồng giàu, có thể đưa em đến Paris uống sâm-banh!

Anh mở cửa xông ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Tôi đứng chết lạng nơi đó, nhìn chòng chọc vào vách cửa, sau cơn đau lòng kịch liệt chỉ còn lại sự trống rỗng, mê loạn. Tôi còn chưa kịp nhúc nhích người thì cửa phòng lại bật tung ra, anh đứng sững nơi cửa, mặt anh không còn vẻ giặn đừ mà thay vào là nỗi buồn đa diết và nỗi đau đớn tột cùng. Anh nhìn tôi không thôi, thê lương nói :

--Có ích gì chứ, Tử Lăng? Chúng ta nói nhiềuu lời cay đắng, tàn nhẫn như vậy thì có thể khiến chúng ta quên được đối phương sao? Anh vĩnh viễn không quên em, mặc cho em nói thế nào, anh vẫn mãi không quên được em! Còn em? Em thật sự có thể quên anh sao?

Anh lắc đầu, thở dài. Không chờ tôi đáp, anh liền đóng sầm cửa, bỏ đi. Tôi nghe tiếng chân của anh mất hút nơi cầu thang.

Chuyện giữa tôi và Sở Liêm thật sự kết thúc như vậy sao? Tôi không biết nữa. Chuyện của con người thế nào kể là kết thúc, thế nào kể là chưa kết thúc? Tôi cũng không biết. Nhưng, ba ngày sau tôi tham dự hôn lễ của anh và Lục Bình.

Thật trở trêu, trước hôn lễ một ngày thì Lục Bình nhận được thư của trường đại học Massachusetts từ Mỹ gửi tới. Họ cấp học bổng cao cho chị, hy vọng hết hè chị sẽ đến lớp. Lục Bình ngồi trên xe lăn trầm ngâm nhìn bức thư đó, cha mẹ tôi đứng một bên cũng trầm ngâm nhìn chị. Nếu chị

không mất một chân, bức thư này sẽ mang đến biết bao vui mừng và kiêu hãnh, giờ thì sao? Nó như sự giễu cợt, nhạt báng chua chát. Tôi nghĩ Lục Bình sẽ cầm thư mà khóc ngất, vì chị đã từng khao khát thư này biết chừng nào. Nhưng, tôi đã lầm, chị vẫn bình tĩnh, cứ trôn trôn nhìn vào thư đó rất lâu, rồi chậm rãi chị cầm thư xé thành hai mảnh, lại xé thành bốn mảnh, tám mảnh.....loáng một cái bư'c thư thành vô số mảnh! Chị bình thần ngẩng đầu, thẳng lưng, quay sang nói với mẹ :

--Mẹ này, không phải mẹ muốn con mặc thử áo cưới sao? Mẹ giúp con mặc nhé!

Ô! Chị của tôi! Người chị học hành chuyên cần, kiêu ngạo, háo thắng của tôi! Giờ trong lòng chị còn có những gì? Sở Liêm, chỉ có Sở Liêm! Sức mạnh của tình yêu vĩ đại vô cùng! Đây là vận may của Sở Liêm hay là bất hạnh cho anh?

Hôn lễ diễn ra nghiêm túc, trịnh trọng. Gần như bạn bè quen biết đều đến dự. Lục Bình trang điểm thật lông lẩy. Mặc cho chị đang ngồi trong xe lăn, chị vẫn toả sáng khắp phía, khách khứa đều phải trầm trồ. Sở Liêm lịch sự, trang nhã, đẹp trai, đứng cạnh Lục Bình họ thật sự giống đôi kim đồng ngọc nữ. Tôi chăm chú nhìn hai người, nghe lời bàn tán xôm xao của khách, nghe tiếng pháo nổ từng bừng, nghe tiếng thao thao của người chủ lễ.....không hiểu sao tôi lại nhớ một bài hát đã xưa lắm " Tôi dự hôn lễ của bạn " mà tôi còn nhớ mấy câu trong đó :

Cha bạn đang ghen ngào.

Mẹ bạn đang thút thít

Tôi cũng không nén được nước mắt rưng rưng.....

Đúng là tôi đang nuốt nước mắt nhìn chị tôi thành vợ của Sở Liêm, Sở Liêm thành anh rể của tôi! Tôi chợt nhớ rất lâu trước kia, lòng tôi luôn hoang mang một điều : sau này rốt cuộc Sở Liêm sẽ thuộc về tôi hay Lục

Bình, giờ câu đố ấy cuối cùng đã có lời đáp rõ ràng! Vừa khi tiếng hô " Xong lễ " vừa khi giấy màu tung bay đầy trời, tôi biết mọi thứ đã kết thúc. Một hôn lễ, vừa bắt đầu hay kết thúc? Tôi không biết. Sở Liêm đẩy xe lăn của Lục Bình vào phòng cô dâu. Anh đang cười với mọi người nhưng sao nụ cười của anh miễn cưỡng, gượng gạo thế? Ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong khoảng khắc giữa đám đông, tôi chợt cảm thấy chung quanh ồn ào, bức bối quá, đầu óc choáng váng, mắt nố đom đom, hơi thở dồn dập.....trước mắt tôi hiện đi hiện lại hình ảnh của Sở Liêm, anh đang ngược lên trời hét vang trong khu rừng nhỏ : Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng !, Sở Liêm đang hét toáng trên đường phố " Tôi thề đời này, kiếp này chỉ yêu có Tử Lăng! Tôi thề! Tôi thề! ".

Đầu óc tôi càng quay cuồng, bóng người chập chờn, hỗn độn, tiếng người nhao nhao....chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng....có gì mừng chứ? Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng...có gì mừng chứ? Chúc mừng.....

Vân Phàm dìu tôi ra khỏi sảnh đường làm lễ. Bên ngoài là hoa viên, anh để tôi ngồi trên ghế đá, không biết từ đâu mang đến một ly rượu, kề ly lên miệng tôi, anh bảo.

--Uống đi!

Tôi ngoan ngoãn uống cạn ly, chất men cay nồng từ cổ họng chui thẳng xuống bụng tôi. Tôi dựa vào ghế đá, một cơn gió lạnh thổi thốc vào mặt, tôi đột nhiên tỉnh táo.Thế là tôi chạm phải ánh mắt Vân Phàm đang nhìn đán vào tôi.

--Ô, Vân Phàm --Tôi lí nhí --em thật xin lỗi.

Anh nhìn tôi hồi lâu, sau đó, anh nhẹ vén mái tóc ngăn trước trán tôi, ôm vai tôi.

--Em không được ngắt xiu trong lễ đường, em hiểu không?

--Vâng --Tôi đáp --em xin lỗi. Giờ em đã không sao rồi. Chỉ tại....không khí trong lễ đường tệ quá.

--Không cần giải thích --Anh lắc đầu với tôi --Anh chỉ mong khi chúng ta kết hôn, không khí trong lễ đường không quá ảnh hưởng tới em như vậy.

Tôi nắm tay anh.

--Tại sao anh lại phải nói như vậy? Tôi rầu rĩ kêu lên --Em đã xin lỗi rồi mà. Em thật lòng thật dạ muốn gả cho anh.

--Ồ, tại anh không tốt --Anh vội nói, rút khăn tay đưa cho tôi, âu yếm vuốt tóc tôi --Lau mặt em đi, sau đó chúng ta vào dự tiệc.

--Nhất định phải ăn tiệc cưới sao? Tôi hỏi. Anh nhướn mày.

--Ồ, anh nghĩ...Anh thoáng nghĩ ngợi, bỗng nhiên mặt mày tươi tắn --khách khứa đông đảo thế này, có mất tích hai chúng ta chắc cũng không ai chú ý, huống chi chúng ta có tham dự lễ mà.

--Cho dù có chú ý thì sao chứ? Tôi hỏi.

--Đúng vậy. Thì sao chứ? Anh gật gù, bật cười --Đầu sao thì hai chúng ta luôn là phần thừa trong lễ giáo.

Chúng tôi liền bật chạy về phía xe của anh, chui vào trong xe. Chúng tôi bắt đầu cho xe chạy vùn vụt trên đường phố.

Suốt đêm, chúng tôi chạy xe hóng gió, từ Dài Bắc đến Cơ Long. Đi dạo chợ đêm Cơ Long, ăn súp cá viên và gà đương qui ở quán cóc, mua một đồng hồ linh tinh không cần thiết, rồi đi vòng vòng các sạp hàng, mua một con gấu điện to dùng. Đêm đã rất khuya, tôi ôm gấu điện trở về nhà.

Mẹ chờ Vân Phàm cáo từ xong liền la trách tôi :

--Từ Lăng, con làm vậy là có ý gì? Hôm nay là hôn lễ của chị con, con không dự tiệc cưới mà trốn mất biệt. Chẳng lẽ chỉ còn vài ngày nữa, con cũng không kịp chờ. Trong hoàn cảnh này mà con cũng muốn cùng Vân Phàm đi riêng với nhau hả? Con thật không biết xấu hổ. Mặt mặt quá đi! Nhà họ Sở coi con như đứa con gái hoang, không ra thể thống gì!

--Ôi, mẹ! Tôi chán chường nói --Người mà Sở gia cưới là Lục Bình chứ không phải con, con không cần làm vẻ mô phạm để họ xem!

--Con không có chút tình cảm nào hả? Mẹ quát vào mặt tôi --Hôn lễ của chị con, một câu chúc mừng con cũng không biết nói hả? Ngay cả một ly rượu con cũng không biết kính hả?

--Tất cả lời chúc mừng con đã nói từ sớm rồi --Tôi nói nhỏ.

--Ồ, mà là con bé không có tình nghĩa --Mẹ tiếp tục quát --Mày sống chung với chị mày hai mươi năm, giờ gá nó đi mày lại cứ thản nhiên như không, còn trốn đi chơi.....

--Thuần Quyên! Cha bước tới, bình tĩnh gọi, kịp thời giải vây cho tôi -
-Em bớt la nó vài câu đi! Nó không có làm chuyện gì sai, em mắng nó làm gì chứ? Chúng ta còn giữ nó được mấy ngày đâu!

Những lời cha nói như búa giáng xuống đầu liền thức tỉnh mẹ, ngày tôi " xuất giá " cũng không còn xa, thế là mẹ trợn mắt líu lười nhìn tôi, nước mắt chọt nhoè nhoẹt.

--Ôi trời! Mẹ rưng rức --Chúng ta sinh con nuôi dạy nó làm gì chứ? Khó nhọc lắm mới nuôi nấng chúng nên người, để rồi từng đứa bỏ đi!

Tôi đến gần ôm cổ mẹ, hôn mẹ.

--Mẹ! Mẹ! Tôi kêu --Mẹ không bao giờ mất chúng con đâu, thật đấy, vĩnh viễn không mất!

--Thuấn Quyên! Cha ân cần nói --Hôm nay em cũng đã quá mệt rồi, em lên lầu nghỉ đi. Để anh nói vài câu với Tử Lăng.

Mẹ ngoan ngoãn gạt đầu, vừa chùi nước mắt vừa loạng choạng bước lên lầu. Tôi nhìn theo bóng lưng mẹ, bỗng phát hiện mẹ đã già rồi.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và cha, chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau. Ngay từ ngày còn bé tôi đã cảm nhận được giữa tôi và cha có một thứ tình cảm thông hiểu ngầm với nhau, giờ khi cha lặng thinh nhìn tôi, tôi lại cảm thấy sự tương thông tâm linh đó giữa chúng tôi. Cha bước đến đặt tay lên vai tôi, nhìn tôi chăm chăm, chậm rãi nói :

--Tử lăng, cha có mấy câu muốn nói với con, về sau chỉ e cha không có cơ hội nói.

--Ồ, cha --Tôi nhìn cha chờ đợi.

--Tử Lăng! Cha tư lự --Trước kia cha không hiểu Vân Phàm lắm, giờ cũng chưa hẳn là cha hiểu nó. Nhưng, cha muốn nói với con, đó là một người đàn ông thật sự hiểu biết, có tư tưởng, có tình cảm! Cha nhìn tôi -- Cha không có yêu cầu gì với con, chỉ mong con có thể hiểu được nó, yêu nó, như vậy là con sẽ có được cuộc hôn nhân rất thành công.

Tôi kinh ngạc nhìn cha, không phải cha đã từng nổi giận vì cuộc hôn nhân này sao? Từ khi nào mà cha thiên lệch bên vực cho Vân Phàm vậy? Nhưng, trong tích tắc tôi nhìn cha, tôi liền hiểu, hoàn toàn hiểu! Cha đã rõ toan bộ câu chuyện rồi! Không biết có phải Vân Phàm đã nói với cha không, nhưng cha đã biết. Tôi khẽ thở dài, gục đầu lên vai cha. Giữa cha con tôi không cần nhiều lời dư thừa, tôi khẽ nói :

--Cha, con sẽ cố gắng, con sẽ cố gắng!

Mười lăm ngày sau, hôn lễ của tôi và Vân Phàm được cử hành đơn giản, ngoại trừ người thân, không có ai tham gia. Sở Liêm và Lục Bình đều

có đến, nhưng tôi không chú ý lắm mà tập trung chú ý vào Vân Phàm. Khi tôi đưa tay cho anh đeo nhẫn cưới cho tôi, tôi rất thành tâm, thậm chí trong đầu không hề nghĩ tới Sở Liêm.

Đêm đầu tiên tân hôn, chúng tôi ngụ trong khách sạn. Do mệt mỏi, do bất an, do căng thẳng và nỗi lo sợ " làm vợ " Vân Phàm cho tôi uống một viên thuốc an thần, tôi ngủ say suốt đêm và anh không hề chạm vào tôi.

Ngày thứ hai của hôn lễ, chúng tôi đi máy bay Hoàn Cầu, bay thẳng tới Châu Âu.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi vĩnh viễn không quên được cảnh tượng đưa tiễn ở sân bay, vĩnh viễn không quên được ánh mắt yêu thương của cha, đôi mắt sưng húp của mẹ, vĩnh viễn không quên được thái độ muốn nói lại thôi của Sở Liêm khi nắm tay tôi và ánh mắt đau đớn không đành rời xa của anh. Lục Bình không đến phi trường, tôi chỉ có thể nói với Sở Liêm :

--Thay em hôn Lục Bình!

Anh thừa lúc đông người thì thăm bên tai tôi :

--Anh có thể thay Lục Bình hôn em không?

Tôi vội thoái lui, giả vờ không nghe, chạy đi tạm biệt từng người : bác Sở trai, bác Sở gái, Sở Y. Đào Kiếm Ba cũng đến, còn mang theo máy chụp hình, bấm lia lịa không ngừng. Mẹ kéo tôi, không ngớt dặn dò đủ điều, nào cẩn thận coi chừng nóng lạnh, nào phải biết săn sóc mình, phải thường viết thư về nhà....giống như tôi là đứa bé con ba tuổi.

Cuối cùng, chúng tôi lên phi cơ, mọi từ biệt kết thúc, phi cơ lăn bánh....cuối cùng phi cơ bay lên trời cao. Tôi quay nhìn Vân Phàm mà lòng bồi hồi, hoang mang, tôi đã thật sự theo anh bay ư? Thật sự bỏ lại người thân và hoàn cảnh sống mà tôi đã quen thuộc hai mươi năm nay ư? Thật sự không màng tất cả mà bay về phía chân trời mênh mang, tương lai mờ mịt đó ư? Lòng tôi hoảng loạn, không tự chủ khoé mắt nóng lên, tôi lại muốn khóc.

Vân Phàm cười dịu dàng với tôi, nắm chặt tay tôi, nhỏ nhẹ nói :

--Tử Lăng này, em an tâm, phi cơ rất an toàn.

Tôi trề môi, bất mãn căn nhân :

--Phí Vân Phàm, anh biết rõ là không phải em lo lắng vì phi cơ an toàn hay không mà.

--Nếu thế --Anh thăm thì --anh cho em biết, tương lai của em cũng rất an toàn.

--Vậy sao, Phí Vân Phàm?

Anh gật đầu qua quyết, rồi anh chớp chớp mắt, làm mặt khỉ với tôi. Anh không cười nữa mà trịnh trọng nói :

--Có một chuyện anh mong em giúp anh, được không em?

--Chuyện gì? Tôi hơi ngạc nhiên hỏi Lê nào mới lên phi cơ anh đã ra đề khó cho em?

--Em xem, chúng mình đã là vợ chồng rồi, đúng không?

Tôi bối rối gật đầu.

--Em có thể đừng gọi cả họ lẫn tên của anh được không? Anh nói nghiêm trang --Bớt một chữ Phí không khó gọi chứ?

Hóa ra chuyện này! Tôi như trút gánh nặng, mắt nhoè lệ mà bật cười. Anh lại làm mặt khỉ với tôi, đặt đầu tôi lên vai anh, nói :

--Tốt nhất là em nên ngủ một giấc cho anh. Chúng ta phải bay rất nhiều giờ, đường dài sẽ khiến người mệt mỏi lắm.

--Em không muốn ngủ --Tôi quay nhìn cửa sổ, ngoài ấy là cả biển mây dày xộp chất chồng tầng tầng lớp lớp --Đây là lần đầu em đi phi cơ, em

muốn xem phong cảnh.

--À, ra cô nhóc muốn mở tầm mắt, phải không? Anh cười âu yếm --
Thực tình thì chỉ sau nửa tiếng là em đã chán rồi, ngoài ấy trừ mây ra, em
không thấy gì khác đâu --Anh nhấn chuông gọi tiếp viên hàng không --Cho
tôi một chai sâm- banh.

--Anh gọi sâm-banh làm gì? Tôi có hơi lạ.

--Để chúc cho em say --Anh cười nói --Chỉ cần em vừa say là sẽ ngủ
ngon ngay.

--Sâm-banh không khác nước ngọt, uống không say --Tôi nói.

--Thật không? Đôi mắt đen của anh ngời sáng.

Thế là chuyện ngày cũ liền hiện trước mắt tôi, tôi phì cười, nắm bàn
tay anh, tôi nói :

--Phí Vân Phàm.....

--Khụ....khụ.....-Anh ho sù sụ.

Tôi sực nhớ, cười gọi :

--Vân Phàm!

--Tạm được! Anh quay sang hỏi --Chuyện gì?

Anh xem, anh phá đám như vậy làm em quên mất mình muốn nói gì.

--Quan trọng lắm, phải không? Anh cười hi hi --Có phải ba chữ đó
không?

--Ba chữ? Tôi ngơ ngác.

Vừa lúc sâm-banh đưa đến, anh rót đầy ly của tôi và anh, nồng nàn nhìn tôi, nói :

--Không cần quan tâm em muốn nói gì mà nghe anh nói nhé?

--Nói gì?

Nâng ly với tôi, mặt anh chột trang trọng, nghiêm túc.

--Chúc phúc cho tương lai của chúng ta, được không?

Tôi gật đầu, cụng ly với anh, sau đó uống cạn ly. Anh cũng cạn ly của anh. Chúng tôi nhìn ly không rồi nhìn nhau cười. Anh say sưa nhìn tôi, nói :

--Anh sẽ đưa em đến một nơi đẹp nhất, cho em một mái gia đình ấm áp nhất. Hãy tin anh, Tử Lăng!

Tôi gật đầu, chăm chú nhìn anh, nói khẽ :

--Vân Phạm, thế giới hiện giờ của em chỉ có anh, nếu anh phụ bạc em.....

Anh chặn ngón tay lên môi tôi.

--Anh có thể thế sao? Anh hỏi?

Tôi cười, nhẹ tựa đầu lên vai anh.

Đúng là chuyến bay khá lâu và mệt mỏi. Tuy nói là " bay thẳng " nhưng trên đường bay vẫn dừng lại nhiều trạm, mỗi trạm có khi chúng tôi phải đến phòng quá cảnh ngồi chờ một, hai tiếng đồng hồ. Tôi rất mệt đến muốn hết chịu đựng nổi, cũng may, trên đoạn đường dài, Vân Phạm trò chuyện huyền thuyên với tôi, anh nói về từng quốc gia châu Âu, nào là đấu bò ở Tây Ban Nha, chợ nước Venice, cuộc sống về đêm của Paris " cô gái

tựa cửa " ở Hamburg, sương mù ở Luân Đôn, đấu trường ở La Mã....Tôi vừa lắng nghe vừa không ngớt uống sâm-banh không khác nước ngọt đó, cuối cùng đúng như lời Vân Phàm tiên đoán, tôi không khác nào chiếc phi cơ đang đặng vôn giá vồ, say chếch choáng, tựa vào vai Vân Phàm, tôi ngủ thiếp đi. Đường như phi cơ lại đáp rồi bay qua mấy trạm, nhưng hàng khách không phải xuống phi cơ nên tôi ngủ suốt, mãi đến lúc Vân Phàm lay tôi dậy thì tôi còn đang nằm mơ ngồi đánh đàn ghita trong phòng mình, đàn khúc " Một giấc ảo mộng " miệng lảm nhảm.

Nếu mai gặp được tương tri.

Cùng nhau chung giấc mộng này!

--Được rồi, cô bé thích nằm mơ! Vân Phàm gọi --Chúng ta đã đến phi trường La Mã rồi. Xuống phi cơ thôi, Tử Lăng!

Tôi lão đảo đứng lên, tay dụi mắt, ngơ ngác nhìn qua cửa sổ, bên ngoài sương sớm mờ mịt.

--Thế trời còn chưa sáng sao?

--Khác múi giờ nên chúng ta mất một ngày.

--Em không hiểu --Tôi lắc đầu, tôi không hiểu rõ lắm về sự khác biệt của múi giờ.

--Em không cần hiểu --Vân Phàm cười, đỡ tôi --Chuyện em cần làm là theo anh xuống phi cơ.

Tôi bước xuống phi cơ mà đầu óc vẫn còn lơ mơ. Ngẩng nhìn bầu trời, tôi không thấy La Mã và Đài Loan có gì khác nhau, cũng không tin tôi đang ở trong thành phố mà trước kia tôi chỉ thấy qua phim ảnh. Nhưng, trông thấy mặt mũi xa lạ của những người ngoại quốc, nghe tiếng xí xô xí xào của họ tôi mới cảm thấy mình đã xa Đài Loan hàng vạn dặm rồi.

Sau khi trải qua các thủ tục kiểm tra hộ chiếu, hàng lý...chúng tôi bước ra khỏi phòng kiểm tra. Tức thì có hai người Ý vây quanh Vân Phàm, họ ôm lấy anh, vỗ vai vỗ lưng anh cười ha hả. Vân Phàm ôm tôi, nói :

--Họ là quản lý nhà hàng cũng là bạn thân của anh. Em đến chào họ nhé!

--Em không biết nói tiếng Ý --Tôi e đề nói --Hơn nữa em mệt lắm, em không gặp được không?

Vân Phàm tươi cười động viên tôi.

--Họ đều là người tốt, họ không làm khó em đâu. Nào, cô bé nhỏ của anh, em đã nhìn thấy họ rồi thì không thể tránh mặt, phải không?

Anh dùn tiếng Anh giới thiệu tôi với hai người Ý đó. Tôi sợ sệt đưa tay ra muốn bắt tay họ ai ngờ họ chẳng ngó ngang tới mà cao giọng nói một tràng tiếng lạ lắm, rồi một người ôm tôi, hôn chụt một cái vào má tôi. Tôi hoảng kinh còn chưa kịp tỉnh hồn thì người kia lại ôm tôi cũng hôn chụt một cái vào má tôi. Tôi đứng như trời trồng nhìn Vân Phàm, anh đang nhìn tôi cười hì hì.

--Họ khen em xinh xắn, đẹp lung linh như thiên sứ. Anh nói, đỡ cánh tay tôi --Đừng kinh ngạc, người Ý nổi tiếng là nhiệt tình mà.

hai người Ý giành xách hàng lý cho chúng tôi. Chúng tôi ra khỏi phi trường, một người trong họ chạy một chiếc xe nhỏ màu đỏ rất mới đến, lại dùng tiếng Ý nói xì xồ liên miên với Vân Phàm, câu nào cũng có kèm thêm mấy tiếng " ma ma mi ya! " Anh ta nói nhanh quá đến nỗi tôi nghe " ma ma mi ya " đầy cả tai. Chúng tôi lên xe, vân Phàm chỉ cười, tôi không nhận được hỏi :

" ma ma mi ya " là gì thế?

--Đó là câu đầu môi của người Ý cũng giống như " trời đất ơi " của người Hoa vậy.

--Sao họ cứ nói mãi " ma ma mi ya " thế --Tôi vẫn chưa hết thắc mắc.

Vân Phàm cười.

--Tại người Ý thích khoa trương ấy mà.

Đúng là người Ý thích khoa trương, xe chạy càng gần thành phố thì tôi càng phát hiện đặc điểm này, họ nhấn còi xe inh ỏi, chạy xe vùn vụt hoàn toàn không tuân luật lệ giao thông, có lúc còn tùy hứng mà thò đầu thò cổ ra cửa xe gây gổ với tài xế xe khác.....Nhưng, chỉ giây lát sau tôi đã không còn chú ý vào hai người Ý đó nữa, tôi kêu lên hứng khởi khi trông thấy một kiến trúc xưa giống kim tự tháp, đáng tiếc xe đã chạy vụt qua rồi. Tôi lại trông thấy đấu trường Colosseum nổi tiếng của La Mã đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, đẹp thần kỳ như mộng ảo, tôi liền reo to.

--Vân Phàm, anh xem này, đấu trường La Mã đó phải không?

--Đúng vậy --Vân Phàm ôm vai tôi, nhìn ra cửa xe --Đó chính là nơi mà trong truyền thuyết đức vua đã đem tìn đồ Cơ đốc giáo nuôi sư tử.

Tôi trợn mắt nhìn toà kiến trúc cũ kỹ đầy tính truyền kỳ. Khi Vân Phàm cho biết toà kiến trúc đó đã có lịch sử 1500 năm, tôi buột miệng nói " ma ma mi ya " thì hai người Ý bật cười ha ha. Vân Phàm nhìn tôi cũng cười vui vẻ.

--Chờ em về nhà nghỉ ngơi khoẻ rồi, anh sẽ đưa em đi chơi khắp nơi -- Anh nói --La Mã là một thành phố cổ rộng lớn, đâu đâu cũng có điêu khắc và những kiến trúc cả ngàn năm.

--Nếu anh không nói với em những thắng cảnh ở trong thành phố, em còn cho là ở ngoại ô kia chứ!

--Em biết không, La Mã chính là thắng cảnh.

--Đúng vậy --Tôi bị mê hoặc --Đế quốc La Mã cổ! Có biết bao văn chương liên quan đến La Mã, nay em lại ở trong thành phố như vậy....Tôi chột la to --Vân Phàm, anh đoán xem em đã thấy gì?

Tiếng la của tôi khiến Vân Phàm có hơi giật mình.

--Gì thế? Anh vội hỏi.

--Một chiếc xe ngựa! Tôi nói hồ hởi.

Vân Phàm cười.

--Em đoán xem anh nhìn thấy gì? Anh hỏi lại.

--Thấy gì?

--Một chú nai tơ chạy lạc vào cảnh tiên!

--Không được trêu em! Tôi liếc anh --Người ta lần đầu tới La Mã, chẳng giống anh đã sống nơi đây hàng bao nhiêu năm.

--Không phải trêu --Anh ngọt ngào --mà cảm thấy em thật đáng yêu. Thôi được --Anh nhìn ra ngoài cửa xe, đúng lúc xe dừng lại --chúng ta đến nhà rồi!

--Nhà? Tôi ngần người --Nhà của anh ư? Em còn cho rằng chúng ta sẽ phải ở khách sạn chứ.

--Không phải anh đã hứa cho em một mái nhà ấm cúng sao?

Xe dừng trước một toà kiến trúc cổ rất thi vị. Tôi xuống xe, giương đầu ngắm nghía. Đây là dãy chung cư, có thể đã trên trăm năm, tường sơn màu trắng nên không nhận ra nét phong sương. Ở cửa sổ mỗi căn đều có lan can

sắt, bên trong trồng đầy hoa màu đỏ tươi hay vàng rực, trắng nõn, nhìn từ đây giống như bức tường hoa. Lại thêm, trên tường còn có tượng khắc bằng đồng, làm tăng vẻ cổ kính, trang nhã. Chúng tôi bước vào, trong gian phòng rộng lớn có cầu thang xoắn ốc, bên cạnh có thang máy. Vân Phàm nói :

--Chúng ta ở tầng ba. Em thích đi cầu thang hay đi thang máy?

--Cầu thang! Vừa trả lời tôi vừa chạy trước lên cầu thang.

Chúng tôi dừng ở cửa một căn phòng ở tầng ba, trên cửa có gắn bảng tên Vân Phàm giát vàng. Tim tôi chột thót lại, tôi mở to mắt nhìn Vân Phàm hỏi :

--Bên trong cửa còn có bất ngờ gì nghinh tiếp chúng ta?

--Bất ngờ? Vân Phàm nhú mày --Em muốn ám chỉ gì? Tiệc tùng phải không? Ồ, không, không có đâu Tử Lăng. Em không biết là em mệt cỡ nào đâu. Bay đường dài thế này, người của em đã nhợt nhạt yếu xìu lắm rồi. Không, không có tiệc tùng gì cả. Em cần phải tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon!

--Em không nói đến tiệc tùng --Tôi rũ rèm mi, nén nhỏ giọng --Đây là nhà cũ của anh, bên trong có thể còn có một bà chủ nhà không? Người.....người đàn bà Ý sống chung với anh đó.

Anh thừ người mấy giây, sau đó anh nhận chìa khóa trong tay người Ý bên cạnh, mở cửa phòng, anh cúi xuống nói bên tai tôi :

--Đừng tin vào những lời đồn đãi. Anh từng chơi bởi chốt lát, nhưng đây là nhà của anh và em.

Nói dứt, anh đang tay bỗng tôi bước thẳng vào phòng. Hai người Ý nhảy nhót, hò reo. Vân Phàm đặt tôi xuống, tôi đứng trong phòng nhìn quanh quất mà không giấu được kinh ngạc. Phòng khách thật lớn, có một

mặt được ghép bằng phù điêu đồng, các mặt khác được ghép bằng những miếng gỗ. Lò sưởi sát tường, sàn trải thảm dày bằng lông dê màu vàng lúa chín, rèm cửa sổ sọc vàng cam. Bên dưới cửa sổ, chạy dọc theo tường được xây uốn lượn, phần nhô lên được dùng làm salông, cũng được trải vải màu vàng cam. Phòng bếp cao hơn phòng khách mấy bậc cấp. Trên chiếc bàn ăn hình bầu dục có đặt một bình hoa màu đỏ rực mà tôi không biết tên.

Hai người Ý chỉ chỏ phòng ốc, quơ tay múa chân giải thích gì đó, Vân Phàm cười cười gật đầu lia lịa. Tôi thắc mắc hỏi :

--Họ nói gì thế anh?

--Anh mua căn nhà này đã lâu nhưng không ở. Vừa rồi, anh viết thư, vẽ kiểu bảo họ sửa sang, trang trí theo bản vẽ. Họ giải thích là thiếu mấy món anh cần, thời gian lại quá gấp nên không thể làm đúng hoàn toàn theo ý anh.

Tôi nhìn bốn phía, thích thú nói :

--Đẹp lắm rồi! Em cảm giác như mình đang sống trong hoàng cung.

--Anh có một căn nhà gỗ nhỏ ở ngoại ô, đó mới thật thi vị. Chờ đến lúc em đi tham quan La mã đủ rồi anh sẽ đưa em tới đó vài ngày.

Tôi nhìn anh ngờ vực, thật không biết mình gả cho một nhà giàu đến mức nào.

Khó khăn lắm hai người Ý đó mới chịu cáo từ ra về. Trong phòng chỉ còn lại tôi và Vân Phàm, chúng tôi lặng thinh chăm chú nhìn nhau một hồi, anh cúi đầu dụi dụi hàng hột.

--Mệt à? Anh quan tâm hỏi.

--Vâng.

Anh gạt đầu, bước đi mở cửa xem từng căn phòng, sau đó anh vẫy tay gọi tôi :

--Đến đây nào, Tử Lăng!

Tôi bước tới. Anh nói :

--Đây là phòng ngủ của chúng ta.

Tôi trợn mắt líu lười nhìn gian phòng trải thảm đỏ, chiếc giường tròn to trải ra trắng muốt, bàn trang điểm màu trắng, ghế ngồi trang điểm cũng màu trắng, trên tủ liền giường có hai ngọn đèn chụp màu trắng. Nhưng điều huyền hoặc tôi không phải cách trang hoàng lộng lẫy này mà là ở khung cửa sổ dài chạm đất đã được rủ kín bằng từng chuỗi hạt châu! Những chuỗi hạt châu bằng thủy tinh trong suốt, lớn có nhỏ có, hình tròn, hình bầu dục, giống như từng chuỗi hạt mưa! Tôi chạy ào tới ôm vào lòng những chuỗi hạt đó, những hạt châu va nhau leng keng, âm thanh quen thuộc, gần gũi biết bao! Tôi tựa đầu lên rèm châu, quay nhìn Vân Phàm, nước mắt vô dụng của tôi lại trào ra, tôi nghẹn ngào, kích động nói :

--Vân Phàm, làm sao anh làm được điều này?

--Đo thước tắc xong thì bảo họ đặt làm.

--Anh...anh...Tôi lắp bắp...sao...phải...phải làm như vậy?

Anh đến cạnh tôi, âu yếm ôm tôi.

--Nếu không có bức rèm châu này, anh làm sao có thể cùng em " cùng chia chung giấc mộng này " hử.

Tôi nhìn đôi mắt đen tuyền sâu sắc của anh, nhìn gương mặt già dặn mà chân chất của anh mà lòng cảm động lẫn xót xa. Tôi ôm cổ anh, hôn anh.

Giây lâu, anh ngược lên, khóe mắt ươn ướt.

--Em có biết không? Anh mỉm cười nói --Đây là lần đầu em chủ động hôn anh.

--VẬY sao?

Anh cười. Đẩy cửa phòng tắm, anh bảo :

--Em nên tắm cho khoẻ, rồi ngủ một giấc. Sau đó anh sẽ đưa em đi xem thành phố La Mã.

--Tắm xong em có thể đi ngay --Tôi vội nói.

Anh lắc đầu.

--Anh không cho phép --Anh nói --Mặt em bơ phờ lắm rồi. Anh phải ép em ngủ một giấc mới có thể ra ngoài.

--Ai đả! Tôi kêu lên --Anh không cho phép? Giọng anh cứ như bạo chúa! Được rồi, bất luận thế nào thì em cũng phải tắm trước.

Tìm được bộ đồ để thay, tôi đi vào phòng tắm. Trầm mình trong bồn tắm ấm áp tôi mới biết mình mệt mỏi đến mức nào. Sự mệt mỏi nhanh chóng lan từ chân lên trên, nhanh chóng chạy khắp cả người tôi, tôi ngáp liên tục ba cái. tắm xong tôi bước ra. Chăn gối trắng muốt mê hoặc tôi, tôi ngáp tiếp cái thứ tư, ngả người lên giường. Trời ơi, giường êm ái quá, thoải mái quá! Tôi vùi đầu vào chiếc gối mềm mại, miệng líu ríu :

--Anh đi tắm đi. Chờ anh tắm xong thì chúng ta xuất phát.

--Được, được --Anh cười, kéo mền nhẹ đắp lên người tôi.

Tôi trở mình, đưa tay gối đầu, nhắm mắt, tôi lại lẩm nhẩm câu gì đó mà ngay bản thân tôi cũng không nghe rõ, sau đó tôi ngủ mê man.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tôi ngủ một giấc thật say, khi thức dậy thì ánh sáng trong phòng đã tối mờ mờ và ánh đèn đường đang phản chiếu trên rèm châu. Tôi trở mình, chợt ngửi được mùi thơm ngào ngạt, tôi mở bừng mắt, bắt gặp Vân Phàm đang ngồi dựa vào thành giường, vừa hút thuốc vừa lẳng lẳng nhìn tôi âu yếm.

--Ồ! Tôi ngạc nhiên kêu --Đã mấy giờ rồi anh?

Anh nhìn đồng hồ tay.

--Sắp 7 giờ.

--7 giờ tối ư? Tôi kêu.

--Đương nhiên là 7 giờ tối. Em không thấy trời tối sao? Anh nói --Em ngủ có hơn mười tiếng rồi đấy.

--Sao anh không mở đèn? Tôi hỏi.

--Anh sợ ánh sáng làm em thức giấc --Anh đưa tay vặn đèn bàn. Nhìn tôi, anh cười với tôi --Em ngủ trông cứ như một đứa trẻ.

--Cái gì? Tôi hỏi --Anh không ngủ sao?

--Ngủ một lát thì thức --Anh nói --Thấy em ngủ ngon thế, anh liền ngồi đây ngắm em ngủ.

Mặt tôi đỏ bừng.

--Tướng ngũ của em rất xấu, phải không --Tôi ngại ngừng hỏi.

--Đẹp lắm --Anh cúi hôn lên mũi tôi, sau đó anh phát mạnh lên người tôi một cái --Đậu mau, nhóc lười! Nếu em thật sự muốn xem La Mã.

--Buổi tối cũng có thể xem La Mã sao?

--Buổi tối, buổi sáng, ban ngày, ban đêm đều được.

La Mã là một cố thành không ngã! Anh lẩm bầm. Tôi nhảy bật lên.

--Nhìn sang chỗ khác đi --Tôi nói --em muốn thay quần áo.

Anh dăm dăm nhìn tôi một lúc, cười mếu.

--Tử Lãng --Anh buồn buồn nói --em đừng quên em là vợ của anh.

--Nhưng --Tôi chu miệng, mặt đỏ rần --người ta không quên mà.

Anh cười khổ sở. Thở dài anh nhẫn nại nói :

--Thôi được, anh đành làm quen với " người ta ". Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ. Tôi bắt đầu thay đồ, nhưng vừa mới thay được nửa anh bất ngờ quay lại ôm choàng lấy tôi. Tôi hết hoảng hét lên, lấy áo che ngực. Anh bật cười, nhìn vào mắt tôi, sau đó anh buông tôi ra, nói --Em cũng phải học quen với anh.

Tôi vừa giận vừa cười vừa mắng, anh chỉ có cười cười. Thay quần áo xong, tôi nghe trong phòng khách có tiếng chén đĩa lanh canh, tôi hỏi :

--Anh nghe kìa, có ăn trộm.

--Không phải ăn trộm --Anh cười nói --mà là Trân Na.

--Trân Na? Tôi sửng sốt.

--Đó là một người đàn bà Ý.

Tôi trợn mắt nhìn anh.

--Hay quá nhỉ! Tôi hậm hực nói --Em vừa mới ngủ một giấc anh đã mang người đàn bà Ý của anh về rồi.

--Hừm! Anh tức tối --Đừng có vô lương tâm như vậy. Em có biết nấu cơm, giặt đồ, dọn dẹp nhà cửa không?

--Em đã sớm nói rồi mà --Tôi bị chạm tự ái --em không phải là người vợ tốt.

Anh kéo tôi vào lòng.

--Anh không phải có ý đó --Anh vỗ về --Anh cũng không muốn em làm việc nhà. Trân Na là một người làm rất giỏi --Anh nhìn đán vào tôi --Chúng ta quy định ba việc nhé?

--Việc gì?

--Sau này em đừng nhắc tới người đàn bà Ý đó nữa. Anh nói nghiêm túc --Em khiến anh có cảm giác phạm tội.

--Nếu anh không làm sai sao anh có cảm giác phạm tội chứ?

--Anh không cảm thấy mình làm sai --Anh điềm đạm nói --Chẳng qua trước mặt em anh cảm thấy xấu hổ vì em quá thuần khiết, quá trong sạch, quá trẻ trung.

Tôi sừng sờ, nhất thời không hiểu hết ý của anh, nhưng khi nhìn vào ánh mắt trịnh trọng, chân thành của anh, tôi không tự chủ mà gật đầu, thầm hứa sẽ không nhắc tới người đàn bà đó nữa. Anh tươi cười ôm vai tôi, chúng tôi đến phòng khách.

Trân Na là người phụ nữ cao to, mập mạp. Bà mỉm cười, gật đầu chào tôi rất tôn kính, gọi tôi là " phu nhân " Bà đã làm xong cơm tối cho tôi. Vừa bước ra khỏi phòng ngủ tôi đã ngửi thấy mùi pho-mát thơm nồng. Giờ tôi mới phát hiện cả ngày mình chưa ăn món gì.

--Tử Lăng, em có thể nếm thử xem. Đây là ngón nghề của Trân Na, mì ống của Ý đấy! Em đã đến Ý thì cũng nên nhập gia tùy tục mà học ăn một số thức ăn Ý.

--Vân Phàm nói.

--Đang lúc em đói mè thế này --Tôi nói --mặc cho là thức ăn của Ý, Tây Ban Nha, Pháp hay Nhật gì em cũng có thể ăn sạch.

Tôi nói được là làm được, vét sạch đĩa mì ống. cách ăn uống ngon lành của tôi khiến Vân Phàm bật cười, Trân Na cũng mừng vui đến nỗi cười không khép miệng. Tôi cấp tốc học Vân Phàm hai câu ca ngợi Trân Na. Giọng nói ngọt ngào, quái lạ của tôi chọc bà cười nghiêng ngả. Sau khi vất vả lắm bà mới hiểu được ý của tôi thì Trân Na cảm động ôm chặt tôi. Quả là cái ôm thật đích đáng, suýt bóp nát xương đầu của tôi. Ăn xong bữa tối, tôi và Vân Phàm đến đại lộ của La Mã. Gió đêm đầu xuân thổi phả vào mặt. Thành phố cổ xưa này đang nằm dưới chân tôi, mỗi ngọn đèn như soi sáng một khoảng lịch sử dài lâu. Giáo đường cổ trên ngàn năm chọc thẳng trên bầu trời cao vợi, lầu chuông, tượng khắc, suối phun, cung điện, đồng hồ nát....cùng với những kiến trúc hiện đại hình thành nên thành phố lạ lùng này. Vân Phàm không lái xe hơi, anh dìu tôi đi một đoạn đường dài. Từ trước mặt bất chợt có tiếng vó ngựa lộp cộp, một chiếc xe đo hai con ngựa to trắng muốt, trên đầu chúng có găng lông vũ kéo đang chạy ngược lại với chúng tôi.

Tôi không khỏi xuýt xoa.

Vân Phàm vẫy gọi chiếc xe, nói tiếng Ý với người đánh xe, sau đó anh kéo tôi lên xe. Anh ngồi sát vai cùng tôi, còn người đánh xe thì giật cương ngựa, xe chậm chậm chạy.

--Ô! Tôi kêu --Em không tin đây là sự thật.

--Anh muốn để em đi xe ngựa dạo quanh thành phố La Mã --Vân Phàm nói. Anh ôm chặt lưng tôi.

Vó ngựa cứ gõ lọc cọc đều đều trên đường lát đá miếng, đi hết đường lớn, vòng qua đường nhỏ. Đêm tuyệt đẹp và trong lành. Trên bầu trời, trăng sáng làm lu mờ ánh sao khuya Trăng vàng nhuộm trên lưng ngựa, trên xe ngựa, trên những kiến trúc cổ, trên những tượng khắc xa xưa, tất cả nhuộm đầy màu sắc huyền ảo khiến tôi ngẩn ngơ. Tôi tựa sát vào Vân Phàm, hỏi nhỏ :

--Chúng ta đang ở trong mộng sao?

--Đúng vậy --Anh thầm thì --đang trong giấc mộng ảo của em.

Trong giấc ảo mộng của em chưa từng có La Mã! Nhưng, nó càng đẹp hơn giấc mộng của tôi. Xe đi một đoạn đột ngột ngừng lại. Tôi tròn xoe mắt nhìn, chúng tôi đứng trước một suối phun, quanh đấy đầy khách tham quan, xe ngựa đậu san sát. Vân Phàm kéo tôi.

--Xuống xe xem đi! Đây là suối Xứ nữ nổi tiếng của La Mã. Có một bài hát cũ tên " Ba miếng đồng trong suối " là khúc nhạc nói về " tình yêu La Mã " chính là chỉ suối phun này. Theo truyền thuyết, nếu em ước nguyện gì thì rất linh nghiệm. Em có muốn ước nguyện không?

--Em muốn --Tôi liền reo lên, chạy tới bên suối, nhìn tượng người điêu khắc sinh động như sống, nhìn nước bắn tung tóe khắp phía, nhìn làn nước trong veo dưới ánh trăng, lại nhìn hàng ngàn hàng vạn đồng tiền chìm trong nước suối, tôi trầm tư, sao ước vọng của con người nhiều thế? Nữ

thần tình yêu là tương đối bận rộn nhất. Tôi ngẩng nhìn lên, chạm phải ánh mắt của Vân Phàm.

--Em phải ước cách nào? Tôi hỏi.

--Em hãy quay lưng lại suốt, ném hai đồng tiền qua vai em vào trong nước, em có thể ước hai điều.

Tôi làm theo lời anh, quay lưng khẩn thềm khoảnh khắc, thành tâm ném hai đồng tiền.

Vân Phàm đến gần tôi.

--Em ước gì? Anh hỏi, ánh mắt chớp sáng dưới ánh trăng.

--Ồ --Tôi mắc cỡ nói --Không nói cho anh biết.

Anh cười cười, nhún vai không hỏi nữa.

Chúng tôi lại lên xe ngựa, vó ngựa lại lọc cọc vang lên, gió lạnh từng cơn thổi tung tóc tôi. Vân Phàm lấy áo khoác khoác cho tôi. Chúng tôi đi trong gió, đi trong đêm, đi trong lịch sử mấy ngàn năm trước. Lần này xe ngựa dừng trước một vòng tường. Chúng tôi xuống xe, đi đến bên tường. Giờ tôi mới phát hiện bên trong tường là " đồng đồ nát của La Mã " nổi tiếng. Từ trên cao nhìn xuống, vị trí của chúng tôi đứng đường như có thể trông thấy toàn cảnh của phế tích. Ba trụ đá màu trắng đại biểu chp La Mã đang đứng sừng trong màn đêm. Dưới ánh trăng, thánh điện, cửa điện, trụ đá nghiêng ngả, xiêu vẹo nhan nhản khắp nơi cùng vô số tượng khắc, có thể phần nào nhận ra được một thời hưng thịnh, phồn hoa, khó tưởng nổi cảnh thanh bình hoan lạc đến mức nào! Tôi trầm ngâm, vương vấn khanh tướng, mỹ nữ anh hùng giờ ở nơi đâu? Huy hoàng ngày trước nay chỉ còn lại tường đổ gạch xiêu mà thôi! Tôi lẩm bẩm :

--Chẳng thấy lầu cao, yến tiệc linh đình đâu, chỉ thấy đèn dài hoang phế, điêu tàn!

Vân Phàm ôm lưng tôi, nhìn xuống đồng đồ nát bên dưới, cũng lẩm nhẩm mấy câu :

--Đáng thương cho lầu cao, yến tiệc linh đình, đáng thương cho đèn dài hoang phế, điêu tàn!

Tôi quay đầu nhìn sâu vào anh, chúng tôi tựa càng sát vào nhau. Trong giây phút này, tôi cảm thấy chúng tôi hiểu nhau thế, gần gũi nhau thế. Lịch sử đang dưới chân chúng tôi, chúng tôi vui mừng vì mình không sống ở quá khứ xa xăm đó, chúng tôi là hiện đại, chúng tôi đan gsinh tồn, đó mới là tất cả!

Lên xe ngựa, chúng tôi đi đến quảng trường Vignis, lại đến đấu trường Colosseum. Nhìn từng vòm cổng hình tròn, nhìn " hầm ác thú " vẫn còn đầy vẻ khủng bố, tôi không tưởng tượng nổi cảnh người và ác thú đấu nhau. Đấu trường rộng lớn đó khiến tôi sợ hãi, tôi hỏi :

--Đấu trường này có thể chứa bao nhiêu người?

--Khoảng 50.000 người.

Tôi lại tưởng hình ảnh 50.000 người trong đấu trường đang hò hét, gào la, vỗ tay....nhìn võ sĩ đổ mồ hôi, đổ máu để giác đấu với thú dữ mà giành giật sự sống.....giờ đây, khán giả đâu? Ác thú đâu? Võ sĩ đâu? Tất cả chỉ còn là một đấu trường đã đổ nát, ngả nghiêng!

Tôi rùng mình, tựa vào vai Vân Phàm. Anh ôm chặt tôi,lo lắng hỏi :

--Sao thế em?

--Em vui mừng vì chúng ta đang sống trong hiện tại.--Tôi nói --
Nhưng, hiện tại hôm nay đến mấy ngàn năm sau lại trở thành quá khứ. Cho
nên, chỉ khoảng khắc đang sống mới là điều thực, mới là tồn tại! Tôi chăm
chú nhìn anh --Chúng ta cần phải quý trọng mạng sống của chúng ta, đúng
không anh?

Anh nhìn tôi thân thiết, đột nhiên anh ôm chầm tôi, hôn tôi.

--Anh yêu em, Tử Lăng --Anh nói.

Tôi lặng thinh giây lát.

--Đưới ánh trăng này, trong đống đổ nát này, trong không khí say
người này, em có hơi tin là anh yêu em --Tôi nói.

--Thế em luôn cho rằng anh không yêu em ư? Anh hỏi.

--Đúng thế! Tôi thẳng thắn đáp.

--Sao anh lại phải cưới em?

--Vì mới mẻ.

--Mới mẻ

--Vì em thuần khiết, trong sạch, trẻ trung, đây là lời anh nói. Em nghĩ,
em khác với những phụ nữ mà anh quen biết.

Anh nhìn tôi lom lom.

--Hãy cứ quan sát anh nhé --Anh nhỏ nhẹ --Hy vọng một ngày nào đó
em sẽ nhận ra con người thật của anh.

Chúng tôi lại ngồi trên xe ngựa tiếp tục cuộc su ngoạn trong đêm
trăng. Xe chạy chậm chậm, chúng tôi tiếp tục mộng du trong đế quốc La

Mã cổ. Hết con đường này lại đến con đường khác, hết giờ này lại sang giờ khác, chúng tôi mặc cho xe ngựa chạy bất kể lộ trình, bất kể thời gian, bất kể đêm khuya lăc khuya lơ, bất kể trăng sáng đã dần lặn.....cuối cùng, chúng tôi đã mệt mỏi, ngựa cũng mệt mỏi, phu xe cũng mệt. Chúng tôi trở về nhà khoảng 4 giờ sáng.

Về đến nhà, trong tôi vẫn còn tràn đầy tình cảm dịu dàng của đêm trăng đó, của không khí và nhạc điệu của La Mã cổ. Tận đáy lòng tôi tràn ngập nỗi phẫn khích, ấm áp, và một chút uể oải, lười nhác. Lần này tôi thay đồ ngủ trước mặt Vân Phàm chứ không bảo anh " Nhìn sang chỗ khác ".

Thế là, khi tôi chui vào mền, anh nhẹ nhẹ ôm tôi, nhẹ nhàng cởi dây cột áo ngủ của tôi, áo ngủ bật mở. Tôi rút vào lòng anh, có chút thẹn thùng lẫn sợ sệt, có chút say sưa, lại thêm phần thi tình ý họa mông lung.....

--Vân Phàm --Tôi gọi khế.

--Gì thế em? Anh đáp nho nhỏ.

--Có muốn biết ước nguyện của em không? Tôi thì thầm.

--Đương nhiên là muốn --Anh nói --nhưng, anh không ép em.

--Em muốn nói với anh --Đầu tôi tựa sát vào cằm anh, tay tôi len lén đặt trên ngực anh --Ước nguyện thứ nhất là nguyện cho hôn nhân của Lục Bình và Sở Liêm được hạnh phúc. Ước nguyện thứ hai là nguyện cầu cho em và anh mãi mãi không chia lìa.

Anh dường như nín thở trong giây lát, sau đó anh cúi xuống hôn môi tôi, hôn má tôi, hôn cổ tôi.....áo ngủ tôi tuột khỏi vai, tôi gần như lại thấy hai con ngựa trắng đó chạy lọc cọc trên đường phố La Mã cổ....ngựa trắng như mộng ảo, tôi lắc mình, chúng tôi cùng biến thành đôi ngựa trắng cất vó bay trong sương, trong mây, trong khói, trong mộng.....a ha, tung vó bay về

phía ngọt ngào vĩnh hằng! Và rồi, tôi từ một thiếu nữ đã trở thành phụ nữ, giờ mới chính thức thành vợ của Vân Phàm.

Những ngày tiếp theo chúng tôi kh'a bận rộn. Tôi chưa từng biết thế giới rộng lớn đến thế, cũng không biết có nhiều thứ để thưởng thức đến thế. Chỉ riêng một La Mã đã có bao nhiêu thứ để xem không hết, từ bảo tàng viện Saint Petro đến Michelang Buonarroti, Bellini, nào tranh tường ở Vatican, những vật của lịch sử được trân trọng giữ gìn. Mất ba tháng tôi mới có thể thu thập hết " ấn tượng " của La Mã. Sau đó, Vân Phàm lái chiếc xe thể thao màu đỏ của anh đưa tôi đi du lịch khắp châu Âu. Chúng tôi đi Pháp, Tây Đức, Hy Lạp, Thụy Sĩ, Anh.....mười mấy quốc gia. Ban ngày chúng tôi tham quan các di tích lịch sử, buổi tối vào các hộp đê, ca vũ, chúng tôi sống rất phóng khoáng. Nhưng, đến cuối năm, tôi bắt đầu cảm thấy chán ngán. Thăm quá nhiều bảo tàng, di tích khiến tôi uể oải, lại thêm mùa đông ở châu Âu với khí hậu lạnh cóng, tuyết dày đầy trời.....mà tôi không quên làm cho tôi gầy ốm, nhợt nhạt. Vân Phàm liền kết thúc hành trình của chúng tôi, đưa tôi trở về nhà ở La Mã.

Vừa về đến nhà đã có hàng đống thư chờ đón. Tôi ngồi trước lò sưởi lửa cháy phừng phừng mà xem thư. Phần lớn thư là của cha, cha thường hỏi về nhà cửa, cuộc sống, báo cho tôi biết bên nhà mọi việc đều tốt, Lục Bình và Sở Liêm cũng bình an vô sự....Lục Bình và Sở Liêm, lòng tôi lại nhói đau, thời gian qua họ có tồn tại trong lòng tôi không, tôi không biết, nhưng khi hai cái tên này đập vào mắt tôi, chúng cứ làm lòng tôi nhức buốt, vậy là tôi hiểu tôi chưa từng quên họ!

Tôi tiếp tục đọc thư, thỉnh linh tim thắt lại khi tôi nhìn thấy như thư của Sở Liêm! Nét chữ của Sở Liêm! Tôi thở gấp gấp, tay run rẩy, giống như tên trộm tôi sẽ lén nhìn Vân Phàm, anh đang pha rượu không chú ý đến tôi, tôi liền xé thư, hối hả đọc. Thư viết tháo nhưng vẫn không khó đọc được những lời tâm nhói lòng tôi.

....nghĩ chắc em và Vân Phàm đã du lịch khắp châu Âu rồi, phải không? Khi em đang uống sâm-banh ở Paris, không biết em có nhớ về nơi bờ biển xa xôi này có người đang âm thầm nhớ thương em? Không biết em có còn nhớ đến khu rừng nhỏ ở Dài Loan và những đêm mưa liên miên của mùa đông? Anh nghĩ, những kỷ niệm đó đã sớm bị xóa nhòa trong văn minh vật chất của phương Tây rồi!

....Lục Bình và anh cũng tốt thôi. Bọn anh đã dần ổn định cuộc sống vợ chồng. Buổi sáng anh đi làm, tối về nhà. Những khó chịu mà Lục Bình tích tụ trong ngày, buổi tối có thể dồn hết cho anh.....Bọn anh thường nhắc đến em, những gàn dở của em, những suy nghĩ của em, rèm châu của em và giấc mộng đó của em! Giờ em có còn giấc ảo mộng đó không?.....

Thư tuyệt khỏi tay tôi, tôi ngồi thừ ra rồi chậm chạp nhặt thư lên, ném nó vào trong lò sưởi. Tôi ngồi bó gối trằn trằn nhìn thư bùng cháy trong lửa. Thoáng chốc bức thư đã cháy thành tro. Tôi cầm bì thư lên lại ném vào trong lửa. Chờ bì thư đó cũng hóa thành tro tôi mới từ từ ngẩng đầu lên. Giờ tôi mới phát hiện Vân Phàm đang lẳng lẳng nhìn tôi.

Tôi mở miệng định giải thích với anh, nhưng Vân Phàm lắc đầu, đưa tôi ly rượu đã pha rồi.

--Anh pha cho em đó --Anh nói --nhặt lắm, uống xem có ngon không.

Tôi nhận ly rượu, nhấp một ngụm, hương vị thơm ngon.

--Anh dạy cho em hư rồi --Tôi nói --Em vốn không biết uống rượu.

Anh ngồi xuống cạnh tôi. Ánh lửa làm hồng má anh.

--Uống một chút sẽ không hư --Anh thong thả nói --Thỉnh thoảng say khướt cũng là chuyện vui trong đời --Anh nhìn tôi dăm dăm --Ngày mai em có muốn đi đâu chơi không?

--Không. Không phải chúng ta mới về nhà sao? Em thích ở nhà.

--Em thật sự thích " nhà " này, phải không? Anh bỗng hỏi.

Tôi thoáng giật mình, câu hỏi này dường như có chút gì khúc mắc.

--Anh hỏi vậy là có ý gì? Tôi hỏi.

--Ồ, không có gì --Anh vội đáp, hôn lên gò má tôi --Anh chỉ hy vọng có thể mang lại cho em một mái nhà ấm áp.

--Anh đã cho em rồi --Tôi nói, nhìn vào ánh lửa cháy --Anh xem, lửa cháy mạnh thế làm sao không ấm áp chứ.

Anh nhìn tôi một lúc lâu.

--Mong rằng em nói là thật lòng! Anh đứng lên, đi pha cho mình một ly rượu.

Tôi vẫn ngồi bên lò sưởi, uống cạn ly rượu của mình.

Đêm nay tôi ngủ không được ngon, luôn thấy ác mộng. Tôi mơ thấy rừng cây nhỏ, thấy mưa rơi, tôi ngồi trên xe gắn máy của Sở Liêm, ôm lấy lưng anh, chạy vùn vụt trên quốc lộ Bắc Tân, gió thổi ào ào, anh lạng lách như đang biểu diễn, vừa chạy anh vừa gào to :

--Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng! Tôi thề! Tôi thề!

Rồi một chiếc xe tải chạy ngược chiều, tôi hét điên cuồng, xe lật, máu loang đầy đất, xe gắn máy bể nát....Tôi không ngừng kêu la :

--Sở Liêm! Sở Liêm! Sở Liêm!

Có người ôm chặt tôi, lay tôi, bên tai tôi vang lên tiếng nói lo lắng của Vân Phàm.

--Tử Lăng! Tỉnh dậy đi em! Tử Lăng! Em đang thấy ác mộng hả Tử Lăng?

Tôi liền tỉnh giấc, người đâm mồ hôi, toàn thân run rẩy. Vân Phàm ôm tôi trong lòng, cánh tay mạnh mẽ, ấm áp của anh ôm chặt tôi, luôn miệng nói :

--Tử Lăng, anh ở đây! Tử Lăng, đừng sợ! Đó là ác mộng!

Tôi dần bình tĩnh lại, thế là tôi nhớ đến cái tên tôi đang gọi trong mơ, anh đã nghe thấy rồi sao? Tôi nhìn anh. Anh đặt tôi trở vào gối, kéo mền đắp cho tôi, dịu dàng nói :

--Em ngủ đi! Ngủ tiếp đi!

Tôi nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Nhưng, chốc lát sau tôi lại lần nữa thức dậy. Nhìn thấy anh đứng một mình trước cửa sổ, lặng lẽ hút thuốc, tôi giả vờ ngủ ngon, len lén nhìn anh, anh hút thuốc mãi đến khi trời sáng.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Năm mới bắt đầu.

Thời tiết vẫn lạnh buốt. Mùa đông dài đằng đặc khiến tôi một mình, không còn hứng thú với tượng điêu khắc và những phế tích của La Mã. Mì ống đo Trân Na làm cũng chẳng còn hợp khẩu như buổi đầu. Nhiều phô mai cũng không giúp tôi mập lên, trái lại tôi ngày càng gầy đi. Vân Phàm ân cần chăm sóc tôi chu đáo thật không có gì than trách được. Tôi bắt đầu học làm một số việc bếp núc và tôi phát giác công việc nội trợ cũng là một thứ nghệ thuật, với đôi tay khéo léo đầy nữ tính có thể mang đến niềm vui cho gia đình.

Khi mùa xuân đến thì tôi đã biết làm mấy món ăn Trung Quốc. Lần đầu khi từ nhà hàng của anh trở về, anh nếm thức ăn tôi làm, anh kinh ngạc, vui mừng, hết lời ca ngợi tôi và anh ăn từng miếng to giống như quỉ đói đã ba tháng. Anh chép miệng, anh liếm môi, anh xuýt xoa khen ngợi.

--Anh thật không tin đây là món do em nấu --Anh cười nói --Thật không tin! Thật không tin!

Tôi cười hớn hở, vòng tay ôm cổ anh, kề tai anh hỏi nhỏ :

--Anh có biết anh là người chồng tốt không?

Anh nắm bàn tay đang vòng quanh cổ anh, gọi dịu dàng :

--Tử Lăng!

--Gì thế anh?

--Đã là mùa xuân rồi, em biết không?

--Vâng, em biết.

--Trong thành phố có lẽ không nhận thấy được hơi hướm mùa xuân, nhưng vừa ra ngoại ô em sẽ thấy mùa xuân ra sao.

--Anh có đề nghị gì, phải không? Tôi hỏi.

--Đúng vậy --Anh kéo tôi đến trước mặt anh, đặt tôi ngồi trên gối anh, đang tay ôm tôi --Em có nhớ anh từng nói anh có căn nhà gỗ nhỏ ở ngoại ô không?

Tôi gật đầu.

Thế là, ngày hôm sau chúng tôi mang theo những vật dụng cần dùng, chạy xe về phía " căn nhà gỗ nhỏ " đó. Trong tưởng tượng của tôi thì khoảng cách có lẽ dài chừng từ Dài Bắc tới Bích Đàm, nào ngờ, chúng tôi đi từ sáng sớm đến chiều, mất mười tiếng đồng hồ mới chạy vào trong khu rừng rậm cây to cao ngút trời.

--Căn nhà gỗ nhỏ của anh ở trong khu rừng rậm? Tôi ngạc nhiên hỏi :

--Nếu căn nhà gỗ nhỏ không ở trong rừng rậm thì nào đâu còn ý vị gì.

Tôi ngắm chung quanh, nắng chiều lọt qua khe lá rải ánh sáng vàng lốm đốm trên mặt đất. Phải rồi, đang là mùa xuân, khắp nơi tràn trề hơi thở mùa xuân, cây nhú mầm non, cỏ xanh mướt mặt đất, hoa bách hợp hoang mọc đầy, tỏa hương thơm hoà lẫn mùi cây cỏ nồng ấm dễ làm say người. Tôi hít sâu một hơi, ngược nhìn trời xanh mây trắng, thích thú reo :

--Rừng rậm đáng yêu quá! Sao anh không sớm đưa em đến đây?

Anh vốn muốn đưa em đến đây từ lâu --Anh nói --nhưng vì còn thiếu một số đồ.

--Thiếu một số đồ? Tôi tò mò hỏi.

Anh cười lắc đầu.

--Chờ lát nữa em sẽ biết.

Xe chạy loanh quanh trong rừng mấy vòng, ven đường tôi cũng nhìn thấy một số " nhà gỗ nhỏ " khác, tôi biết đại khái ở đây là một khu rừng riêng biệt. Như thế, nhất định trong rừng này có hồ, vì " nghỉ ngơi " không thể thiếu bơi thuyền, câu cá. Quả nhiên, tôi nhìn thấy một cái hồ rộng lớn ở giữa rừng, ánh mặt trời đang lặn lấp loáng trên mặt hồ khiến nước hồ xanh biếc ửng vàng. Tôi lại hít mạnh một hơi.

--Thế nào? Anh hồ hởi hỏi.

--Mọi thứ đẹp đến nghẹt thở --Tôi thú nhận --Tạo hóa làm sao có thể tạo nên được thế giới thần kỳ như vậy chứ!

--Em có biết tạo hóa tạo ra một vật thần kỳ nhất là gì không? Anh hỏi.

--Là gì?

--Là em đó!

Tôi nhìn anh một hồi, xúc động đến thắt tim, căng mạch máu. Nhất thời tôi muốn nói với anh vài lời thân mật nhất, nhưng rồi tôi không nói ra được, vì lời nói vừa đến miệng thì bóng hình của Sở Liêm đột ngột xuất hiện. Tôi làm sao thoát khỏi Sở Liêm đây? Không, không sao được. Như vậy tôi làm thế nào có thể nói đối Vân Phàm? Không, không sao được. Thế là tôi lặng thinh.

Xe dừng, anh vỗ vào vai tôi.

--Này, làm gì ngăn người ra thế? Chúng ta đã tới nơi rồi.

Tôi sực tỉnh, giờ mới nhận ra chúng tôi đang đứng trước căn nhà gỗ nhỏ! Ô, căn nhà gỗ nhỏ! Một căn nhà gỗ thật sự! Một căn nhà được cất toàn bằng gỗ nguyên to nặng, nóc nhà, vách, cửa....đều bằng những thanh gỗ. Căn nhà nằm bên hồ, có cầu gỗ xây thẳng ra mặt hồ, chân cầu cột một chiếc xuống cây nhỏ. Trong lúc tôi đang nhìn ngắm khắp nơi thì một ông già người Ý chạy tới. Ông già nói xí xô xí xào một tràng với Vân Phàm.

Tiếng Ý của tôi tuy vẫn còn tịt nhưng tôi đã có thể hiểu được đôi chút, tôi ngạc nhiên hỏi Vân Phàm :

--Thì ra anh đã tính toán trước là chúng ta sẽ đến, phải không? tôi nhìn ông già người Ý --Ông này đo anh thuê à?

--Không, ông ấy ở vùng này. Ông trông chừng cho mười mấy căn nhà ở đây và mỗi nhà cho ông một ít tiền.

Cửa mở, tôi định bước vào chợt nghe có tiếng hai con ngựa hí. Tôi liếc nhìn Vân Phàm, nói nhỏ :

--Điều đó không thể! Đừng nói với em là anh đã sắp xếp sẵn hai con ngựa!

--Trên đời này có gì là không có thể --Anh cười tùm tùm --Em đi sang phải, bên đó có một chuồng ngựa.

Tôi buông rơi túi xách, chạy thẳng qua chuồng ngựa bên phải căn nhà. Tôi liền thấy hai con ngựa : một con cao to có màu lông đen tuyền, con kia nhỏ hơn tí chút thuần một màu trắng. Chúng đứng nơi đó, đẹp đẽ, quý phái, kiêu hãnh ngẩng đầu hí dài. Tôi cứ không ngớt trầm trồ. Vân Phàm đi đến cạnh tôi, đưa cho tôi thổi đường.

--Em thử xem, nó thích ăn đường nhất.

Tôi thò tay ra, hai con ngựa tranh nhau ăn đường trong tay tôi, lưỡi nó liếm nhồn nhột khiến tôi cười khanh khách. Tôi quay nhìn Vân Phàm.

--ngựa của anh đấy hả? Tôi hỏi.

--Không phải. Do anh thuê --Anh đáp --Anh không sang đến mức nuôi hai con ngựa thả rong thế này. Nhưng, nếu em thích, chúng ta có thể mua nó.

Tôi chăm chú nhìn Vân Phàm.

--Anh dần làm cho em cảm thấy đồng tiền là vụn văng rồi.

--Đồng tiền chưa hẳn là vụn văng --Anh nói --Vật mà anh thật sự khát khao mong cầu được đến nay vẫn không mua được.

Lời anh nói dường như có ngầm ý, tôi dăm dăm nhìn anh, sau đó tôi nhè nhẹ dựa vào lòng anh.

--Anh có tiền không lạ --Tôi nói nhỏ --Những người có tiền trên đời này nhiều lắm, vấn đề là anh sử dụng đồng tiền như thế nào, hiểu được yêu thích và sự cần thiết của người khác như thế nào, điều này không liên quan gì với tiền bạc. Đây là sự tinh tế, thấu hiểu của tâm linh --Tôi ngược nhìn anh, giọng càng nhỏ --Cảm ơn anh, Vân Phàm. Em luôn mơ ước được cưỡi con ngựa trắng chạy trong rừng rậm xanh rì, em không tưởng mộng của mình biến thành thực. Anh bao giờ cũng có cách làm cho mộng của em biến thành thực.....

Anh ghì lấy tôi, tôi cảm nhận được anh đang run rẩy.

--Hy vọng có một ngày em cũng biến mộng của anh thành thực --Anh lẩm bẩm.

Tôi còn đang ngỡ ngác không hiểu được ý của anh, anh đã dìu tôi bước vào " căn nhà gỗ nhỏ " đó.

Trời ơi! Đây là căn nhà gỗ nhỏ đơn thuần ư? Tấm thảm sàn bằng lông dày, lò sưởi liên tường đang cháy rực, tượng đồng gắn trên vách, salông thấp, một tấm đa hồ trải trên sàn.....và cửa sổ dài chạm đất, rèm treo từng chuỗi hạt châu!

--Vân Phàm! Tôi sung sướng kêu lên, muốn nghẹn thở. Tôi chạy tới bên xốc xốc rèm châu đó, bên ngoài cửa sổ là mặt hồ xanh mênh mông -- Anh đã đến trước để sắp xếp?

--Đúng vậy! Anh bước đến quàng vai tôi --Tuần trước anh đã đến đây xếp đặt mọi việc. Rèm châu này vừa được đặt làm xong.

--Vân Phàm! Nước mắt tôi mờ mịt, nghẹn ngào nói --Tốt nhất anh đừng chiều em thế. Anh sẽ làm em hư mất thôi!

--Để anh chiều hư em. Anh chưa từng chiều chuộng ai, chiều người cũng là niềm vui, hiểu không?

Tôi không hiểu lắm, tôi thật không hiểu. Ôi, nếu tôi có thể hiểu biết nhiều một chút. Nhưng, con người sao dễ để vuột mất hạnh phúc đã tới tay mình đến thế!

Chúng tôi ăn tối đơn giản. Sau đó, chúng tôi ngồi trước lò sưởi nghe gió lướt trên mặt hồ, nghe lá rừng xào xạc, nhìn ánh sao lấp lánh, nhìn nước hồ lấp loáng. Chúng tôi tựa vào nhau, cảm giác thế giới không tồn tại chỉ còn lại căn nhà gỗ của chúng tôi, rừng rậm của chúng tôi, hồ nước của chúng tôi, mộng tưởng của chúng tôi và hai chúng tôi thôi.

Vân Phàm ôm đàn bắt đầu khảy nhẹ nhàng. Tôi nhớ lại lần đó ngón tay anh chảy máu, liền nói :

--Anh không được đàn quá lâu đấy!

--Sao thế?

Tôi nằm trên thảm sàn, kê đầu lên gối anh, ngược nhìn mặt anh, mỉm cười nói :

--Anh đã cưới được em, không cần dùng khổ nhục kế.

Anh cù lét tôi, mắng nhỏ.

--Em là người không có lương tâm.

Tôi cười nắc nẻ, lẩn tránh, rồi tôi lại lẩn đến cạnh anh.

--Anh mới là người không có lương tâm.

--Tại sao?

--Người ta...Tôi cắn môi --sợ anh đau ngón tay thôi.

--Thật à? Anh nhìn tôi sắc bén --Em đau lòng hả?

--Hừ! Tôi quẹt mặt anh trên --Đừng có không biết xấu hổ.

Anh bắt đầu đàn ghita. Tôi nằm trên thảm lắng nghe. Ánh lửa lò sưởi nhuộm hồng mặt chúng tôi, sưởi ấm lòng chúng tôi. Tiếng nhạc tuôn ra từ ngón tay kỳ diệu của anh tuyệt đẹp thế, sâu lắng thế. Anh đàn " Một giấc ảo mộng " đàn đi đàn lại đoạn cuối. Tôi đang nhắm mắt, không nhìn được cũng khe khẽ hát theo tiếng đàn :

Nỗi sầu riêng ai giải được?

Ai đem tình ái gieo sâu?

Nếu mai gặp được tương tri

Cùng nhau chung giấc mộng này!

Anh chợt ném ghita, mọp người xuống hôn tôi say đắm. Tôi mềm mại vòng tay ôm cổ anh, gọi :

--Vân Phàm!

--Hử? Anh vẫn tiếp tục hôn tôi.

--Em nguyện mãi sống thế này với anh.

Anh thoáng chấn động.

--Thậm chí không nhớ tới Sở Liêm sao? Anh liền hỏi.

Tôi mở bừng mắt, bật dậy như lò xo, mặt trắng nhợt, tất cả vui thú, an nhàn, tĩnh lặng bay biến đi mất.

Tôi kích động.

--Anh quyết phải nhắc tới tên này mới được sao? Tôi giận dữ hỏi.

Anh ngồi thẳng lên, mặt anh cũng tái nhợt, giọng anh lãnh đạm và gay gắt :

--Tên này thiêu đốt em hả? Đã lâu như vậy mà nó vẫn còn làm em đau lòng sao?

Tôi khôn giáng, bước tránh ra, đi đến bên cửa sổ tôi ngồi đó lặng lẽ nhìn nước hồ. Trong phòng rất tĩnh mịch, tôi không biết anh đang làm gì. Qua một lúc tôi nghe tiếng mở cửa, tôi vội quay đầu, anh xông ra cửa, tôi bật dậy đuổi theo đến bên cửa, anh lao về phía chuồng ngựa, tôi đứng bên hét gọi theo :

--Vân Phàm!

Anh không để ý đến tôi, cưỡi con ngựa đen cao to phóng nhanh vào rừng.

Tôi đứng chết trân nơi cửa trong khoảng khắc, nghe tiếng gió hú trong rừng cây thẳm, nhìn đêm tối mịt mù, đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi quay vào trong nhà, đóng cửa, tôi ngồi rút người trước lò sưởi mà tâm tình hoảng hốt không biết mình đã làm gì sai, chỉ cảm thấy tim đau buốt. Tôi gục đầu trên gối khóc rưng rức.

Tôi khóc rất lâu. Đêm khuya dần, lửa gần tàn nhưng anh mãi chưa về khiến tôi càng thấy cô độc, càng thấy sợ hãi và tôi khóc càng nhiều. Cuối cùng, lò sưởi tắt ngúm, trong phòng lạnh ngắt, nằm co rúm người trên tấm da hổ tôi khóc đến kiệt sức rồi ngủ thiếp đi.

Không biết trải qua bao lâu, có người bước vào, có người cúi xuống bồng tôi. Tôi vẫn co rúm, lẩm bẩm gọi nhe nhào :

--Vân Phàm! Vân Phàm! Vân Phàm!

--Anh đây, Tử Lăng! Người đó lên tiếng. Vòng ôm ấm áp quá, cánh tay mạnh mẽ quá, tôi mở bừng mắt, Vân Phàm đang ôm tôi, ánh mắt tha thiết, xót xa nhìn tôi. Tôi hét to một tiếng, ôm chặt cổ anh, khóc gọi :

--Vân Phàm! Đừng bỏ em! Vân Phàm, đừng giận em nhé!

--Ô, Tử Lăng! Anh siết chặt tôi, hôn lên má, hôn lên khóe mắt ướt đầm của tôi, run giọng --Tại anh không tốt, do anh không tốt, anh không nên nổi giận với em, không nên phá hoại buổi tối đẹp như vậy. Tử Lăng, anh thật không tốt!

Tôi khóc càng dữ, lại bắt đầu run rẩy. Anh bế tôi vào phòng ngủ, đặt lên giường, đắp mấy lớp mềm cho tôi như muốn ủ ấm cả người đang lạnh cóng của tôi. Anh vừa lo lắng hôn tôi, không ngớt gọi tên tôi.

--Tử Lăng, đừng khóc nữa em! Tử Lăng, Tử Lăng! Ôi, người yêu của anh, đừng khóc, đừng khóc nữa!

Tôi vẫn co ro, vẫn run rẩy. Những lời anh gọi khiến tôi dần dà bình tĩnh, tuy không còn khóc nhưng người tôi vẫn lạnh cóng, run lẩy bẩy.

Anh nằm cạnh tôi, cánh tay đầy sức mạnh của anh ôm chặt tôi vào lòng như muốn dùng thân mình sưởi ấm tôi. Tôi rúm người trong lòng anh, không ngớt run, không ngớt co giật, thế là anh hôn lên tóc, lên má, lên tai tôi tới tấp, giọng đầy âu lo :

--Tử Lăng, em không sao chứ? Em có đỡ chút nào không? Em ấm hơn chưa, Tử Lăng? Anh thở dài, nói đầy vẻ hối lỗi --Tha thứ cho anh nhé, Tử Lăng. Anh nhất thời không khống chế được mình, nhưng về sau sẽ không có chuyện này xảy ra nữa. Thật mà, Tử lăng.

Tôi vùi đầu vào lồng ngực của anh, trong vòng ôm an toàn, ấm áp đó máu trong người tôi bắt đầu lưu thông, cơ thể tôi dần nóng lên. Tôi vẫn co người, tí tê :

--Sau này anh đừng bỏ rơi em như vậy. Em cho rằng....cho rằng....--
Tôi nấc nghẹn --anh không cần em nữa! Nhớ tới giây phút anh chạy đi đó tôi không nhịn được rùng mình.

Anh mau mắn đỡ cầm tôi lên, nhìn sâu vào mắt tôi, rồi anh thở dài nã nuột.

--Làm sao mà anh không cần em được chứ, cô ngốc? Anh ảm đạm nói, chọt môi anh nóng bỏng gắn chặt lên môi tôi.

Ngày hôm sau thời tiết tốt.

Chuyện buồn đêm qua đã sớm hóa giải trong nước mắt và vòng ôm, bắt đầu một ngày mới tràn trề không khí vui tươi và nắng đẹp.

Sáng sớm tôi vừa thức dậy, Vân Phàm đã chuẩn bị sẵn quần áo đặt trước mặt tôi. Từ khi đến châu Âu, tôi chưa từng lo đến chuyện " mặc " vì lúc nào Vân Phàm cũng rất hứng thú chăm chút ăn diện cho tôi. Anh sắm sửa đủ thứ áo quần cho tôi để có thể sửa soạn cho tôi thật mới mẻ, độc đáo. Tôi nghĩ, những người học thiết kế nội thất chắc cũng hứng thú với tất cả thiết kế, kể cả thời trang. Lúc này, trước mặt tôi là một bộ đồ bó sát người màu đen, đôi giày cao ống, một áo khoác lớn màu đỏ viền vàng và một chiếc nón đen rộng vành. Tôi mặc vào, soi gương và cứ cười mãi.

--Em giống cô gái hoang dã Mehico --Tôi nói --hay giống cô gái Campuchia? Đâu thế nào thì cũng không giống em.

Anh bước đến sau lưng tôi, nhìn tôi trong gương.

--Em đẹp lạ lùng --Anh tán thưởng --Em không biết em đẹp biết bao, khá ái biết bao!

Tôi nhìn lại mình, thoáng bị mê hoặc. Thật vậy, từ nhỏ tôi luôn cho rằng mình là con vịt xấu xí, giờ nhìn khuôn mặt sáng rõ lẫn hình dáng mảnh mai đó trong gương dường như khá động lòng người. Hay là, chỉ cần tôi cách xa Lục Bình, không bị hào quang của chị bao phủ thì bản thân tôi cũng có thể phát sáng. Hay là, tôi cần có một người đàn ông như Vân Phàm yêu thương, săn sóc khiến tôi tỏa được ánh sáng của bản thân.

Tôi đang nghĩ ngợi xuất thần, Vân Phàm đã kéo tay tôi.

--Đi nào, cô gái hoang dã. Không phải em luôn mong muốn được cưỡi ngựa sao?

A ha! Cưỡi ngựa! Cưỡi ngựa chạy như bay trong rừng cây! Tôi thích thú reo vang, chạy ra ngoài trước.

Con ngựa trắng ngạo nghễ nhìn tôi. Tôi bước tới vỗ vỗ vào mũi nó, lại đút cho nó hai miếng đường thẻ. Nó là con vật hiền lành và hiểu ý người,

lập tức nó cọ mũi vào cằm tôi. Tôi vừa cười vừa tránh vì nó phun nước miếng đầy mặt tôi. Vân Phàm đặt xong yên ngựa, cột dây chắc rồi, anh bảo :

--Em có thể lên được rồi.

--Ôi chào! Tôi thoái thác --Em chưa từng cưỡi ngựa, em không dám lên. Nó cao thế, em làm sao lên được?

--Anh sẽ bồng em lên --Anh cười nói, còn chưa dứt lời anh đã giở hông tôi đặt lên lưng ngựa, giúp tôi cài chân vào bàn đạp, đặt dây cương vào trong tay tôi, cười khì --Bất cứ chuyện gì cũng có lần đầu. Cưỡi ngựa không phải là chuyện dễ, nhưng con ngựa này đã được huấn luyện thuần phục, nó sẽ không làm em ngã. Huống hồ còn có anh bảo vệ em mà, em an tâm đi!

Tôi không an tâm cũng không được, vì con ngựa đã lóc cọc chạy đi chậm chậm. Tôi nắm chặt dây cương, căng thẳng đến rịn mồ hôi. Vân Phàm cưỡi con ngựa đen chậm chậm chạy song đôi với tôi, không ngớt chỉ dẫn tôi cách sử dụng dây cương, roi ngựa. Chốc lát sau tôi đã an tâm hơn và cũng bạo dạn hơn. Con ngựa này quả thật hiền lành, ngoan ngoãn, tôi vừa giật dây cương nó liền vọt lên trước. Tôi không biết sức ngựa lao đi mạnh như vậy nên suýt té lăn xuống yên ngựa. Vân Phàm chạy tới kêu lên :

--Em đùa với mạng sống hả, Tử Lăng? Đi chậm thôi. Em làm anh sợ mất hồn.

Tôi quay đầu cười khoái trá với anh.

--Anh xem, em cưỡi ngựa giỏi không nào?

--Em sinh ra đã có máu liều --Anh kêu --Giờ thì không được chạy bừa nữa. Em cu8ời cho đàn ông giúp anh.

A, trời cao xanh, rừng cây xanh, nước hồ trong xanh, hoa bách hợp thơm ngát....Chúng tôi cười ngựa đi trong rừng, đọc bên bờ hồ, đi trên cỏ mượt, trên con đường mòn râm mát. Ánh nắng lọt qua kẽ lá, gió mát từ hồ lồng thổi, chúng tôi cười vang, đuổi bắt nhau, rải niềm vui vô tận vào khắp rừng cây.

Cười ngựa suốt buổi sáng, về đến nhà gỗ nhỏ thì cả người tôi râm nhức, vừa mệt vừa đói. Năm trước lò sưởi, cả người tôi không nhúc nhích nổi. Vân Phàm làm bữa trưa. Anh bưng mâm đến trước mắt tôi, hỏi :

--Em cảm thấy thế nào?

--Gân cốt của em đều rã rời --Tôi nói --Thật quái lạ, rõ ràng là em cười ngựa, vậy mà sao giống như ngựa cười em, có lẽ mệt hơn cả ngựa.

Anh phì cười.

--Ai bảo em ngang tàng làm chi, vừa lên lưng ngựa đã không chịu xuống --Anh dứt bánh mì vào miệng tôi --Em cần phải ăn no rồi ngủ một giấc, sau đó chúng ta đi bơi thuyền, câu cá. Buổi tối chúng ta có thể ăn canh cá tươi.

Tôi nằm ngựa ở đó nhìn anh.

--Vân Phàm! --Tôi than --Chúng ta đang sống cuộc sống quá thần tiên!

Đúng vậy, mùa hè năm đó chúng tôi gần như sống trọn trong căn nhà gỗ nhỏ, hết bơi thuyền, bơi lội, câu cá lại cười ngựa....sống cuộc sống thần tiên, quên hết thế sự. Kỹ thuật cười ngựa của tôi đã tương đối thành thạo. Tôi có thể giong ngựa theo ý muốn, con ngựa trắng đã trở thành bạn thân của tôi. Chúng tôi sánh vai nhau cười ngựa trong rừng, cặp đôi câu cá trong hồ. Đêm về, tiếng đàn của anh làm bạn với tiếng hát của tôi, tiếng đàn tiếng hát của chúng tôi làm sáng dậy đêm khuya, làm ấm lòng chúng tôi.

Đó là những ngày tháng vui vẻ, không sầu không lo. Chúng tôi dè dặt tránh không nhắc tới Sở Liêm. Khi mùa đông đến, bên hồ trở nên lạnh lẽo. Tôi sinh trưởng ở miền nhiệt đới nên khó chịu đựng nổi giá lạnh của mùa đông châu Âu. Thế là Vân Phàm đưa tôi bay về San Francisco với lý do anh bận lo việc làm ăn ở đây. Khí hậu ở San Francisco lúc nào cũng mát mẻ giống mùa xuân ở Dài Loan. Vân Phàm chỉ mất khoảng một tuần để lo công việc của anh. Bản lĩnh lớn nhất của anh là tin tưởng bạn bè giúp việc cho anh, điều kỳ lạ là đám bạn đó không hề lừa gạt anh. Anh chưa từng bàn chuyện làm ăn với tôi, nhưng tôi biết anh càng lúc càng thành công vì càng lúc anh càng không quan tâm đến đồng tiền. Chúng tôi sống nửa năm ở Mỹ. Anh đưa tôi đi du lịch khắp nước Mỹ từ tây sang đông, từ bắc chí nam. Chúng tôi đi Osborne rồi Las Vegas. Lần đầu, tôi nếm mùi vị đánh bài thâu đêm, vui quên cả về. Chúng tôi tham quan Hollywood, xem suối phun thiên nhiên cứ cách mấy tiếng đồng hồ lại phun lên lưng chừng trời. Chúng tôi đi Washington xem tháp kỷ niệm, đi New York tham

i New York tham quan Liên hiệp quốc, xuống phía nam tới Florida ngắm phụ nữ nước Mỹ nằm xếp hàng tắm nắng trên bãi cát như cá mè, cho nắng cháy đen da. Lại ngược lên bắc đến Canada xem thác nước Niagara. Suốt nửa năm, hành tung của chúng tôi bất định, chúng tôi gần như đi khắp nước Mỹ. Thời gian cứ trôi đi như thế, chúng tôi kết hôn, rời khỏi Dài Loan chớp mắt đã hai năm tròn. Hôm nay, trong nhà ở San Francisco, tôi nhận được thư cha, trong thư có đoạn thế này.

.....thường nhận được thư của Vân Phàm, biết chúng con ở nước ngoài rất vui vẻ lòng cha cũng được an ủi. Lục Bình và Sở Liêm đã dọn khỏi Sở gia, thuê nhà khác ở. Tuổi trẻ ở chung với với người lớn tuổi không mấy thích hợp, lại thêm Lục Bình thay đổi quá nhiều. Đầu năm nay Sở Y đi Mỹ học đại học, và mùa xuân năm nay nó kết hôn với Đào Kiếm Ba, cả hai sống ở Mỹ rất tốt. Chẳng qua, người già như cha mẹ nhìn từng đứa con trưởng thành, rời nhà đi xa mà không khỏi cảm thấy nhớ thương. sáng sớm

soi gương thấy tóc mình đã bạc nhiều thêm, chỉ e ngày con về nhìn thấy cha thì cha đã thành một ông lão rồi.

Bóp thư trong tay tôi đứng thờ bên cửa sổ. Nỗi sầu ly hương chợt trào lên trong lòng, tôi nhớ phòng ngủ của tôi, nhớ rèm châu của tôi, nhớ vườn hoa nở đầy hoa hồng, hoa phù dung của tôi, nhớ ngôi nhà xinh đẹp đó, nhớ cha, nhớ mẹ, nhớ Lục Bình.....và những ngày tháng đẹp đẽ mà chúng tôi cùng thụ hưởng. Tôi nhớ mùa mưa Dài Bắc, ánh mặt trời chói chang của mùa hạ.....quái lạ, sau khi đi một nửa vòng trái đất tôi lại cảm thấy nhớ đã điết một góc nhỏ bên ấy! Quê hương! Đất nước tôi! Vùng đất tôi sinh trưởng!

Vân Phàm lặng lẽ bước tới sau lưng tôi, ôm lấy tôi.

--Em đang nghĩ gì vậy? Anh dịu dàng hỏi --Em đã đứng thờ ra trước cửa sổ hơn nửa tiếng rồi đó. Ngoài cửa sổ có gì thế?

--Trừ lầu cao ra không có gì hết --Tôi đáp.

--Ồ --Anh kêu khẽ. Trầm mặc giây lát, anh hỏi --Thư của ai gửi đến vậy?

Tôi đưa thư của cha cho anh.

Ngày hôm sau, vừa về đến cửa, Vân Phàm đã kêu rồi rít :

--Nào, thu dọn hành lý mau, Tử Lăng!

--Anh lại muốn ra ngoài hả? Tôi thắc mắc --Lần này anh muốn đưa em đi đâu?

Anh bước về phía tôi, đưa cho tôi tấm vé máy bay. Tôi nhận lấy, là vé máy bay của hãng hàng không Trung Hoa, bay thẳng tới Dài Bắc! tôi hít mạnh một hơi, ngẩng đầu, ngậm nước mắt nhìn anh, hét to :

--Vân Phàm, anh là thiên thần!

Tôi nhào vào anh, hôn anh đắm đuối.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Còn có niềm vui nào xa hơn là về đến nhà? Còn có niềm vui nào mãnh liệt hơn là lại nhìn thấy cha mẹ? Vì cố ý để cha mẹ bất ngờ nên tôi không báo tin cũng không đánh điện báo, cho nên mãi đến khi chúng tôi nhấn chuông, A Tú mới hết toáng lên như vừa tìm ra châu lục mới.

--Cô hai về rồi! Cô hai về rồi!

Cha mẹ từ trên lầu hấp tấp chạy xuống. Họ đứng ngẩn ra trong phòng khách không dám tin, trợn mắt nhìn chúng tôi. Tôi nhào tới ôm cổ mẹ vừa khóc vừa cười, hôn tới tấp, ríu rít kêu :

--Là con đây mẹ! Con về rồi! Là con đây! --Tôi lại quay sang nhào vào lòng cha --Cha! Con về rồi! Con về rồi!

Trời ơi! mẹ dụi mắt, khóc sục sịt --Thật là con sao, Tử Lăng? Mẹ không nằm mơ chứ?

Tôi lại từ trong lòng cha nhào qua lòng mẹ.

--Mẹ, thật sự là con! Thật mà! Tôi ôm mẹ, hôn mẹ chùn chụt --Mẹ, con nhớ mẹ quá! Con nhớ mẹ quá!

--Ôi chao --Cha thở phào --Tại sao hai con trở về âm thầm vậy?

Tôi lại từ lòng mẹ quay qua cha, ôm cổ cha, nũng nịu áp sát vào gò má cha, nói lộn xộn --Cha không già đi chút nào. Cha vẫn đẹp trai, trẻ trung

như cũ! Cha gạt con, cha không có bạc tóc. Cha vẫn là người đàn ông đẹp trai.

--Ai đa! --Cha kêu lên, ráng giữ bình tĩnh nhưng khóe mắt đã ướt -- Con khùng này! Vân Phàm, tại sao hai con kết hôn hơn hai năm rồi mà nó vẫn cứ khùng khùng điên điên vậy?

Vân Phàm đứng trong phòng, mỉm cười cảm động nhìn gia đình chúng tôi " đoàn tụ " Nghe cha hỏi, anh nhún vai cười.

--Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Chỉ sợ mười năm nữa thì cô ấy vẫn vậy.

Mẹ chen tới " giật " tôi từ trong lòng cha. Mẹ bắt đầu có cảm giác là thật sự tôi về rồi, mẹ nắm cánh tay tôi, ngắm tôi từ trên xuống dưới, vừa khóc vừa cười nói :

--Để mẹ xem con nào, Tử Lăng! Xem con mập hay ốm. Ô! Tử Lăng, con trưởng thành rồi. Con xinh đẹp hẳn lên, lại rất đáng yêu!

--Đó là vì đã lâu mẹ không nhìn thấy con. Con vẫn là con nhóc xấu xí.

--Nói bậy! --mẹ la --Con bao giờ cũng là đứa bé xinh đẹp.

--Được rồi, Thuấn Quyên! --Cha ngậm nước mắt cười --Bà cũng phải để tụi nó ngồi xuống chứ. Chúng nó bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ rồi.

--À! Mẹ quay qua Vân Phàm --Tại sao các con đột nhiên về đây? Về ở lâu hay mau? Vì nhà hàng của con hả? Các con sẽ ở Dài Loan bao lâu ?.....

Mẹ hỏi liền một hơi không kịp trả lời. Vân Phàm cười, nhìn tôi, nói :

--Con nghỉ --Anh thong thả đáp --chúng con sẽ ở lại đây lâu, phải không Tử Lăng? Có lẽ mỗi năm đi châu Âu một, hai tháng, còn thì lấy Dài Loan làm nhà, phải không Tử Lăng?

Ồ! Vân Phàm thật hiểu rõ lòng người, anh quả là thiên tài! Tôi gật đầu lia lịa.

--Ai đa! --Mẹ reo --Tốt quá! Tốt quá! Nếu vậy các con hãy ở tại đây trước đã. Tủ Lãng, phòng ngủ của con vẫn được giữ nguyên. Rèm châu trên cửa sổ của con, cha mẹ cũng không đòi đâu cả. Ngay mấy tranh ảnh lung tung con dán trên tường cũng không.

Mẹ lúc nào cũng gọi " báo nghệ thuật " của tôi là " tranh ảnh lung tung " Tôi mừng rỡ kêu :

--Thật sao mẹ?

Tôi chạy một mạch lên lầu, nhảy phóc vào trong phòng của tôi.

Ôi, lại vào phòng ngủ này là niềm vui lớn biết bao! Ấm áp, gần gũi biết bao! Tôi bước đến trước cửa sổ, xốc xốc mấy hạt châu, vuốt ve bàn sách của tôi, rồi tôi ngồi lên giường, chống cằm nhìn ngọn đèn bàn có chụp màu hồng.

Mẹ cùng theo vào, ngồi bên cạnh tôi. Hai mẹ con lại ôm lấy nhau, hôn nhau một hồi, sau đó mẹ chăm chú quan sát tôi, nắm tay tôi, thân thiết hỏi :

--Tất cả đều tốt, phải không Tủ Lãng? Vân Phàm có ăn hiếp con không? Nhìn con ăn mặc thế này chắc chắn là nó rất cưng chiều con, phải không?

--Vâng ạ --Tôi chân thành đáp --Anh ấy thật là một người chồng tốt, rất tốt đến không còn chỗ chê trách. Anh cưng chiều con lắm, lúc nào cũng thuận theo con, cũng....Tôi cười --cũng không còn bạn gái lãng nhãng nữa.

--Ồ! Mẹ thở phào đầy an ủi. Mẹ nhìn tôi một cái dường như đang mang tâm sự trùng trùng, mẹ vuốt mái tóc khá dài của tôi, mẹ nói --Tủ Lãng, mẹ thật không biết giữa chúng xảy ra chuyện gì mà chúng cư xử với

nhau rất tệ hại. Gần đây chúng gây nhau đến đôi đòi ly hôn. Mẹ không hiểu Sở Liêm cũng không hiểu Lục Bình. Giờ con về rồi, có lẽ mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt. Có cơ hội hãy đi nói chuyện với chúng, khuyên chúng nó. Tụi con cùng trẻ tuổi có lẽ dễ thông hiểu nhau, hơn nữa, từ nhỏ chúng con cùng lớn lên mà.

Những lời mẹ nói khiến tôi sửng sờ. Sở Liêm và Lục Bình sống không có hạnh phúc! Họ cư xử với nhau rất tệ! Họ muốn ly hôn! Có thể vậy sao? Tôi lặng thinh rất lâu, sau đó tôi hỏi :

--Tại sao họ đối xử với nhau không tốt?

--Mẹ cũng không rõ --mẹ lại thở than --Dù sao thì Lục Bình đã không còn như Lục Bình trước kia, nó thay đổi nhiều. Từ sau khi mất một chân, tính tình nó nóng nảy, cô độc. Đầu tiên nó bất mãn với bác Sở gái, đành độn ra ngoài ở, giờ lại gây đứ đội với Sở Liêm. Ôi.....--Đột nhiên mẹ giật mình làm thinh --Xem mẹ kìa, gặp con mẹ quá vui rồi, còn nói với con những chuyện không vui gì chứ. Hay là nói chuyện của con nhé --Mẹ ra về bí ẩn nhìn tôi, hỏi --Không có chút tin gì sao?

--Tin gì ạ? Tôi ngơ ngác.

--Con....Mẹ cười bí ẩn với tôi --có không?

--Có không? Tôi càng hồ đồ.

--Con ơi là con! Mẹ cuối cùng nói ra --Vân phạm không còn trẻ nữa, con cũng nên sinh con rồi. Đừng học theo chúng nó mà tránh thai.

--Học ai hả mẹ? Tôi đỏ mặt hỏi.

--Lục Bình đó. Nó không muốn có con! Thực ra, nếu chúng có đứa con thì đâu đến nỗi phải ngày ngày gây gổ.

--Ồ, mẹ --Tôi cười khang khách --Không có đâu, tụi con không có tránh thai, chỉ tại không có thôi. Con nghĩ, chuyện này phải thuận theo tự nhiên.

--Về Dài Loan rồi nhất định sẽ có --Mẹ cười --Khí hậu nhiệt đới dễ có thai lắm, con an tâm.

Đề tài này làm tôi thẹn đỏ mặt. Thực tình, tôi vốn không nghĩ tới chuyện sinh con, nhưng tin tức về Lục Bình và Sở Liêm khiến đầu óc tôi rối loạn. Họ không muốn có con ư? Họ ngày nào cũng gây nhau ư? Mẹ còn đang nói gì đó nhưng tôi không nghe vào nữa. Cha và Vân Phàm bước vào cắt ngang lời kể lể của mẹ cùng suy nghĩ của tôi. Cha cười cười vỗ vai mẹ.

--Mẹ con bà trốn vào đây nói lén gì đó. Thuấn Quyên, bà còn không lo sắp xếp, gọi điện thoại cho bọn Lục Bình đến ăn cơm tối! Còn phải báo cho Vân Chu nữa. Vớ lại, phải để cho Vân Phàm và Tử Lăng nghỉ ngơi một chút. Chúng nó đi máy bay đường dài mà.

--Ô, phải, phải.--Mẹ sức tỉnh, bật dậy --Tôi sẽ gọi điện thoại cho Lục Bình. Nếu nó biết Tử Lăng trở về chắc nó vui mừng lắm.

--Ồ! Tôi vội nói --Gọi Lục Bình đến đây không thỏa đáng. Chân chị đi không tiện, chi bằng để con đi thăm chị.

--Nó đã găng chân giả rồi --Cha nói --Nó chống gậy đi rất vững. Cũng đã hai năm rồi, thời gian không phải ngắn, nó cũng nên quen với tàn phế của mình. Con đi thăm nó trái lại không tiện.

--Tại sao thế cha? --Tôi lúng túng hỏi.

Trong nhà, nó thường không nấu nướng, làm sao có thể đãi tụi con chứ?

--Ô....Tôi kéo dài giọng --họ không thuê người làm sao?

--Chúng có thuê nhưng cứ thay đổi luôn. Hiện giờ không có ai làm --
Cha nhìn sâu vào tôi --Lục Bình là chủ nhà rất khó phục dịch.

Tôi càng lúng túng hơn, Lục Bình, chị luôn là cô gái dịu dàng ôn nhu mà. Nhưng....mọi người đang ám chỉ gì thế? Tôi càng lúc càng hồ đồ, càng bất an. Cha lại nhìn chúng tôi một cái.

--Hai con nghỉ ngơi đi! Cha cười thân thiết. Lui ra ngoài cha còn chu đáo đóng cửa cho chúng tôi.

Trong phòng con lại tôi và Vân Phàm. Anh đang lẳng lặng nhìn tôi cười như mếu. Bước tới gần tôi, anh nói khẽ :

--Tốt quá rồi, vậy là em có thể gặp lại người tình cũ của em rồi.

Tôi ngẩng phắt đầu, gằn giọng :

--Vân Phàm!

Anh quì xồm xuống, nắm bàn tay tôi, mặt trịnh trọng, nghiêm túc, sắc nhìn tôi, nói rõ ràng :

--Nghe anh nói này, Tử Lăng.

Tôi nhìn anh.

Đo anh nhờ cha em gọi Sở Liêm đến --Anh nói --Anh muốn hôm nay em gặp được họ, vì sớm muộn gì em cũng phải gặp họ. Vợ chồng họ dường như sống không hạnh phúc, họ đang tính chuyện ly hôn. Anh không biết chuyện này có ảnh hưởng gì tới em không, nhưng anh đã đưa em về rồi! Anh nhìn tôi thật lâu --Anh chỉ xin em một chuyện. Em phải bình tĩnh suy xét. Anh cũng cần nói với em, anh luôn ở bên cạnh em.

Tôi dăm dăm nhìn anh, sau đó tôi dựa đầu vào ngực anh.

--Tại sao anh phải đưa em về? --Tôi hỏi.

--Anh muốn giải một câu đố.

--Em không hiểu.

--Em không cần hiểu. Đó là chuyện của anh --Anh nói --Nguyên nhân chính yếu là vì em nhớ nhà.

Tôi ngẩng đầu lại chăm chú nhìn anh.

--Vân Phàm! Tôi gọi khẽ.

--Hả? Anh tha thiết nhìn tôi.

--Anh nói là vĩnh viễn ở cạnh em?

--Đúng vậy.

--Em cũng muốn nói với anh một câu --Tôi chân thành nói.

--Nói gì?

--Em là vợ anh!

Chúng tôi lặng nhìn nhau, rồi anh hôn tôi.

--Đủ rồi --Anh nói --Chúng ta không cần phải nói những lời dư thừa --Anh vuốt má tôi --Hiện giờ em thử ngủ một giấc đi.

--Em không muốn ngủ --Tôi nói --Em đoán là bọn Lục Bình sẽ tới ngay thôi. Hơn nữa, em muốn vào bếp nói chuyện với mẹ...Em không mệt, thật mà.

Anh gật đầu, mỉm cười.

--Nhưng ít nhất em nên thay quần áo. Anh rất thích được nghe người ta khen ngợi cô vợ bé bỏng của anh xinh đẹp.

Tôi cười, hôn đầu mũi của anh.

--Được rồi, anh là ông chủ của em, xếp đặt tất cả cho em! Em phải mặc đồ nào đây?

Va li của chúng tôi đã được A Tú mang vào phòng từ trước.

Nửa tiếng sau, tôi mặc áo sơ mi lụa dài tay màu vàng tơ, thoa phớt chút phấn, tóc dài chấm vai, eo thon nhỏ. Nhìn bóng người thanh thoát trong gương, Vân Phàm huýt sáo, ôm choàng lấy tôi.

--Em là một thứ quyến rũ mê người.

Tự soi gương tôi cảm thấy có hơi huyễn hoặc.

--Mẹ nói đúng --Tôi nói --anh đã thay đổi em rồi.

--Em đã trưởng thành --Vân Phàm nói --trong ngày thơ có thêm mấy phần chững chạc. Cả người em tỏa ra ánh sáng rất thu hút.

Mặt tôi nóng bừng, bẹo má anh.

--Anh đừng có mà " trong mắt chỉ có người yêu mình đẹp "

--Em biết anh " trong mắt chỉ có người yêu mình đẹp " là đủ rồi --Anh lại nói với ngẫm ý.

Tôi liếc anh, không hơi đâu đoán ý tứ của anh. Mở rương tôi lấy ra quà tặng cha mẹ. Đo trở về gấp gáp, mọi thứ chúng tôi đều mua trên đường đi. Cũng may Vân Phàm là người chồng rộng rãi, khi tôi cần chưa từng bị thiếu thốn tiền bạc, nhờ thế cũng tránh được nhiều phiền phức. Tôi tặng cha bộ đồ veston, có cả cà vạt và khăn tay, màu sắc hài hoà. Tôi biếu mẹ một

chiếc khăn choàng bằng da chồn. Cầm đồ, tôi vọt xuống lầu, cao giọng gọi cha mẹ. Mẹ từ trong nhà bếp chạy ra, mẹ ôm đống lông mềm mại đó không hiểu sao mẹ bật khóc rưng rức. Vừa chùi nước mắt mẹ vừa nói :

--Mẹ luôn ao ước có tấm khăn choàng này.

--Con biết --Tôi đáp.

--Làm sao con biết? Mẹ ngậm nước mắt nhìn tôi.

--Không phải con là con gái của mẹ sao?

Thế là mẹ ôm siết tôi.

Biểu lộ của cha khi nhận quà khác với mẹ, cha nhìn đồ bộ đồ veston, cà vạt, khăn tay rồi thú vị hỏi :

--Ai chọn màu đây?

--Vân Phàm --Tôi mau mắn đáp.

Cha lại ngắm nghía tôi từ trên xuống dưới.

--Còn y phục của con thì sao?

--Cũng do anh ấy chọn lựa. Anh ấy rất thích ăn diện cho con.

Cha quay nhìn Vân Phàm, ánh mắt bừng sáng vẻ tán thưởng lẫn yêu thương. Đặt tay lên vai Vân Phàm cha nói :

--Chúng ta cùng uống rượu, được chứ?

Tôi nhìn họ thật chẳng giống cha vợ và con rể mà giống đôi bạn tri kỉ lâu năm. Tôi biết rõ họ tán thưởng và hiểu biết nhau.

Quà được mang lên lầu. Tôi chọn cây cài tóc tặng cho A Tú. A Tú mừng rỡ hoan hô. Tôi cũng chuẩn bị quà cho Lục Bình và Sở Liêm, của Lục Bình là một lọ nước hoa, còn Sở Liêm là bộ cài khuy và cà vạt rất đẹp. Vừa chuẩn bị xong, chuông cửa đã réo liên hồi, mà tim tôi đập còn gấp hơn cả chuông cửa. Lục Bình! Lục Bình đừng đến có phải hay hơn không? Sở Liêm! Sở Liêm đừng đến có phải hay hơn không?

Người đầu tiên bước vào phòng khách là Lục Bình. Chị chống nạng, mặt quần đen dài, ống quần che kín chiếc chân giả của chị nhưng không giấu được vẻ tàn tật của chị, chị bước đi khập khiễng. Chị vừa vào cửa, ấn tượng đầu tiên tôi thấy là chị có hơi đầy đà. Nét thanh mảnh trước kia giờ chỉ là quá khứ, chị mập mạp và chậm chạp. Tôi chạy tới nắm tay chị, kêu rồi rít :

--Lục Bình, Lục Bình! Chị khỏe không? Em nhớ hai người muốn chết.

--vậy sao? --Lục Bình cười chua chát nhìn tôi tỉ mỉ, thờ ơ hỏi --Em nhớ chị hay nhớ Sở Liêm?

Không ngờ câu đầu tiên đón tiếp tôi là như vậy, tôi sững người, tay chân luống cuống. Sau đó, tôi nhìn thấy Sở Liêm, anh đứng sau lưng Lục Bình, khác với Lục Bình, anh gầy nhom, tiều tụy! Nhưng, đôi mắt anh vẫn sáng quắc, có thần, vẫn mang sức nóng thiêu đốt đang nhìn tôi không chớp.

--Tử Lăng! Em sống ở nước ngoài chắc chắn rất tốt, trông em như thiên nga vừa ra khỏi hồ nước! Anh ca ngợi, không che giấu tình cảm sâu nặng và kích động trong ánh mắt.

--A ha! --Lục Bình nói cay độc --Vịt con xấu xí đã biến thành thiên nga, trái lại thiên nga thì biến thành vịt con xấu xí. Cha mẹ thật khéo được trời định cho hai đứa con gái phân đóng vai thiên nga và vịt con xấu xí!

Vân Phàm sai bước tới, quàng vai tôi.

--Tử Lăng! Anh nói --Đừng để chị em phải đứng mãi thế này. Chị cần phải ngồi xuống nghỉ ngơi chứ.

--Vâng --Tôi ứng tiếng, vội cùng Vân Phàm lui ra.

--Vân Phàm! --Lục Bình nói qua hai kẻ rằng, cười giễu cợt --Tôi tuy tàn phế cũng không cần anh nhắc nhở. Trái lại anh mới thật hàm hồ, tại sao lại đem con thiên nga bé nhỏ xinh đẹp này trở về Dài Loan! Anh không sợ ở đây đâu đâu cũng có lưới giăng sao? Anh thông minh thì hãy giữ chặt con thiên nga của anh đi! Nếu không, chỉ sợ nó sẽ cất cánh bay mất biệt đó.

--Lục Bình! --Sở Liêm nhắm mày, không nhịn được la lớn --Tử Lăng vừa mới về, em đừng nói nặng nề như búa bổ vậy, được không?

--Cái gì? --Lục Bình lập tức quay mắt phắt qua Sở Liêm, nụ cười trở thành lạnh lẽo, nghiệt ngã --Tôi đang khuyên em rể tôi coi giữ em gái tôi, chẳng lẽ những lời này dụng chạm tới anh sao?

--Lục Bình! --Sở Liêm giận dữ hét. Mặt anh tái xanh, hơi thở dồn dập, nhưng anh gắng khống chế mình.

--Ái chà! --Vân Phàm liền lên tiếng, ôm chặt tôi, cười cười nói --Cảm ơn chị đã nhắc nhở! Thực ra, không phải chỉ ở Dài Loan tôi mới giữ cô ấy, mà ở nước ngoài tôi vẫn cứ nơm nớp lo sợ đám người Ý đó. Có trời biết họ nhiệt tình cỡ nào. Tôi không an tâm mới đưa cô ấy về Dài Loan đó.

--Vân Phàm, --Tôi cười gượng --anh xem em là một kẻ phong lưu chắc.

--Khà khà! --Anh cười lớn --Tử Lăng anh đang đùa mà. Em là người vợ chung thủy nhất!

Không biết tại sao những lời Vân Phàm nói làm tôi sượng sùng. Hiện tại, không khí trong phòng khách đè nặng khiến tôi thở không muốn nổi.

Tôi nhìn lên Lục Bình, chị đang nhìn đán vào tôi, thế là tôi hiểu, chị đã biết tất cả! Chắc hẳn Sở Liêm là một anh chàng ngớ ngẩn, đã đem đoạn tình yêu của chúng tôi kể cho chị nghe. Nhưng, có thể Sở Liêm không nói gì cả mà đo chị tự hiểu. Tôi bắt đầu cảm thấy việc tôi về nước là một quyết định sai lầm.

Cha bước qua. Đối với quan hệ tay tư rất tinh tế giữa chúng tôi dường như cha rất thấu hiểu. Cha đặt tay lên vai Lục Bình, yêu thương nói :

--Lục Bình, con ngồi xuống đi!

Lục Bình ngoan ngoãn ngồi xuống. Hiển nhiên đứng lâu cũng khiến chị mất sức. A Tú rút trà ra. Nó đang cài cái cài tôi tặng nó khiến tôi sức nhớ đến quà mình muốn tặng Lục Bình và Sở Liêm, thế là tôi chạy lên lầu cầm quà xuống. Đưa quà cho Lục Bình và Sở Liêm, tôi cười nói :

--Chút quà nhỏ. Trở về gấp quá nên em không có thời gian mua.

Lục Bình dựa vào salông, lật tới lật lui xem lọ nước hoa. Đó là lọ nước hoa hiệu " Chanel No 5 " chị ngược nhìn tôi mỉm cười đầy châm chọc.

--Tử Lăng, em rất biết chọn quà! Chanel No 5 là nước hoa nổi tiếng! Trước kia, Marilyn Monroe được ký giahỏi buổi tối cô mặc gì để ngủ, cô ta trả lời là Chanel No 5! Vì thế, nước hoa này nổi tiếng một thời. Đáng tiếc chị không thể chỉ mặc nước hoa này để ngủ! Tử Lăng, em có tưởng tượng nổi một người què quặt lại mặc Chanel No 5 để ngủ không?

Tôi líu lười. Có năm mơ tôi cũng không ngờ Lục Bình có thể nói ra những lời như vậy. Sở Liêm đã không còn chịu đựng nổi, anh quát :

--Lục Bình! Tử Lăng tặng quà cho em không phải có ác ý.

Lục Bình tức khắc quay quắt nhìn Sở Liêm.

--Không cần anh bất bình thay. Sở Liêm! giữa chị em tôi có sự hiểu nhau, không cần anh khiêu khích ly gián.

--Tôi khiêu khích ly gián? --Sở Liêm giận hét, trán nổi gân xanh --Lục Bình! Em thật khiến người ta không cách nào chịu đựng.

--Không ai cần anh chịu đựng tôi. --Lục Bình quát trả --Anh không muốn chịu đựng thì cứ đi ly! Anh không bị gãy chân thì ai níu giữ được anh? Ai bảo anh đến chịu đựng tôi?

--Lục Bình! --mẹ cũng không nhịn được chen vào --Hôm nay Tử Lăng vừa về, khó khăn lắm người trong nhà mới đoàn tụ cùng nhau. Vợ chồng con có gây gổ cũng chờ về nhà mình hãy gây, làm gì to tiếng ở đây, phá hoại vui vẻ của mọi người.

--Mẹ, mẹ không biết --Lục Bình nghiêng rằng --Sở Liêm cố ý gây cho mọi người nghe đấy thôi, đặc biệt là trong trường hợp này. Giờ mà không gây thì còn chờ tới lúc nào, phải không Sở Liêm? Có phải anh cố ý gây với tôi, phải không Sở Liêm?

Mặt Sở Liêm lát xanh lát đỏ, tay anh bóp chặt chỗ tựa của salông, ngón tay ghim vào trong salông, lồng ngực của anh hô hấp dữ dội. Anh khàn giọng nói :

--Lục Bình, tôi thấy chi bằng chúng ta trở về hay hơn.

--A ha! --Lục Bình nghiêng rằng --Anh đành lòng sao? Vừa mới đến đã về à?

--Thôi được rồi --Cha đột ngột hét, nghiêm khắc nhìn Lục Bình và Sở Liêm --Không ai được về cả. Tụi con ăn cơm tối xong hãy về. Muốn gây về nhà cứ gây. Hai đứa bây giữ thể diện một chút được không?

--Thế điện? --Lục Bình cười sảng sặc --Cha, cha có biết chỗ của chúng ta chính là thế giới của thế điện. Ai cũng cần mặt ngoài chứ không chú trọng bên trong. Bên trong nát nát rồi thì còn cần giữ thế điện làm gì chứ?

--Lục Bình, con nói ít chút có được không? --Cha gật.

--Từ sau khi mất một chân --Lục Bình nói --con chỉ còn dùng được cái miệng, lẽ nào các người hiềm khích tôi làm một con què còn chưa đủ lại muốn tôi làm một con câm nữa sao?

--Con què! --Sở Liêm kêu lên, mặt anh đã xám xịt --Tôi vì cái chân này của cô mà phải trả một giá quá lớn rồi!

--Anh hối hận sao? --Lục Bình rít lên --Anh còn cứu chữa kịp mà. Hiện giờ Tử Lăng đã về rồi, có cần.....

Sở Liêm giơ tay bịt miệng Lục Bình. Tôi trở mắt nhìn họ, ánh mắt tôi chạm phải ánh mắt Sở Liêm, đôi mắt anh cháy bỏng đau khổ và van nài. Mọi chuyện đánh gục tôi, tôi kêu nhỏ :

--Trời ơi!

Tôi quay lưng chạy lên lầu, Vân Phàm đuổi theo. Chúng tôi chạy vào phòng ngủ, đóng cửa phòng. Tôi ngồi phịch xuống giường, gục đầu vào lòng bàn tay khóc thảm thiết.

Vân Phàm quỳ trước mặt tôi, nắm đôi bàn tay tôi.

--Tử Lăng! Anh gọi khê --Anh không nên đưa em về!

--Không! không! --Tôi nấc nghẹn --Em khóc là vì Lục Bình. Làm cách nào em cũng không ngờ chị biến thành như vậy.-- Tôi ngược nhìn anh --Vân Phàm, bi kịch của con người chính là chỗ không biết mình làm gì.

--Em thì sao? --Anh chăm chăm nhìn tôi --Em biết mình đang làm gì không?

Tôi đưa tay nâng đầu anh, nhìn thẳng mắt anh.

--Em biết đấy, Vân Phàm. Chúng ta cần ở lại, định cư ở Đài Loan. Đồng thời phải giúp Sở Liêm và Lục Bình.

Anh nhìn tôi chăm chú hồi lâu.

--Em đang mạo hiểm. Chỉ sợ chữa lửa không xong lại tự thiêu cháy mình --Anh thầm thì --Nhưng, có lẽ anh là một tên ngu xuẩn, anh muốn ở lại --Anh cắn cắn răng --để xem em chữa đám lửa này như thế nào!

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Một tuần sau, tôi và Vân Phàm dời nhà mới của chúng tôi, đó là một căn hộ chung cư sang trọng vừa mới xây ở đường Trung Hiếu. Căn hộ có bốn phòng rộng rãi giống như phòng chúng tôi đã từng sống. Vân Phàm lại phải tốn nhiều công sức để trang trí trong nhà. Vách tường của phòng khách được ghép toàn bằng các đốt trúc. Thảm sàn màu vàng cam, salông cũng màu vàng cam, cùng rèm cửa sổ màu vàng óng. Phòng ngủ của tôi giống như trước kia, một bức rèm châu phủ từ đầu đến chân tường. Vì phòng ngủ rất lớn nên bức rèm châu đặc biệt nổi bật, ngồi ở đó tôi như bước vào quán cafe Lam Thiên. Vân Phàm không hài lòng lắm với phòng này, anh nói :

--Không thể cứ ở mãi trong nhà cha mẹ em nên chúng ta dời đến đây ở tạm. Thật sự muốn ở trong nhà mình thích chỉ có mua đất, tự thiết kế, nếu không thì chẳng thể nào vừa ý. --Anh dìu tôi --Chờ khi em quyết định ở lâu dài, anh sẽ thiết kế cho em một căn biệt thự đầy thi vị.

--Không phải chúng ta đã quyết định ở lâu dài sao? Tôi hỏi.

--VẬY sao? --Anh nhìn tôi một cái, dường như anh cười --Chỉ sợ em...châm lửa đốt mình, chúng ta sẽ không ai muốn ở lại lâu dài.

--Anh không tin em sao, Vân Phàm?

--Không phải em đã giao bản thân em cho anh sao, Tử Lăng? --Anh nói sáo, dựa vào salông --Là số mạng đem em giao cho anh, đến nay anh không biết số mạng xếp đặt bước tiếp theo của anh là gì. -- Anh rít mạnh

một hơi thuốc --Anh chỉ biết một điều, Sở Liêm đang trăm phương ngàn kế tìm cơ hội tiếp cận em.

--Chúng ta đã thống nhất là không đề cập đến vấn đề này nữa mà, phải không? --Tôi nói --Anh biết rõ là em chỉ muốn giúp họ!

Anh bước tới cạnh tôi, nhìn tôi chăm chú.

--Giá mà anh thật sự biết được em muốn làm gì. --Anh nhỏ giọng, dụi mắt thuốc --Được rồi, không gây nhau vì chuyện này. Anh đến nhà hàng xem sao. Chiều nay em định làm gì?

--Em định đến thăm Lục Bình. --Tôi thẳng thắn nói --Thưa lúc Sở Liêm đi làm, em muốn một mình nói chuyện với chị ấy. Anh cũng biết đó, từ sau khi trở về em chưa có dịp nào nói chuyện riêng với Lục Bình.

Anh đặt hai tay lên vai tôi, cúi xuống hôn tôi.

--Em đi đi! Chúc em may mắn!

--Sao thế? Tôi nhạy cảm hỏi.

Chị của em hiện giờ là một con người khó dụng tới. Em đi đối phó với chị ta đi, nhưng nhớ dự trữ nhiều dũng khí, nếu không em sẽ bại trận trở về đấy! --Anh ngừng xong, lại nói --Nhớ về sớm một chút. Tối nay anh sẽ về nhà đón em đi ăn tối.

Thế là buổi chiều tôi đến nhà Lục Bình.

Tôi không điện thoại báo trước mà tới đột ngột vì tôi không muốn chị chuẩn bị bất kỳ tâm lý nào. Nhà chị ở trong một con hẻm đường Đôn Hoá, thuộc chung cư bốn lầu được xây cất, nên trông nó cũ kỹ, lẻ loi, ảm đạm.

Vì Lục Bình lên lầu bất tiện nên họ thuê tầng trệt. Ưu điểm của tầng trệt là có cái sân nho nhỏ. Tôi đứng mấy giây nơi cửa, sau đó tôi nhấn

chuông.

Bên trong vang ra tiếng la lớn của Lục Bình.

--Tự mà vào. Cửa không khóa.

Tôi đẩy cửa, quả nhiên cửa chỉ khép hờ. Tôi bước vào trong sân tráng xi-măng. Một cô bé khoảng chừng 15, 16 tuổi từ trong vọt ra suýt va vào tôi. Tôi giật mình, lại nghe giọng chát chúa của Lục Bình vang ra.

--A Châu, mày mù hả? Chạy dụng lung tung vậy.

Cô bé tên A Châu ghìim bước chân, sợ sệt giải thích với trong nhà.

--Con nghe tiếng chuông nên chạy ra mở.

--Bộ người ta không có chân không tự đi vào được hả?

Tôi cười an ủi A Châu đang luống cuống tay chân hỏi nhỏ :

--Em mới đến làm hả?

--Em mới đến hôm qua --Nó lo sợ nói --Em còn chưa quen. Xin lỗi đã dụng vào cô.

--Không sao! Tôi vỗ vai nó --Sức khoẻ của bà chủ không tốt, em ráng nhẫn nại một chút nhé!

A Châu mở to mắt, gật đầu lia lịa.

--Ê, Tử Lăng! --Lục Bình thò đầu ra khỏi cửa, vươn cổ gọi --Chị đã thấy em từ sớm. Còn không vào, thập thò ở cửa nói gì với A Châu đó? A Châu nó ngu như trâu, uống công em nói chuyện với nó. Thời buổi ngày nay mướn con ở không khác nào cúng tổ tiên! Không tới ba ngày đã đổi, chúng làm chị tức ói máu đây này.

Tôi đi ngang qua sân, đẩy rèm cửa bước vào phòng khách của Lục Bình. Lục Bình đang ngồi trên xe lăn, váy vải sọc dài phủ kín nửa thân dưới của chị. Giờ đang là mùa hè, chị mặc áo bông to màu đỏ thật không hợp chút nào với chiếc váy sọc của chị. Tôi lấy làm lạ lùng, Lục Bình trước kia rất chú trọng đến việc ăn mặc, giờ dường như chị hoàn toàn dừng dừng với mọi thứ. Tóc chị bù xù, mặt mày sưng phù. Chị đã cắt ngắn mái tóc dài bóng mượt của chị, tương phản với mái tóc đang để dài của tôi.

--Tử Lăng, cứ tùy tiện ngồi đi! Đừng mong trong nhà chị sạch sẽ Chị không có yên vui, nhàn tản đâu mà dọn đẹp cái nhà này.

Tôi gượng cười, ngồi xuống salông. Nhưng tôi vội bật dậy, hình như tôi đang đề lên một thứ gì đấy. Đó là cái chân giả của Lục Bình! Nhìn cái chân đó, trong bụng tôi tự đứng nhận nhạo muốn ói. Tôi chưa hề biết cái chân giả như thật đó lại cho người ta cảm giác sợ hãi như vậy. Nhưng, điều khiến tôi kinh ngạc hơn là sao Lục Bình lại tùy ý liệng nó lên salông mà không đặt nó vào tủ hay một nơi kín đáo nào đó, vì thế nào thì nó cũng không phải là vật khiến người ta vui vẻ.

Biểu lộ của tôi không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của chị.

--Thế nào? --Chị hỏi châm biếm --Vật này làm em khó chịu hả? Nhưng nó đã bầu bạn với chị gần hai năm rồi!

--Ồ, Lục Bình! --tôi nói về hồi lỗi, gắng đề nén cơn buồn nôn của mình --Em buồn cho chị.

--Thật thế sao? --Chị nhếch môi --Hà khổ gì chứ? --Chị đẩy xe tới, cầm chân giả đó vào phòng ngủ.

Tôi quét nhanh mắt nhìn quanh, trên tường trống trơn, vật dụng đơn giản, báo và tạp chí liệng tứ tung, sàn lót bằng đá mài nổi một lớp bụi.....cả căn phòng trở trụi ngột ngạt, đơ bản. Tôi nhớ lại lần Lục Bình mặc chiếc áo

lụa mềm mại màu lục khiêu vũ tha thướt, uyển chuyển trong phòng khách nhà tôi mà không cảm được nước mắt nhòe ướt.

Lục Bình đẩy xe lăn từ trong phòng ngủ ra, đồng thời A Châu cũng bưng trà nóng đến cho tôi.

--Còn quen uống trà không? --Giọng chị vẫn đầy mỉa mai châm chọc --
-Sống ở nước ngoài lâu như vậy, hay là em uống cafe nhé?

--Ồ, không --Tôi vội đáp --Ở nước ngoài em cũng uống trà mà.

--Thực tình, cho dù em có muốn uống cafe thì nhà chị cũng không có --
-Lục Bình tế nhị nói, soi mói nhìn tôi từ đầu xuống chân. Trước khi gặp chị tôi đã sáng suốt, cố ý ăn vận gài đi, mặc áo sơmi màu hồng ngắn tay, quần loe màu trắng. Nhưng, tôi phát hiện tôi vẫn làm chị tổn thương, ánh mắt chị không đời khỏi chiếc quần ống loe đó của tôi. Một lúc, chị ngừng đầu chòng chọc nhìn tôi --Em tới thật không đúng lúc, buổi chiều Sở Liêm phải đi làm rồi --Chị cười đầy ngụ ý.

--Em biết buổi chiều Sở Liêm phải đi làm --Tôi thẳng thắn nhìn chị --
Em cố tình chọn lúc anh ấy không ở nhà để đến thăm chị.

--Ồ! Chị trầm ngâm giây lát, lại cười khinh khỉnh --Rốt cuộc thì đứa em thân yêu của tôi cũng cố tình tới thăm tôi.

--Lục Bình! Tôi thành khẩn nhìn chị --Xin chị đừng mỉa mai em nữa, được không? Em thật lòng đến thăm chị. Em cảm thấy giữa chị em mình nên thẳng thắn nói chuyện giống như khi chúng ta chưa kết hôn. Không phải lúc đó chúng ta rất gần gũi, thân mật sao?

--Đúng --Lục Bình tắt nụ cười, trong mắt chị nổi lên nỗi hận thù sâu sắc --Khi đó chúng ta rất thân mật, thậm chí tôi đem bí mật không thể nói với ai mà kể cho cô nghe. Nhưng, đứa em gái thân yêu nhất của tôi chưa bao giờ thẳng thắn với tôi.

--Ôi, Lục Bình! Tôi nhận mày --Em thật xin lỗi.

--Xin lỗi cái gì? --Chị cười nhạt --Xin lỗi vì tôi bị mất chân? Xin lỗi vì sự bố thí của cô cho tôi à?

--Bố thí? --Tôi không hiểu hỏi.

--Đúng, bố thí! --Chị gằn giọng --Cô bố thí Sở Liêm cho tôi. Cô đem tình yêu của cô bố thí cho tôi. Cô cho rằng làm như vậy tôi sẽ hạnh phúc sao? Có được người đàn ông yêu mình thì tôi hạnh phúc à? Tử Lăng, cô là con ngốc dần độn nhất trên đời. Cô đã làm một chuyện sai lầm không thể tha thứ! Tử Lăng, cô có biết điều gì huỷ hoại tôi không? Không phải là cái chân đã mất, căn nguyên huỷ hoại tôi chính là cuộc hôn nhân không tình yêu này đó! Tử Lăng, cô thông minh lắm, rộng rãi lắm, cô đã giết cả cuộc đời tôi!

--Ôi! Tôi đau khổ nhìn chị --Lục Bình, chị không thể đem hết tội lỗi đổ cho em. Em không có ác ý....

--Không đem hết tội lỗi đổ cho cô thì đổ cho ai ?-- Chị hét lớn cắt ngang lời tôi --Đổ cho Sở Liêm, đúng không?

--Không! --Tôi lắc đầu --Sở Liêm cũng không ác ý.....

--Đúng, các người đều không ác ý! Các người đều thánh thiện và vĩ đại! Các người là thánh nhân! là thần tiên! Nhưng, các người đặt tôi vào đâu chứ hả? Các người đồng lõa gạt tôi, cho tôi tin người mà Sở Liêm yêu là tôi, để cho tôi làm một con khờ! Rồi sau đó, đám vĩ nhân các người huỷ hoại tôi hoàn toàn!

--Ô, Lục Bình!--Tôi kêu lên, trán rịn mồ hôi --Làm sao chị biết?

--Làm sao tôi biết? --Chị ghìm giọng, u uất lắm lắm --Tử Lăng, tôi không thể suốt đời làm con khờ. Người đàn ông không yêu mình, đương

nhien mình hiểu. Cô có biết cuộc sống hôn nhân của chúng tôi như thế nào không? Cô có biết mấy tháng trời anh ta không chạm tới tôi không? Cô có biết, anh ta nằm mơ cứ gọi trên cô không? Cô có biết nhiều đêm anh ta thức trắng ngồi trước cửa sổ mà làm nhảm đọc thơ " Một giấc ảo mộng " quái quỷ gì đó của cô không? Cô có biết, hơn hai năm nay, từng giây từng phút cô luôn đứng giữa chúng tôi không ?....

--Ôi --Tôi bóp trán, kêu khổ sở --Trời ơi!

--Làm sao tôi biết ?--Chị lặp lại câu đó --Chúng tôi hành hạ nhau, cắn hận nhau, tổn thương nhau.....cho đến khi hết chịu đựng nổi, có một ngày anh ta gào lên với tôi là anh ta chưa từng yêu tôi, người hấn yêu là cô! Vì món nợ cái chân này mà hấn cưới tôi! Hấn nói tôi đã huỷ hoại cuộc đời hấn! Ha ha !--Chị ngửa mặt cười thê thiết --Tử Lăng, cô là đứa em gái thân thiết của tôi, cô nói một câu có lương tâm xem, ai huỷ hoại ai?

Tôi nhìn Lục Bình, tóc tai chị bù xù, ánh mắt điên dại, tôi đột ngột nhận ra chị thật sự đã bị huỷ diệt rồi! Trời ơi, con người tại sao lại phạm sai lầm to lớn như vậy! Tại sao làm những chuyện ngu xuẩn như vậy! Trời ơi, con người cho mình là khôn ngoan nhất trong vạn vật, có suy nghĩ, có tình cảm, có lý trí, thế mà lại đi làm những chuyện không ra sao! Tôi hít sâu hơi thở, biết lúc này có nói gì cũng bằng thừa, nhưng không nhịn được tôi vẫn miễn cưỡng nói :

--Lục Bình, có lẽ tất cả còn kịp cứu vãn. Tình yêu cần được nuôi dưỡng, nếu chị và Sở Liêm đôi bên nhường nhịn một chút....

--Nhường nhịn? --Chị cười lạnh, nhìn đán vào tôi --Tại sao tôi phải nhường nhịn hấn? Không phải chính hấn làm gãy chân tôi sao? Không phải chính hấn gạt gẫm tình cảm của tôi sao? Tôi còn phải đi nhường nhịn hấn à? Tử Lăng, cô đừng quá ngây thơ. Để tôi cho cô biết một sự thật, người mà tôi căm thù nhất trên đời này chính là Sở Liêm!

Tôi trở mắt không dám tin nhìn chị. Tôi chưa từng nghe giọng nói thù hận thâm sâu như vậy! Chưa đầy ba năm trước tôi còn nghe Lục Bình thủ tình yêu của chị, mộng mơ của chị với tôi. Từ khi nào mà chị nghiên rằng ken két khi thốt ra tên của Sở Liêm thế này? Ôi, tâm địa con người sao hẹp hòi quá! Giữa yêu và hận chỉ là một lần ranh mong manh! Tôi từng sờ chết lặng. Đối diện với đôi mắt ngùn lửa, gương mặt đầy đăm hận của Lục Bình, tôi không sao thốt được một lời. Chúng tôi lặng thinh nhìn nhau rất lâu, cuối cùng tôi yếu ớt lên tiếng :

--Nếu thế, anh chị tính thế nào? Cứ nhìn nhau thù địch như vậy sao?

--Không! --Chị nói dứt khoát --Sự việc cần chấm dứt. Tôi đã quyết định, không thể kéo dài mãi việc làm sai lầm. Giải quyết duy nhất là ly đi!

--Ly đi? --Tôi hốt hoảng --Làm sao chị có thể dễ dàng xoá bỏ cuộc hôn nhân như vậy? Đây không phải trò chơi trẻ con, nói giải tán là giải tán. Lục Bình, chị cần nghĩ kỹ mới được. Mất đi Sở Liêm, người đàn ông mà chị gặp sau này chưa hẳn đã tốt hơn Sở Liêm!

--Mất đi? --Chị khịt mũi --Xin hỏi, món đồ mà cô chưa từng có thì cách nào mà mất đi?

--Điều này.....Tôi trợn mắt, líu lưỡi không sao trả lời.

--Tử Lãng, cô đừng có ấu trĩ nữa --Lục Bình nhìn tôi lom lom --Cô nghĩ ly đi là bi kịch sao?

--Chẳng lẽ không phải là bi kịch?

--Vui hay buồn cũng chỉ là tương đối --Chị cười buồn --Hôn nhân giữa tôi và Sở Liêm đã trở thành bi kịch lớn nhất trong đời, cô cho rằng chúng tôi cần phải duy trì bi kịch này hả?

Tôi lặng thinh không đáp.

--Kết thúc một bi kịch chính là hi kịch --Chị nói chậm rãi --Cho nên, nếu tôi ly đi với Sở Liêm lại là điều may mắn của hai chúng tôi chứ không phải bất hạnh của chúng tôi. Không ly đi, cả hai đều bị huỷ hoại. Ly đi rồi, hẳn còn có thể tìm kiếm hạnh phúc của hẳn, tôi cũng có thể tìm hạnh phúc của tôi. Cô nói xem, vậy có phải ly đi là hi kịch không?

Tôi đăm đăm nhìn Lục Bình, từ khi nào mà miệng lưỡi của chị lợi hại như vậy?

--Được rồi --Tôi đầu hàng. Tôi nói không lại chị, càng nói không qua được " sự thật " của chị --Chị nhất quyết muốn ly đi?

--Phải!

--Sau khi ly đi chị dự tính làm gì?

Chị ngẩng phắt đầu, mặt chợt sáng rỡ, ánh mắt long lanh. Trong chớp mắt này, tôi lại thấy vẻ xinh đẹp ngày xưa của chị. Chị hất hàm, kiêu hãnh trả lời :

--Tôi sẽ xuất ngoại!

--Xuất ngoại? --Tôi kêu lên kinh ngạc.

--Thế nào? --Chị gằn giọng --Chỉ có cô là xuất ngoại được thôi, còn tôi thì không thể phải không?

--Ồ, không, em không có ý này --Tôi lúng túng --Em chỉ muốn biết chị xuất ngoại để làm gì?

--Tức cười chưa! Chị cười tự nhạo --Còn nhớ khi chúng ta đi học không? Tôi rất cần cù, cô rất nghịch ngợm, tôi học bán mạng để thành học sinh giỏi, tranh vinh dự cao nhất, còn cô? Cô không quan tâm đến gì cả. Tôi muốn xuất ngoại xem thế giới này bao lớn, muốn lấy học vị thạc sĩ, tiến sĩ.

Cô thì chỉ muốn ở Đài loan, đàn hát, viết văn, làm một người bình thường. Kết quả, cô đi khắp nửa vòng trái đất, hết châu Âu tới châu Mỹ, hơn mười mấy quốc gia. Tôi trái lại --Chị xoa xoa hai tay, kích động nói --chôn vùi cuộc đời trong cái nhà hoang này, gắn chặt trên chiếc xe lăn này. Cô nói đi, thế gian này có thiên lý không? Có công bằng không?

Tôi lại trở mặt, lú lờn nhìn chị.

--Đây là cơ hội khác nhau --Hồi lâu tôi mới gượng gạo nói --Bản thân em cũng không ngờ em sẽ đi một chuyến nước ngoài như vậy. Nhưng, sau khi đi rồi em mới nhận ra, trở về là tốt nhất.

--Đó là vì cô đã đi rồi, còn tôi chưa đi --Chị ré lên --Những thứ cô có được, có thể cô không cần. Nhưng cô đi nói với kẻ khát khao muốn có thứ đồ đó là nó không hay ho gì, cô cho đó là gì, an ủi hay chế giễu?

--Lục Bình! --Tôi nhăn nạy --Chị biết rõ là em không có ý chế giễu chị mà. Chị muốn xuất ngoại thì vẫn có thể đi.

--Tôi cũng cho là vậy, nên tôi đã tiến hành rồi.

--Ồ!

--Cô còn nhớ trước ngày tôi kết hôn, tôi đã từng xé bức thư của trường Massachusetts không?

Tôi gật đầu.

--Giờ tôi lại viết thư nói với họ là tôi gặp tai nạn xe cộ, bị mất một chân, hỏi họ có còn hứng thú với học sinh một chân này không, tôi tin cái chân này không ảnh hưởng tới trí não của tôi. Họ hồi âm là hoan nghênh tôi đến bất cứ lúc nào. Hơn nữa, họ còn cho biết là vẫn lưu học bổng của tôi --Đôi mắt sáng quắc của chị nhìn tôi --Hiện giờ, vấn đề duy nhất tôi cần giải quyết chính là hôn nhân của tôi và Sở Liêm!

Tôi ngỡ người ra nhìn chị. Tôi cảm thấy từ lúc bước vào phòng khách này tôi đã biến thành dần độn và chậm chạp.

--Sở Liêm có đồng ý ly dị không? --Sau cùng tôi mớit thốt ra lời.

--Ha ha ha! --Đột nhiên chị ngửa mặt cười sặc sụa như mắc bệnh thần kinh --Sở Liêm đồng ý ly dị không? Cô thật khéo biết hỏi chuyện! Trên đời này có chuyện gì hẳn vui hơn là thoát khỏi con mụ tàn phế này chứ? Đặc biệt là khi con thiên nga bé nhỏ mà hẳn yêu tha thiết từ bao lâu nay vừa ở hải ngoại bay về.

--Lục Bình! --Tôi kêu lên, tin chắc mặt mình đã tái mét --Chị có ý gì vậy?

--Ý của tôi hả? Ha ha ha! --Chị lại cười sặc sụa --Mãi tới lúc này cô mới chịu nói ra vấn đề chính của cô phải không?

--Em không hiểu --Tôi lắc đầu.

--Cô không hiểu, nhưng tôi hiểu --Chị đánh đá --Chờ khi tôi và sở Liêm ly dị rồi, cô cũng sẽ ly dị với Vân Phàm, sau đó cô tái hôn với Sở Liêm. Như vậy, không phải người hữu tình sẽ thành quyến thuộc sao? Không phải là màn kịch vui nhất, mỹ mãn nhất sao?

--Lục Bình!--Tôi hét --Chị có biết chị đang nói gì không?

--Tôi biết, biết rất rõ!--Chị hét trả --Từ khi cô trở về, không ngày nào là Sở Liêm không tới nhà cha mẹ. Hẳn thăm cha mẹ hay thăm cô? Lễ nào tình cũ của các người không cháy lại?

--Em bảo đảm --Tôi gấp gáp nói --em chưa từng nói riêng với Sở Liêm một câu nào.

--Nói hay không nói liên quan gì tới tôi? --Chị lại cười lạnh --Dù sao tôi cũng đã quyết định ly dị với Sở Liêm rồi. Còn cô và Vân Phàm thì sao? Chị kéo dài giọng, thành linh nín bật. Chợt chị hỏi --Ê, Phí Vân Phàm của cô là thằng ngu thứ mấy?

--Cái gì? --Tôi ấm ớ hỏi.

--Tôi được kể là con ngu hạng nhất, thì hẳn ít nhất cũng là thằng ngu hạng nhì!--Chị liếc tôi -Tại sao hẳn cưới cô chứ? --Chị hỏi thẳng thừng.

Tôi sửng sốt.

--Thực tình, mãi đến giờ em cũng không biết tại sao anh ấy cưới em --Tôi thành thực nói --Em nghĩ, trong tình hình hỗn loạn lúc đó, ai cũng có chút mê loạn, anh cưới em....có lẽ đồng tình.

--Đồng tình? --Chị la lên --Chẳng lẽ hẳn biết cô và Sở Liêm yêu nhau? Hẳn biết người cô yêu không phải là hẳn?

--Anh ấy biết!--Tôi đáp nhỏ --Anh ấy biết tất cả.

--Ồi trời! --Lục Bình trợn trừng mắt --Hay nhỉ! Tôi phải nhường vị trí ngu hạng nhất cho anh ta, còn tôi ngu hạng nhì. Vì tôi bị che mắt lấp tai, cứ ngỡ Sở Liêm yêu tôi nên mới kết hôn, hẳn trái lại.....Chị hít mạnh hơi --Tôi thật phục hẳn sát đất. Trên đời này tìm được thằng ngu như hẳn không phải dễ!

Tôi không hứng thú gì với việc Vân Phàm là thằng ngu hạng thứ mấy, vấn đề tôi quan tâm vẫn là chuyện của Lục Bình và Sở Liêm. Tôi trầm ngâm giây lát rồi hỏi :

--Chị và Sở Liêm đã bàn chuyện ly dị rồi sao?

--Đúng vậy! Chúng tôi đã đàn rỗi, không chỉ một lần, trăm lần. Sau khi hết hôn ba tháng thì bắt đầu chiến tranh lạnh, nửa năm sau thì thích chuyện ly dị. Nếu không phải cha mẹ đôi bên can thiệp quá sâu, nói không chừng đã ly dị từ lâu lắm rồi. Hiện giờ đại học Massachusett cấp học bổng cho tôi, cô lại từ nước ngoài trở về, chúng tôi không còn lý do gì để tiếp tục kéo dài. Có thể ngày mai hay ngày một, chúng tôi đi làm thủ tục. Ly dị mà cả hai cùng đồng ý thì chỉ cần tìm một luật sư ký tên là xong.

Chị nói đơn giản quá, kết thúc một hôn nhân giống như kết thúc một màn kịch.

--Lục Bình!--Tôi rầu rầu hỏi --Em về nước có quan hệ gì tới chuyện anh chị ly dị?

--A ha!--Chị lại cười nhạt theo thói quen --Quan hệ lớn lắm. Từ Lãng, tôi cảm ơn lòng tốt của cô mấy năm nay đã đem người yêu của mình nhường cho tôi, giờ thì tôi đem trả hẵn lại cho cô, cô hiểu không?

--Nhưng --Tôi thật thà nói --tất cả đã thay đổi từ lâu rồi. Có lẽ chị muốn ly hôn, còn em vẫn là vợ của Vân Phàm.

Chị nhìn vào tôi xét nét.

--Cô thật sự yêu Vân Phàm?

--Em...

--Ha ha! Cô không trả lời được chứ gì? Ôi, Từ Lãng ơi Từ Lãng, cô là một kẻ lẩn thẩn! Cô đã làm chuyện sai lầm rồi còn chưa đủ sao? Vì tấm lòng lương thiện và nhân từ quý quái đó của cô đã đẩy tôi vào địa ngục, giờ cô còn tiếp tục muốn hại Vân Phàm? Hẳn dựa vào cái gì mà muốn bầu bạn với cái xác của cô để sống qua ngày! Tôi cho cô biết, giờ đây với chút tình cảm còn sót lại giữa chị em mình mà tôi nói thật lòng, thừa lúc chưa muộn mà ly hôn với Vân Phàm đi, đừng tiếp tục hại người hại mình nữa! Kết cục

của tôi và Sở Liêm là tấm gương cho các người đó! Còn chuyện cô có trở về với Sở Liêm hay không, tôi không quan tâm. Các người có huỷ diệt nhau không, tôi cũng không quan tâm.

--Lục Bình!--Tôi kêu nhỏ nhỏ, lòng rối như tơ vò. Những lời sắc bén, những trách cứ của chị lẫn thái độ lạnh nhạt vô tình của chị đã đánh ngã tôi. Đầu óc tôi choáng váng, trán rịn mồ hôi, nổi thê lương bóp nghẹt tôi. Tôi khẽ nói --Lẽ nào chúng ta không còn là chị em thương yêu nhau nữa?

--Chị em thương yêu? --Chị lăm bằm, quay đầu nhìn ra cửa sổ -- Chúng ta đã quá thương yêu nhau rồi! Bao nhiêu bi kịch trong đời cũng vì yêu mà ra. Không yêu có lẽ không xảy ra vấn đề!--Chị vuốt vuốt mái tóc rối --Thôi được, tóm lại, tôi cảm ơn cô đến thăm tôi chuyến này. Tôi nghĩ chúng ta đã nói những lời " chân thực " nội tâm " nhưng sự thật thì luôn tàn nhẫn. Tử Lăng, tôi chỉ mong tôi có thể giống như trước kia, cùng cô chen chúc trong căn nhà nhỏ, nói với nhau những lời chân thành. Nhưng, xin cô thứ lỗi, tôi không còn là tôi trước kia. Trừ mất một chân, tôi còn mất rất nhiều thứ : sắc đẹp, kiêu hãnh, tự phụ và lòng tin, tôi đã mất tất cả!

Có lẽ cô sẽ cho tôi là quá tàn nhẫn, nhưng hiện thực đối với tôi còn tàn nhẫn hơn nhiều. Tôi đã ngoi từ trong đó ra. Tử Lăng, cô không cần đi tìm người chị dịu dàng, đa cảm đó nữa, cô ta chết lâu rồi!

Tôi nhào qua, nắm chặt tay chị.

--Không, không, Lục Bình!--Tôi nói như van nài --Chị đừng kích động, tất cả không tồi tệ đến thế....

Chị rút tay ra khỏi tay tôi, lãnh đạm nói :

--Cô nên đi đi, Tử Lăng! Chúng ta đã nói đủ rồi. Trời sắp tối, xin lỗi, tôi không có ý mời cô ăn cơm tối!

--Lục Bình!--tôi chảy nước mắt gọi.

--Đừng quá đa sầu đa cảm thế!-- Chị cười cười --Cô an tâm, khi tôi lấy được học vị thạc sĩ, tôi sẽ tìm lại được lòng tin của mình!--Chị lại nhìn tôi chăm chăm --Tạm biệt, Tử Lăng.

Rõ ràng là chị muốn đuổi khách. Tôi cũng không thể ì ra không đi. Đứng lên, tôi dăm dăm nhìn chị, nước mắt đàn dụa. Chị nói đúng, người chị dụ dỗ, đa tình của tôi đã chết! trước mặt tôi là một phụ nữ lãnh đạm, tàn nhẫn, lạnh lùng! Tôi nhắm mắt, sau đó tôi lắc mạnh đầu, lấy nghị lực nói :

--Được rồi, tạm biệt chị! Lục Bình, em cầu chúc chị sớm lấy được học vị thạc sĩ, sớm lấy lại lòng tin và kiêu ngạo của chị!

--Đến bây giờ tôi mới nghe cô nói một câu ra hồn --Chị nói.

Tôi không còn nhẫn tâm nhìn chị, cũng không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này, tôi càng hết cách ở thêm một giây nào trong căn phòng này, tôi chạy qua sân, xông ra cổng.

Nước mắt tôi mờ mịt, bước chân lảo đảo, tôi suýt dưng vào chiếc xe gắn máy từ đầu hẻm đang lao vào.

Xe thẳng két, tôi giật mình đứng lại, muốn tránh đi nhưng không thể vì Sở Liêm đã nắm chặt tay tôi.

--Tử Lăng!--Mặt mày anh trắng nhợt, giọng khản đặc --Em còn muốn tránh anh sao?

Tôi dờ dãn nhìn anh, trong lòng bối rối, khổ đau giằng xé

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai mươi phút sau, tôi và Sở Liêm đã ở trong quán cafe mới mở ở đường Trung Sơn. Tôi gọi một ly cafe, ngồi bần thần trong ghế dựa, mê man nhìn cái ly trước mặt. Sở Liêm để đường, sữa vào ly cho tôi, ánh mắt hùng hực lửa không lúc nào rời mặt tôi, dường như anh đang cố tìm hiểu tôi.

--Em đi thăm Lục Bình, phải không?

Tôi gật đầu.

--Hai người nói chuyện rất lâu?

Tôi gật đầu.

--Nói những gì?

Tôi lắc đầu.

Anh lặng thinh giây lát, ánh mắt như thiêu đốt đó càng mang sức nóng mãnh liệt. Tôi khiếp sợ dưới cái nhìn ảo não, đau đớn đó. Ngược mắt lên, tôi nhìn anh như van lơn, thế là anh nén giọng gọi :

--Từ Lăng! Ít nhất em cũng có thể nói chuyện với anh chứ?

Một tay đỡ đầu, một tay tôi cần muống khuấy cafe như kẻ mất hồn. Tôi nhìn màu nâu sữa trong ly chuyển dần sang vàng, làn nước sóng sánh và hơi nóng từ đó bốc lên x^ong thẳng vào mắt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn sâu vào Sở Liêm, khẽ nói :

--Sở Liêm, anh là một diễn viên thật kém cỏi.

Thoắt chốc anh dường như sụp đổ, mắt anh đỏ vằn tia máu, nhìn tôi đăm đăm, giọng khàn khàn run run :

--Chúng ta quá sai lầm rồi Tử Lăng ơi! Ngay từ đầu chúng ta không nên diễn màn kịch này.

--Nhưng, không phải chúng ta đã diễn rồi sao ?--Tôi nói có phần trách cứ --Đã diễn rồi thì phải diễn cho tốt vai diễn của mình chứ!

--Em đang trách anh sao? --Anh cay đắng nói --Em trách anh diễn tồi vai người chồng, không giống như em đã diễn thành công vai người vợ? Đúng lắm, --Giọng anh gay gắt --Em là một diễn viên giỏi, diễn rất đạt vai của mình! Em diễn rất thành công vai Phí phu nhân mà! Còn anh thất bại rồi, anh sinh ra đã không có tố chất diễn kịch!

--Anh lầm rồi, Sở Liêm.--Tôi chậm rãi nói --Em khác anh. Em vốn không diễn kịch. Vân Phàm hiểu rõ tất cả về em. Em chưa từng nguy trang gì trước mặt anh ấy, vì anh ấy đã biết chân tướng sự tình từ lúc ban đầu.

--Thật sao ?--Anh nghi ngờ nhìn tôi hỏi.

--Thật !--Tôi khẳng định.

--Ồ !--Anh trợn mắt líu lười, một lát mới đỡ trán,lắc lắc đầu --Anh không hiểu con người Phí Vân Phàm này! Không hiểu !--Anh trầm tư hồi lâu --Nhưng, hai năm nay em sống vui vẻ không?

Tôi lặng thinh.

--Không vui, đúng không? --Anh liền hỏi, mắt anh chớp sáng tia hy vọng mong cầu --Em không vui, đúng không? Vì vậy, em trở về? Bầu bạn với một người đàn ông mà em không yêu, em vĩnh viễn không vui?

--Ô, Sở Liêm !--Tôi nói nhỏ nhỏ --Nếu nói em không vui là em đã đổi gạt. Vân Phàm có trăm ngàn cách mang mới lạ cho em. Hai năm nay em luôn bận rộn đến quên thở, lúc nào cũng vui vẻ --Tôi nghĩ ngợi --Em không thể nói em không vui. Sở Liêm, em không thể nói, vì đó là sự thật.

--Hay lắm !--Anh nghĩ rằng --Anh ta đã dùng tiền thoả mãn hiếu kỳ của em. Anh ta có tiền, anh ta dễ dàng làm được.

--Quả thật là tiền bạc giúp cho anh ấy nhiều --Tôi nói nhỏ --nhưng, cũng cần anh ấy phải dụng tâm.

--Em nói thế là có ý gì? --Anh lầm bầm hỏi.

--Không, đừng hỏi em có ý gì. Em cũng không hiểu anh ấy như anh. Kết hôn hai năm nhưng đối với em, anh ấy vẫn là một câu đố. Em không muốn nói về anh ấy.--Tôi ngược nhìn Sở Liêm --Nói về anh đi! Sở Liêm, tại sao anh chị làm ra nông nỗi này?

Sắc mặt anh hốc hác, tiều tụy.

--Làm sao đến nông nỗi này ?--Anh nghĩ rằng nói --Tử Lăng, em đã gặp qua chị em rồi, em nói xem làm sao có thể sống chung với người đàn bà mắc chứng điên ngược đái mọi người?

--Chứng điên ngược đái ~--Tôi kêu nhỏ --Anh nói chị như vậy là không công bằng. Chị chỉ vì tàn phế nên tự ti mặc cảm và hơi gây hấn mà thôi!

--Vậy sao ?--Anh nhìn tôi trân trân --Em không là chồng cô ta, em hiểu sao? Khi em đi làm suốt ngày, tối về nhà, trên bàn ăn đặt cái chân giả, em có cảm tưởng gì?

--Ô !--Tôi quay đầu tránh, nhớ lại cảm giác buồn nôn và kinh sợ khi thấy chân giả đó trên salông --Chẳng qua chị hơi hồng --Tôi gượng nói --

anh nên tha thứ cho chị.

--Hờ hông ?--Anh kêu --Cô ta cố tình làm, em hiểu không? Cô ta lấy việc hành hạ anh làm niềm vui sướng của cô ta. Khi anh nói với cô ta có thể tìm một nơi cắt chân giả này, hoặc là gắn vào chân, khỏi tốn công lấy ra gắn vào, em có biết cô ta thế nào không? Cô ta nói, tôi còn một chân, tôi không dùng nổi thứ đó! Em có hiểu cho anh không? Cô ta cố ý hành hạ anh từng giờ từng phút. Cô ta muốn anh đau đớn khổ sở, em hiểu không?

Tôi ngậm nước mắt đau khổ nhìn Sở Liêm, tôi biết những lời anh nói là thật. Tôi đã gặp Lục Bình, nói chuyện với chị, tôi biết những gì Sở Liêm nói là sự thật.

--Sở Liêm, sao anh để chị biết chuyện của chúng ta?

Anh nhìn tôi nồng nàn, chột anh áp chặt bàn tay mạnh mẽ, nóng bỏng của anh lên tay tôi. Tôi giật mình muốn rút tay ra, nhưng anh nắm chặt không buông. Anh mắt anh dữ dội nhìn tôi như hút hồn.

--Tử Lãng !--Anh gọi tha thiết --Bởi vì anh không thể không yêu em!

Lời thú nhận thẳng thắn, nồng nhiệt mãnh liệt này thoát chốc đã đánh ngã tuyến phòng thủ cuối cùng của tôi, tôi khóc tức tưởi, muốn nói với anh nhưng thốt không thành tiếng, tôi chỉ có thể lặ đi lặ lại :

--Sở Liêm ôi Sở Liêm!

Anh nhào về phía tôi, nắm tay tôi chặt hơn.

--Hãy tin anh đi Tử Lãng! Anh đã thử sức, anh đã đấu tranh để quên em. Anh từng tự nhủ sẽ làm người chồng tốt của Lục Bình. Nhưng, khi anh đối diện với cô ta, người anh nhớ đến lại là em. Khi cô ta oán thán anh làm lỡ tiền đồ của cô ta thì người anh nhớ tới giấc ảo mộng của em. Chạy xe trên đường, anh nhớ cảnh tượng em ngồi sau lưng anh, tóc cọ và má anh.

Và khu rừng nhỏ đó....ôi, Tử Lăng, em còn nhớ khu rừng nhỏ đó không? Những ngày nghỉ, em thường ngồi trong rừng đó hàng mấy giờ, còn anh như thằng điên mà hát tên em. Đã bao lần, anh như thằng ngốc ngồi đó khóc thầm. Ôi, Tử Lăng, anh thật sự quá hối hận. Anh thực không nên vì cái chân đó mà trả một giá quá đắt như vậy.

Một giọt nước mắt rớt vào ly cafe của tôi. Nghe những lời kể lẽ chần tình của anh mà tim tôi tan nát. Bao nhiêu chuyện cũ như sống đây, tiếng anh hét điên cuồng trong rừng, tiếng anh gào to trên phố, lời tâm tình bên cửa sổ, những lần đạp bước dưới mưa....ôi, người yêu cuồng nhiệt và ngốc nghếch của tôi! Ai đã biến anh thành tiêu tụy thế này, gầy gò thế này? Ai để chúng tôi yêu nhau rồi để chúng tôi phải biệt ly? Số mạng trêu người đến thế này thôi! Nước mắt tôi chảy tràn trên má, nghẹn ngào nói :

--Sở Liêm, anh nói những lời này nào còn ích gì chứ?

--Có ích đấy, Tử Lăng!--Anh nhiệt liệt nói --Em đã gặp qua Lục Bình?

--Vâng.

--Cô ta nói bọn anh muốn ly đi?

--Vâng

--Em thấy không, Tử Lăng? Chúng ta vẫn còn cơ hội --Anh nhìn tôi thăm thiết, nắm tay tôi đến phát đau --Trước kia chúng ta từng làm sai, giờ vẫn còn cứu chữa kịp. Chúng ta đừng để sai lầm kéo dài. Sau khi anh ly đi xong, chúng ta có thể tìm lại hạnh phúc của chúng ta, phải vậy không em?

--Sở Liêm!--Tôi kinh hoàng kêu --Anh đừng quên, em không phải là người tự do, em còn có chồng mà!

--Anh có thể ly đi, em sao không thể ly đi chứ?

--Ly đi ?--Tôi mở trừng mắt --Em chưa từng nghĩ mình sẽ ly đi.

--Em chưa từng nghĩ mình sẽ ly đi, vì em không biết anh muốn ly đi !-
-Anh nói gấp gáp --Giờ biết rồi, em có thể bắt đầu nghĩ tới vấn đề này. Từ Lãng, chúng ta đã lãng phí hơn hai năm rồi, lẽ nào còn chưa đủ sao? Nỗi nhớ thương và khổ đau hơn hai năm nay lẽ nào còn chưa đủ sao? Từ Lãng, anh chưa bao giờ ngừng nghĩ yêu em. Đã bao ngày tháng qua, từng giờ từng phút anh không ngừng yêu em. Từ Lãng, em thử nghĩ xem, em lại nữa đành rời bỏ anh sao?

Tôi hoảng loạn, hoang mang. Tôi muốn rút tay về nhưng anh nắm chặt không buông. Anh nhìn như muốn đốt cháy tôi, cuồng nhiệt nói :

--Không, không, đừng rút tay về. Anh không muốn buông em ra, anh sẽ không buông em ra đâu! Hai năm trước, anh làm thằng ngu đã để vuột em khỏi tay anh, lần này thì không, anh muốn bắt em về!

--Sở Liêm !--Tôi kêu thống thiết --Anh đừng xung động như vậy. Sự việc không đơn giản như anh nghĩ đâu.Có lẽ anh dễ dàng ly đi, nhưng em thì không thể. Tình cảnh của em khác anh....

--Tại sao không được? --Đôi mắt to sáng rực của anh nhìn thẳng vào tôi chăm chăm --Anh ta không chịu ly đi? Anh ta không chịu buông tha em? Nếu vậy anh sẽ đi tìm anh ta nói chuyện. Nếu là người đàn ông có lý trí, anh ta sẽ buông tha em!

--Không được !--Tôi không tự chủ vội hét --Anh không được đi gặp anh ấy. Anh có lập trường gì mà nói chuyện với anh ấy chứ?

--Em yêu anh, không phải sao ?--Ánh mắt anh càng sáng, giọng nói càng khẩn thiết --Em có yêu anh không, Từ lãng ?Em có dám nói là không yêu anh? Em dám nói không?

--Sở Liêm!--Tôi quay đầu tránh --Xin anh đừng ép em! Anh làm cho lòng dạ em rối bời.

Anh nhìn tôi đa diết, nhìn thật sâu. Đột nhiên anh buông tay nắm tay tôi ra, dựa vào lưng ghế, tay bóp trán khổ sở, miệng cứ rên rỉ :

--Trời ơi! Tôi đã sai lầm rồi! hai năm đầu phải ngăn ngừa, tôi làm sao có thể yêu cầu một cô gái mãi mãi si tình. Cô đã quên tôi từ lâu rồi! Trời ơi! Trong vòng tay người chồng giàu có, cô đã sớm quên người bạn trai hoàn toàn tay trắng của cô rồi!

--Sở Liêm!--tôi hét --Anh công bằng một chút được không? Em có khi nào quên anh?--Tôi khóc nức nở --Ở La Mã, ở Pháp hay trong căn nhà nhỏ ở rừng....bất cứ nơi đâu, em cũng không cách nào quên anh, giờ anh lại nói như vậy, anh cố ý mắng em.....

--Tử Lăng!--Anh lại chồm qua, mặt bừng lên nhiệt tình, giọng run lên vì niềm vui cuồng nhiệt --Anh biết em không thể quên anh! Anh biết mà, anh biết rất rõ! Từ khi em 5, 6 tuổi, từ khi em còn thắt bím anh đã biết em! Tử Lăng, em hãy tha thứ sự nghi ngờ nhất thời của anh! Em hãy tha thứ cho những lời nói không đầu không đuôi của anh! Lại có thể đoàn tụ với em, trò chuyện với em, anh sung sướng đến u mê đầu óc rồi!--Anh hít mạnh hơi thở --Giờ đây em cũng không quên anh, chúng ta vẫn còn yêu nhau. Xin em hãy cho anh một cơ hội, ly đi với anh ta và đồng ý gả cho anh nhé Tử Lăng!

Qua làn nước mắt mịt mờ, tôi nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng mong chờ, đôi mắt bốc lửa nhiệt tình và khát khao của anh, tôi chỉ cảm thấy lòng tôi nhói đau, tim tôi thắt lại, đầu óc choáng váng, tâm tình hỗn loạn, ý thức mơ hồ. Tôi chỉ có thể gọi khẽ :

--Sở Liêm, Sở Liêm! Anh muốn em nói gì đây?

--Tử Lăng, chỉ cần em đồng ý với anh. --Anh tha thiết nói, thở dồn dập
--Hơn hai năm trước anh đã từng nói với em, hôn nhân của anh và Lục Bình là địa ngục đày muôn kiếp, giờ anh muốn từ địa ngục đó ngoi lên. Chỉ có em mới khiến anh thoát địa ngục mà chuyển lên thiên đường! Chỉ có em thôi, Tử lăng!

--Sở Liêm!--Tôi khố sở lắc đầu --Anh không hiểu đâu, em có nỗi khổ riêng của em, em không dám đồng ý với anh bất cứ điều gì.

--Tại sao? --Anh lại nắm chặt tay tôi --Tại sao vậy Tử Lăng?

--Em làm sao có thể nói với Vân Phàm đây? Em làm sao có thể mở miệng với anh ấy? Vân Phàm khác với Lục Bình, hơn hai năm nay anh ấy là một người chồng hoàn hảo, không có điểm nào chê trách được!

--Nhưng, em không yêu anh ta, có phải không? --Anh gấp hỏi --Em nói, anh ta cũng biết em không yêu anh ta mà.

--Đúng vậy! Anh ấy biết.

--Nếu thế tại sao em còn muốn duy trì một cuộc hôn nhân không có tình yêu chứ --Anh sùng sộ --Lẽ nào vì hãnh có tiền?

--Sở Liêm!--Tôi gằn giọng gọi.

Anh lập tức giơ tay bóp trán, lắc đầu nguầy nguậy.

--Anh xin thu hồi lời nói này --Anh liền nói --Xin em tha thứ cho anh! Lòng dạ anh rồi bời rồi!

Tôi xót xa nhìn anh, nhất thời không biết nói gì mới đúng. Tôi nín lặng, anh cũng nín lặng, chúng tôi lặng thinh nhìn nhau trôn trời. Một lúc thật lâu, chúng tôi không ai mở miệng. Nhưng, chính cái nhìn chăm chăm này, từng kỷ niệm xưa trở về. Tôi của ngày bé thường đứng trên sườn đồi

luôn gọi anh Sở ơ anh Sở hời, tôi của ngày bé bò lê trên đất chơi bắn bi với anh, tôi của ngày bé được anh tập chạy xe đạp....Rồi chớp mắt, chúng tôi đều đã lớn, anh đối với tôi như gần như xa, tôi đối với anh nhớ thương vương vấn. Lục Bình luôn là câu hỏi giữa chúng tôi. Cho đến buổi chiều trời mưa to ngày hôm đó, người anh ướt sũng nước mưa đứng trong phòng tôi tỏ tình, niềm vui bộc bạch nỗi niềm, sự ngọt ngào trong những lần lén lút hẹn hò, tiếng anh hét điên cuồng trong khu rừng nhỏ....Tôi nhắm mắt, dựa vào trong ghế, tôi nghe tiếng anh gọi thì thầm :

--Tôi yêu Tử Lăng! Tôi yêu Tử Lăng !Tôi yêu Tử Lăng!

Tôi cứ ngỡ đó là trong hồi tưởng, nhưng mở bừng mắt, tôi phát hiện là anh đang nói. Nước mắt tôi lại chảy xuống má. Tôi nắm tay anh, nói :

--Nếu em không về nước, anh sẽ thế nào?

--Anh vẫn cứ ly đi.

--Sau đó?

--Anh sẽ viết thư theo đuổi em, theo đuổi cho đến khi em về!

--Sở Liêm ơ! --Tôi rưng rưng --Trên đời này, con gái không phải chỉ mình em.

--Anh chỉ có mình em!--Anh cố chấp nói.

--Trong tình cảnh nào anh mới lìa bỏ em?

--Bất cứ tình cảnh nào anh cũng không lìa bỏ em!--Anh ngừng ngừng, đột nhiên thêm một câu --Trừ phi....

--Trừ phi thế nào?--tôi hỏi tới.

--Trừ phi em không còn yêu anh nữa, Trừ phi em thật sự yêu một người khác. Nếu vậy anh không còn gì để nói, vì anh không cần một cuộc hôn nhân không có tình yêu! Nhưng...Anh nhìn xoáy vào tôi --không thể có "trừ phi" này phải không em?

Tôi chỉ biết trăn trăn nhìn anh.

--Xin em đồng với anh nhé, Tử Lăng! --Anh nói gần như thì thầm -- Anh có dự cảm là Vân Phàm sẽ không làm khó em.

--Đúng vậy!--Tôi xác nhận --Anh ấy sẽ không làm khó em.

--Nếu thế em còn khó khăn gì chứ?--Anh nôn nóng hỏi.

--Em không biết --Tôi nói, vẫn tiếp tục nhìn anh --Anh thật còn yêu em đến thế sao Sở Liêm? Anh thật còn muốn cưới em đến vậy sao, Sở Liêm?

--Anh thật sự còn hay không ư? --Anh bức bối gào --Tử Lăng, anh làm sao có thể chứng minh cho em thấy đây? --Đột nhiên anh để bàn tay lên ngọn đèn cầy trên bàn --Thế này có được không?--Anh hỏi, hai mắt sáng quắc nhìn tôi.

--Anh điên rồi!--Tôi hốt hoảng kêu, chụp vội tay anh kéo ra, nhưng đã muộn, lòng bàn tay đã bị phỏng rộp, màu thịt cháy đen --Anh điên rồi! Anh điên rồi!--tôi không ngớt kêu, nước mắt chảy thành dòng trên má. Tôi rút khăn tay băng bàn tay bị thương của anh. Tôi ngược nhìn anh, anh vẫn đang nhìn tôi đa diết.

--Em có tin anh không? --Anh hỏi.

--Em tin! Lúc nào em cũng tin!--Tôi nấc nghẹn đáp.

--Thế thì đồng ý với anh không?

Tôi còn có thể không đồng ý sao? Tôi còn có thể cự tuyệt sao? Anh nói đúng, hôn nhân không có tình yêu thì còn ý nghĩa gì? Lục Bình cũng đúng, tôi không nên hại người hại mình nữa, Vân Phàm dựa vào cái gì để phải bầu bạn với cái xác của tôi mà sống qua ngày tháng? Ly đi chưa hẳn là bi kịch, hôn nhân không có tình yêu mới là bi kịch thật sự! tôi nhìn Sở Liêm, cuối cùng tôi chậm chậm gật đầu.

--Vâng --Tôi nói --em đồng ý với anh!

Anh mừng rỡ nắm chặt tay tôi quên chút bàn tay bị thương nên anh đau đến há hốc miệng. Nhưng, anh cười thật tươi, mà mắt thì mọng đầy nước mắt.

--Từ Lãng, tuy chúng ta phải đi một đường vòng lớn, nhưng cuối cùng chúng ta cũng cùng sống chung với nhau.

--Chưa mà anh --Tôi nói nhẹ tênh --chờ anh làm xong thủ tục ly đi của anh, em sẽ làm thủ tục của em.

--Tại sao?

--Nói không chừng anh làm không xong!--tôi chần chừ --Có thể Lục Bình sẽ hối hận sẽ không muốn ly đi với anh.

--Có khả năng này sao? --Anh cười --À, anh hiểu ý em rồi. Em muốn anh ly đi trước, em mới chịu ly đi, phải không? Được, anh không dám yêu cầu thái quá với em. Mọi chuyện anh sẽ nghe theo em. Ngày mai....anh sẽ ly đi. Có phải mai em cũng ly đi?

--Chỉ cần anh ly đi xong!

--Được, chúng ta đã ước định rồi nhé!

Chúng tôi đăm đăm nhìn nhau, lặng lẽ không nói.

Thời gian trôi mau, cuối cùng tôi sức tỉnh.

--Trời đã khuya lắm rồi, em phải về.

--Anh đưa em về --Anh đứng lên, hít một hơi thở dài --Đến khi nào anh không cần đưa em về mà sẽ bầu bạn cùng em về nhà? --Anh nói --Về nhà chúng ta?

Đến khi nào ư? Tôi làm sao biết? Chúng tôi rời khỏi quán cafe. Anh bỏ mặc xe máy của mình, năm nỉ đi bộ đưa tôi về.

--Đi cùng anh một đoạn nhé! --Anh tha thiết nói --Anh thừa nhận là anh đang kéo dài thời gian bên em, được phút nào hay phút đó! Anh thật không muốn....Anh nghiêng rằng --đưa em về với chồng em.

Chúng tôi chậm chậm đi trong gió đêm, trong ánh sao khuya đầy trời, hình ảnh những ngày tháng lén lút yêu nhau lại thấp thoáng quay về, anh vòng tay ôm chặt tôi.

Đoạn đường này khá ngắn, thoáng chốc chúng tôi đã tới chung cư nơi tôi ở. Tôi đứng lại thì thầm lời tạm biệt anh. Anh kéo tay tôi, dăm đuối nhìn tôi thật lâu, sau đó anh bất ngờ kéo tôi vào lòng, hôn tôi say sưa trong bóng đêm của toà lâu.

Tim tôi đập dồn, hơi thở hỗn hển. Tôi vùng thoát khỏi anh, vội vàng ném lại một câu :

--Em sẽ liên lạc với anh sau!

Tôi chạy ào vào chung cư, xông vào trong thang máy.

Tôi lóng cọng lấy chìa khóa mở cửa. Khi bước vào phòng khách, đầu óc tôi vẫn còn choáng váng, tim đập mạnh, hơi thở vẫn hỗn hển. Vừa bước vào phòng khách tôi liền trông thấy Vân Phạm. Anh đang ngồi cô độc trong

salông hút thuốc, khói thuốc dày đặc cả phòng. Trên bàn trước mặt anh là ly cafe, trong gạt tàn đầy ắp tàn thuốc.

--Chào em --Giọng anh nhẹ tênh, phun ra một ngụm khói --nữ thần đu đêm!

Tôi giật mình đứng lại. tôi không nhận ra vẻ khiêu khích gì trong giọng nói của anh.

--Anh nghĩ --Anh lại phun một ngụm khói --em đã quên chúng ta hẹn cùng nhau ăn cơm tối.

Trời ơi, cơm tối! Tối nay trừ uống cafe ra tôi chưa ăn gì cả. Còn việc hẹn hò với Vân Phàm thì tôi đã quên mất từ lâu. Tôi đứng lặng thinh không nói gì, giông bão có lập tức kéo tới tôi cũng đành chịu. Dù sao thì tôi cũng định ly dị với anh mà!

Anh dụi điếu thuốc, đứng dậy khói salông, đi đến gần tôi, đỡ cằm tôi, dò nhìn vào mặt tôi, mắt tôi. tôi đứng trân ra, bị động nhìn anh chờ đợi sóng gió kéo tới. Nhưng, mặt anh vẫn nhẵn nại, ánh mắt thoáng tia đau khổ và cay đắng. Anh buông tay xuống, nói nhỏ :

--Xem ra em mệt mỏi bơ phờ lắm rồi. Đường như em đã khóc. Em cần tắm nước nóng, sau đó lên giường ngủ một giấc.....Anh ngừng lời, lại dụi đàng hỏi --Em ăn tối chưa?

Tôi hoang mang lắc đầu.

--Đấy, anh biết ngay mà. Em xưa nay không biết chăm sóc mình --Anh thở dài --Thôi nào, em đi tắm đi, anh sẽ làm cho em một ít thức ăn.

Anh đi vào nhà bếp.

Tôi ngỡ ngác nhìn theo bóng lưng anh. Sao vậy? Anh không trách cứ? Không gâ y gổ? Không cấn vặ n? Không nổi giận? Tôi hoang mang, nhưng tôi thật sự mệt mỏi, gân cốt rã rời, chẳng còn hơi sức đâu để phân tích mọi thứ. Tôi ngoan ngoãn cầm áo ngủ đi vào phòng tắm. Khi tôi từ phòng tắm bước ra, anh đã làm xong một mâm, đặt trên tủ đầu giường, bên trong là một ly sữa, một cái bánh nướng và hai cái bánh sặ ng-uých.

--Em phải ă n một chút --Anh nhỏ nhẹ bảo.

Tôi lắ ng lặ ng ă n, trước sau không nói một câu. Anh nhìn tôi ă n xong, lại nhìn tôi nằm trên giường, anh kéo mền đắ p cho tôi, hôn lên trán tôi, âu yếm nói :

--Em ngủ đi. Đêm nay không suy nghĩ gì cả, đượ c chứ?

Bưng mâm anh bước ra khỏi phòng.

Suốt đêm anh không trở vào phòng ngủ. Tôi mơ mơ màng màng nửa thức nửa ngủ, cuối cùng tôi lần dò tìm anh. Anh ngồi âm thầm trong phòng khách hút thuốc cho mãi tới sáng.

GIẤC MỘNG SAU RÈM

Quỳnh Dao

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ba ngày sau Sở Liêm và Lục Bình chính thức ly dị. Tin tức truyền đến vào buổi chiều lúc đó tôi và Vân Phàm đang ở trong phòng khách. Tinh thần tôi rất sa sút. Ba ngày này tôi luôn ở trong tâm trạng thảng thốt, bất an. Vân Phàm vừa đàn ghita vừa kể đủ chuyện mong làm tôi vui. Riêng chuyện tôi về muộn, chuyện tôi nói với Lục Bình ra sao anh không dǎ động tới, tôi cũng không nhắc câu nào.

Tôi biết chuyện Lục Bình và Sở Liêm ly dị là do mẹ gọi điện thoại đến báo. Tôi cầm ống nghe, nghe mẹ khóc lóc kể lể không dứt.

--Sao lại xảy ra việc này chứ? Kết hôn mới hai năm mà đã ly dị! Lục Bình lại không phải là cô gái mạnh khoẻ gì, sau này ai còn cần nó chứ?...Hiện giờ nó chuyển về ở trong nhà. Nó nói muốn xuất ngoại ngay lập tức. Ôi trời! Sao số mẹ khổ thế! Một đứa con gái mới trở về, thì lại một đứa đòi ra đi. Ôi, Tử Lăng, làm sao đây? Nó xuất ngoại rồi ai sẽ chăm sóc nó chứ? Ôi, sao nhà chúng ta bất hạnh quá! Tai nạn đồn đập thế này! Sở Liêm nó lại đồng ý với đề nghị của Lục Bình, nó không hiểu chút nào lòng dạ phụ nữ. Vợ chồng trẻ gây gổ nhau đâu đến nỗi phải ly dị chứ....

Đường như điện thoại bị Lục Bình giật đi, tôi nghe tiếng Lục Bình đang hét vào ống nghe :

--Tử Lăng, thời cơ của cô đã tới rồi. Tôi trả bảo bồi yêu dấu lại cho cô đó! Chúc cô vô cùng hạnh phúc, đông con nhiều cháu!

Điện thoại cắt ngang. Tôi cầm ống nghe sững sờ. Tôi nghĩ mặt tôi chắc hẳn tái mét. Tôi từ từ gác điện thoại, vừa quay đầu đã chạm ánh mắt

đồ hỏi của Vân Phàm đang nhìn tôi không chớp.

--Lục Bình và Sở Liêm đã ly dị rồi!--Tôi mê man nói.

--Ồ!--Anh vẫn nhìn tôi đăm đăm.

--Lục Bình muốn xuất ngoại --Tôi lại vội vàng nói, cảm thấy cần phải nói một điều gì đó vì tâm trí của tôi lúc này thật hỗn độn, tay chân thừa thãi --Chị lại nhận được học bổng của đại học Massachusetts...trường đó không quan tâm đến việc chị bị mất một chân. Lục Bình cho rằng đây là cơ hội để chị tìm lại được hạnh phúc và niềm vui.

--Rất có lý!--Anh nói ngắn gọn --Nếu anh là chị em, anh cũng làm như vậy.

Tôi nhìn anh, nhất thời không biết nói gì mới phải cũng không phán đoán được anh nói vậy là có ý khác không, anh có nhận ra được ý đồ của tôi không. Tôi đứng bần chồn, bất an. Thành linh chuông điện thoại lại reo, tôi giật thót người, vô thức cầm ống nghe lên.

--Alô ?--Tôi nói.

--Từ Lãng phải không ?--Bên kia là giọng nói tràn đầy vui sướng và tình cảm mãnh liệt. Tôi chỉ muốn báo với em tin mừng, chuyện của anh đã kết thúc rồi! Còn em thì sao?

--Em...--Tôi rất mau quét mắt nhìn Vân Phàm một cái. Anh đang ngồi ôm đàn dựa nghiêng trong salông, vẫn nhìn tôi không chớp. Tâm ý tôi hoảng loạn --Em...sẽ liên lạc với anh sau, được không ?--Tôi vội hỏi --Anh đang gở đâu?

--Anh cũng đã dọn về nhà cha mẹ rồi --Anh trả lời không giấu được niềm phấn khích --Vừa có tin chắc chắn thì em báo cho anh ngay nhé!

--Vâng --Tôi gấp muốn gác máy.

--Chờ đã, Tử Lăng!--Sở Liêm kêu --Em không bị đao động, không thay đổi chứ? Em còn nhớ lời hứa đồng ý với anh không?

--Nhớ, em nhớ!--Tôi bối rối đáp.

--VẬY anh chờ tin em. Tử Lăng, anh sẽ ngồi mãi bên điện thoại chờ tin em. Đừng hành hạ anh, đừng để anh chờ quá lâu! Còn nữa.....Anh hít một hơi nói --Anh yêu em, Tử Lăng!

Tôi gác điện thoại, nước mắt chứa chan. Vân Phàm đặt đàn xuống thảm sàn, đứng lên, anh chậm chậm đến bên tôi. Tôi dựa lưng vào kệ, hoang mang bị động nhìn anh. Anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, hồi lâu mới hỏi :

--Ai gọi điện thoại đến? Có phải Sở Liêm không?

Tôi lặng thinh gật đầu.

--Anh ta muốn gì? --Anh hỏi.

Tôi không đáp chỉ trở mắt nhìn anh.

--Có phải muốn em ly dị? --Anh đột ngột hỏi thẳng tôi, nhìn xoáy vào tôi.

Tôi rùng mình, vẫn lặng thinh.

--Rất tốt!--Anh gật đầu, gằn giọng --Đây là kết quả chữa lửa của em, phải không?

Mắt tôi mờ mịt, tôi gắng giữ cho nước mắt không chảy xuống.

--Hiện giờ Sở Liêm đã ly dị xong với Lục Bình, vấn đề còn lại chính là của em, phải không? Chỉ cần em ly dị thuận lợi thì hai người đã có thể mộng ước cùng chung đôi, đúng không?

Tôi tiếp tục lặng thinh.

--Thế thì --Mặt anh không đổi sắc, hỏi --em muốn đưa ra yêu cầu ly dị với anh, phải không?

Tôi đã không kìm giữ được nước mắt tuôn thành dòng. Tôi vẫn lặng thinh nhìn anh như van cầu. Tôi nghĩ anh hiểu tôi, hiểu tất cả ước muốn và suy nghĩ của tôi, những điều này nhất định không cần tôi nói ra, nhưng tay anh bóp chặt cằm tôi, ánh mắt trở nên nghiêm khắc và hung dữ.

--Nói đi!--Anh ra lệnh --Có phải em muốn ly dị? Phải không? Em nói đi! Trả lời cho anh biết!

Tôi khẩn thiết nhìn anh, không nói nổi một câu.

--Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh --Anh hét --Chỉ cần nói tâm sự của em ra! Có phải em vẫn còn yêu Sở Liêm? Có phải em hy vọng ly dị với anh xong rồi thì gả cho anh ta? Em nói đi! Anh muốn chính miệng em nói! Có phải hay không?

Tôi há miệng vẫn khó thốt ra lời.

--Nói đi!--Anh hét --Giữa người và người có gì không nói được chứ hả? Em nói đi! Em biết rõ anh không phải là người chồng khó khăn, anh chưa từng bắt buộc em làm điều gì em không muốn. Nếu em muốn ly dị, chỉ cần em nói ra, anh tuyệt đối không làm khó em! nếu em muốn gả cho Sở Liêm, anh tuyệt đối không cản trở em! Anh nói vậy đã đủ rõ rồi chứ? Vậy sao em không nói? Em muốn làm gì, nói anh biết!

Tôi cũng không còn cách nào giữ yên lặng, nhắm mắt tôi thống thiết kêu :

--Anh biết rõ mà, Vân Phàm! Từ khi gả cho anh, em đã nói rõ với anh, em không gạt anh! Hiện giờ anh trả tự do cho em đi!

Anh đứng trân nơi đó rất lâu không lên tiếng, tôi chỉ nghe tiếng thở nặng nhọc của anh.

--Nếu vậy, ý của em là muốn ly đi? --Cuối cùng anh hỏi lại câu hỏi đó.

--Đúng vậy! --Tôi Vẫn nhắm mắt gào --Đúng vậy! Đúng vậy!

Anh lại im lặng, đột nhiên anh chụp cổ tay tôi, móng tay anh cứng ngắt và mạnh mẽ. Anh thở dồn dập nói :

--Đi theo anh!

Tôi trở mắt kinh ngạc hỏi :

--Đi đâu?

Anh không nói một lời, kéo tôi thẳng vào phòng ngủ. Tôi sợ sệt nhìn anh. Mặt anh xám xịt, môi tái nhợt không chút máu, mắt cháy phừng cơn giận dữ và hung tợn. Tôi kinh hoàng rúm người lại. Tôi chưa từng trông thấy thái độ dữ dội như vậy, anh giống như con sư tử bị chọc giận muốn nuốt chửng cả thế giới. Anh kéo tôi vào phòng ngủ, ném mạnh một cái, tôi té lăn trên giường. Anh bước qua túm cánh tay tôi, nói gằn từng tiếng :

--Em thiếu anh một món nợ, tốt nhất em hãy trả cho anh!

Tôi còn chưa kịp hiểu ý của anh, anh đã đang tay, nhanh như điện tạt hai má tôi liên tiếp mười mấy tạt. Tay anh vừa nặng vừa mạnh, đánh đến mắt tôi nổ đom đóm, ngả ngửa trên giường. Tôi cứ ngỡ mình đã ngất xỉu vì tôi không còn ý thức và suy nghĩ gì nữa. Nhưng, tôi nghe tiếng anh nặng

nề, giận dữ, cảm thương, đau đớn vang lên rõ ràng từng chữ dội vào tim tôi :

--Anh đánh em rồi, món nợ giữa chúng ta coi như chấm dứt! Em muốn ly dị, chúng ta sẽ tức khắc tiến hành, từ đây em sẽ tự do! Anh đánh em là vì em vô tình vô nghĩa vô lương tâm, ngay cả sự cảm nhận tối thiểu nhất em cũng không có. Từ lần đầu anh gặp em ở ban-công, anh đã dùng biết bao công sức, lãng phí biết bao tình cảm vào em, anh chưa từng yêu cô gái nào như yêu em! Em yêu Sở Liêm, anh không dám cạnh tranh, chỉ lặng lẽ đứng cạnh bên mà yêu em, quan tâm em. Đến khi Sở Liêm quyết định cưới Lục Bình, anh mạo hiểm cầu hôn em. Anh đã không tự lượng sức mình, chỉ dựa vào sức mạnh tình yêu của mình đủ để loại bỏ Sở Liêm ra khỏi tim em! Anh đưa em đi châu Âu, đi Mỹ, từng ngày từng giờ anh moi tìm nặn óc nghĩ mọi thứ, an bày tất cả để đổi lấy niềm vui và nụ cười của em! Thời gian hơn hai năm trôi qua, anh lại đưa em trở về, muốn xem rốt cuộc anh có làm em cảm động, rốt cuộc em có còn yêu Sở Liêm! Hay lắm! Giờ thì anh đã có lời giải đáp. Những tháng ngày này chỉ là uống phí, tất cả tình yêu của anh đều ném vào đại dương, người em yêu vẫn là Sở Liêm! Tốt, anh làm thẳng ngu lâu như vậy, cuồng tưởng có ngày em yêu anh, đến nay anh nên lặng lẽ thoái lui! Anh đánh em cũng là lần đầu anh đánh người, đặc biệt là đánh một phụ nữ mà anh yêu tha thiết! Nhưng, đánh xong rồi, món nợ của chúng ta sạch rồi! Em lập tức thu dọn đồ đạc của em mà cút về nhà cha mẹ em đi! Ngày mai anh sẽ phái luật sư đến nhà em lo mọi thủ tục. Từ đây anh hy vọng không còn gặp lại em nữa!

Anh dùng dùng xông ra khỏi phòng ngủ. Tôi nằm rệu rã trên giường, người bất động, chỉ cảm thấy nước mắt luôn xối xả, ướt đầm đầu tóc tôi và ra trải giường. Tôi nghe tiếng dây đàn đứt đùng bực, tiếng binh binh rảng rảng của thùng đàn bị đập bể. Âm thanh đó vang dội một hồi trong nhà rồi có tiếng đóng sầm cửa, anh đã bỏ đi rồi! Cả gian phòng trở nên lặng ngắt, chung quanh im vắng như cõi chết. Tôi vẫn nằm trên giường khóc nức nở, trong giây phút đó tôi cũng không biết tại sao mình khóc. Vì bị đánh? Vì

những lời của Vân Phàm? Vì chuyện ly dị mà tôi đã tranh thủ được? Vì quá khứ mà tôi đã bỏ rơi hay vì tương lai mà tôi chưa rõ? Tôi không biết, nhưng tôi khóc rất lâu, mãi đến khi nắng chiều chiếu trên rèm châu lấp lánh từng điểm sáng vàng, tôi mới như tỉnh mộng, yếu ớt ngồi dậy, từ từ tuột xuống giường, đi đến bên rèm châu, tôi ngồi xuống thảm sàn, đưa tay chạm nhẹ những hạt châu đó. Trong một thoáng tôi chợt nhớ tới rèm châu trong nhà ở La Mã, rồi rèm châu ở ngôi nhà gỗ nhỏ trong rừng, tôi nhớ rèm châu trong nhà ở San Francisco và tấm rèm châu trước mặt này, bên tai tôi văng vẳng tiếng Vân Phàm nói :

--Nếu không có bức rèm châu này, anh làm sao có thể cùng em " cùng nhau chung giấc mộng này " chứ?

Tôi vuốt ve bức rèm, nghe âm thanh hạt châu chạm nhau lách cách. Thế là, trước mắt tôi hiện lên hình ảnh : trên ban-công tôi và Vân Phàm lần đầu gặp gỡ, trong nhà hàng lần đầu tôi uống sâm-banh, dưới rèm châu anh lần đầu dạy tôi đàn ghita, rồi sau lần Lục Bình xảy ra tai nạn xe, anh khẩn thiết cầu hôn với tôi....và đêm trăng La Mã chúng tôi gióng xe ngựa chậm chậm, những buổi sáng, chiều chúng tôi sánh vai cùng nhau cưỡi ngựa trong rừng.....Trời ơi, một phụ nữ như tôi sao không cảm nhận được tình yêu sâu nặng như vậy chứ? Tại sao tôi có thể thờ ơ trước tình yêu cuồng nhiệt của người đàn ông như vậy chứ? Tại sao? Tại sao tôi có thể vô tình như vậy?

Tôi ôm gối ngồi đó lặng lẽ nghĩ ngợi, lặng lẽ hồi ức. Qua hồi lâu tôi chậm chạp đứng lên đi đến trước bàn trang điểm. Mở đèn bàn, tôi nhìn mình trong gương, gò má sưng đỏ vẫn còn đau rát. Trời ơi! Anh đánh chẳng chút thương tình! Nhưng, anh nên đánh tôi từ sớm rồi, đánh cho tôi tỉnh thức, đánh cho tôi hết hồ đồ. Tôi giương mắt nhìn tấm gương, đôi mắt tôi chưa từng trong sáng, chưa từng phát sáng hạnh phúc và sung sướng như vậy! Tôi ngạc nhiên tự hỏi : tại sao thế? Tại sao? Tôi nghe trong sâu thẳm tâm hồn mình khe khẽ gọi tên anh : Vân Phàm!

Tôi đứng dậy đi ra phòng khách. Mở đèn, tôi trông thấy cây đàn ghita đã bị đập vỡ thành mấy mảnh. Tôi cẩn thận nhặt những mảnh vỡ đó lên, đặt trên bàn. Tôi vuốt ve rưng sợi dây đàn bị đứt, trước mắt tôi là dáng dấp Vân Phàm đang đàn và hát mấy câu cuối bài " Một giấc u mộng ".

Nỗi sầu riêng ai giải được?

Ai đem tình ái gieo sâu?

Nếu mai gặp được tương tri

Cùng nhau chung giấc mộng này!

Trời ơi, con người được " hiểu nhau lại gặp nhau " tại sao tôi còn khờ khạo, ngờ nghệch không hiểu chứ? Tôi sao ngu dại thế này!

Tôi lại trầm ngâm rất lâu, cuối cùng tôi nhào tới điện thoại, nhấn số máy của Sở Liêm.

--Sở Liêm!--Tôi nói nhanh --Em muốn nói chuyện với anh. 15 phút sau, em chờ anh ở trước tượng đồng Ngô trĩ Huy.

15 phút sau, tôi và Sở Liêm gặp mặt.

Anh chụp cổ tay tôi, gấp gáp hỏi :

--Thế nào, Tử lãng? Em đã nói với anh ta chưa? Anh ta có đồng ý không? Anh ta có làm khó em không ?....Anh bất chợt nín bật, trở mắt nhìn tôi --Trời ơi! Anh ta đánh em?

--Phải!--Tôi mỉm cười nói.

--Anh sẽ đi giết anh ta --Anh gầm gừ nói.

--Không, không được, Sở Liêm !--Tôi nói nhỏ --Vì anh ấy đánh em là đúng!

--Em nói vậy là sao ?--Sở Liêm trợn tròn mắt.

--Sở Liêm! Em muốn nói với anh một điều rất đơn giản --Tôi nhẹ nhàng nói --có nhiều bi kịch không cách nào tránh né được, nhưng cũng có những bi kịch có thể tránh khỏi.Hôn nhân của anh và Lục Bình là bi kịch không cách nào tránh né và may là hai người đã ly dị, bi kịch coi như chấm dứt. Anh còn trẻ, tương lai còn rộng mở, anh còn có thể tìm được người con gái anh yêu thật sự. Khi đó, anh sẽ tìm được hạnh phúc và niềm vui của anh.

--Em nói gì anh không hiểu? -- Anh căng thẳng nhìn đán vào tôi -- Không phải anh đã tìm được cô gái đó rồi sao Anh đã tìm được từ lâu rồi! Niềm vui và hạnh phúc thật sự của anh nằm trong tay em, không phải sao?

--Không phải! Sở Liêm, không phải vậy !--Tôi lắc đầu dữ dội --Hôm nay em mới hiểu ra một chuyện : em không thể mang tới cho anh bất kỳ niềm vui hay hạnh phúc nào!

--Tại sao?

--Vì chính anh nói : Anh không cần một hôn nhân không có tình yêu!

Mặt anh không còn sắc máu.

--Em giải thích rõ đi --Anh khùng hoảng hỏi --Ý gì đây?

--Em đã từng yêu anh, Sở Liêm !--tôi thú nhận --Nhưng, đó là chuyện quá khứ. Giả như khi bắt đầu yêu nhau chúng ta công khai tình yêu của mình, không để xảy ra chuyện của Lục Bình, có lẽ giờ này chúng ta đã kết hôn, đã cùng sống hạnh phúc với nhau rồi. Nhưng, suy nghĩ sai lúc ban đầu

đã khiến mọi việc đổi khác. Em không thể gạt anh, Sở Liêm, hai năm nay, bất tri bất giác em đã yêu Vân Phàm, em không thể rời xa anh ấy được!

Anh chết lặng hồi lâu, trừng trừng nhìn tôi như nhìn một kẻ xa lạ.

--Em đang đùa, có phải không? --Anh khào khào nói --Em không biết em đang nói gì đâu. Đầu óc em không tỉnh táo. Em đang cố ý nói dối.

--Không có! Sở Liêm! --Tôi nói quả quyết --Em chưa bao giờ tỉnh táo và nghiêm túc như vậy. Em biết rõ mình đang làm gì. Sở Liêm, xin anh tha thứ cho em! Em không thể sống cùng anh, nếu không, anh vừa kết thúc một bi kịch thì lại bắt đầu một bi kịch khác! Sở Liêm, xin anh hiểu cho, Vân Phàm yêu em và em cũng yêu anh ấy! Anh và Lục Bình ly dị là chấm dứt một bi kịch, nhưng nếu em và Vân Phàm ly dị trái lại bắt đầu một bi kịch! Anh có hiểu không, Sở Liêm?

Anh đứng sững dưới ánh đèn đường, lạc lõng cô độc, ánh mắt anh đen và sâu vợi. Anh như đang cố hiểu những lời của tôi, nhưng xem ra anh hoang mang, bất lực.

--Ý em nói, em không còn yêu anh? --Anh như thất hồn hỏi.

--Không, em còn --Tôi trầm ngâm --nhưng, không phải tình yêu mà là tình bạn. Em có thể sống không có anh, nhưng em không thể sống không có Vân Phàm!

Anh đứng đó giương mắt nhìn tôi không chớp, hồi lâu dường như anh đã hiểu ý của tôi, anh nhắm mắt, mắt anh long lanh nước.

--Ôi, trời đãi anh quá hậu hỉ --Anh cười cay đắng nói.

--Đừng như vậy mà Sở Liêm!--tôi gượng an ủi anh --Mất cai này sẽ được bù thứ khác tốt hơn. Biết đâu có một ngày anh sẽ tìm được người con gái cùng anh yêu nhau thật sự, lúc đó anh sẽ mừng vì đã không cưới em.

--Anh vẫn không cam tâm --Anh nghiến răng nói --Làm sao mà hẳn có được em?

--Phương Tây có câu cách ngôn --tôi nói --" Vì yêu mà yêu là thần, vì được yêu mà yêu là con người ". Đến giờ em mới phát hiện anh ấy yêu em vô điều kiện, không cần hỏi đáp. Anh ấy có thể làm một vị thần, thì ít nhất em cũng vì anh ấy làm một con người!

Sở Liêm lại trầm mặc một hồi, sau đó anh cười thê lương.

--Anh thì sao? Là con người hay vị thần, anh đều không làm được!-- Quay phắt đầu, anh nói --Được rồi, anh đã hiểu em. Anh nghĩ, chúng ta đến đây thì chấm dứt, đúng không? --Anh nghiến răng ken két --Tạm biệt, Tử Lăng!

--Sở Liêm!--tôi kêu --hãy tin em, có một ngày anh sẽ tìm được hạnh phúc của anh! Chắc chắn là vậy, Sở Liêm!

Anh quay đầu qua cười buồn.

--Bất luận thế nào anh cũng xin cảm ơn lời chúc phúc của em --Anh ngừng, lại nhìn tôi thật lâu --Tử Lăng, em bao giờ cũng là cô gái tốt, ngay cả hận em anh cũng không làm được....Anh nhắm mắt --Ít nhất, anh có còn là anh Sở của em không, Tử Lăng?

--Anh vĩnh viễn vẫn là anh Sở của em!--Tôi ngậm nước mắt nói.

--Được lắm!--Anh quay đầu đi --Hãy trở về bên " vị thần " đó của em đi! --Nói dứt, anh sai bước đi thẳng, bóng người lẻ loi của anh mất hút trong màn đêm.

Tôi vẫn đứng thẫn thờ nhìn theo sau lưng anh đến khi hoàn toàn không thấy nữa, tôi mới sực tỉnh. Tôi liền nhớ tới Vân Phàm. Đúng rồi, tôi phải trở về bên " vị thần " của tôi. Nhưng, Vân Phàm đang ở đâu?

Vân Phàm đang ở đâu? Vân Phàm đang ở đâu?

Tôi hấp tấp gọi taxi chạy thẳng tới nhà hàng của Vân Phàm. Viên quản lý tiếp tôi, Vân Phàm không có đến! Anh có thể ở đâu? Không, không biết.

Tôi lao đến trạm điện thoại ở đầu đường, gấp gọi về hỏi cha mẹ, Vân Phàm không đến đây! tôi gọi điện thoại cho Vân Chu, anh ấy không gặp Vân Phàm!

Tôi đứng ở đầu đường, gió đêm thổi phần phật. Tôi hoang mang nhìn quanh, tự hỏi : Vân Phàm, Vân Phàm, anh đang ở đâu? Vân Phàm, Vân Phàm, anh có biết là em đã giải quyết xong mọi vấn đề rồi không? Thành lòng một ý nghĩ lướt qua đầu, tôi rùng mình, lạnh cả người, trán vã mồ hôi. Anh đi rồi! Có lẽ anh đã lên phi cơ bay đi châu Âu, châu Mỹ, châu Úc hay đến một bộ lạc ăn thịt người ở châu Phi rồi! Anh đi rồi! Trong cơn tuyệt vọng nhất định anh đã sắp xếp cho luật sư ngày mai đến gặp tôi, còn anh một mình bay về tận bên kia đại dương!

Tôi quýnh quýng gọi xe, bảo xe chạy thật nhanh tới phi trường.

Đâu óc tôi ù ù, tim tôi đau thắt từng cơn, tôi lo lắng khẩn trương, tôi mệt mỏi rã rời nhào đến bên bàn tiếp khách, hối thúc nói :

--Tôi muốn có danh sách khách bay của từng chuyến bay chiều nay.

--Công ty hàng không nào ?--Cô tiếp tân hỏi.

--Các công ty.

Cô tiếp tân đó há hốc miệng :

--Chuyến bay tới đâu?

--Đến bất cứ đâu.

--Này, chị ơi! Chúng tôi không có cách giúp chị được --Cô nhìn tôi quan tâm --Chị không được khoẻ, phải không? Có cần bác sĩ không?

Tôi không cần bác sĩ, tôi chỉ cần Vân Phàm! Tôi đứng lạc lõng trong phi trường rộng lớn, nhìn đám đông qua lại không ngớt mà thầm kêu gào : Vân Phàm, Vân Phàm, anh đang ở đâu? tôi len lỏi trong đám đông, đến từng bàn tiếp tân của từng hãng hàng không để hỏi có ai tên Phí Vân Phàm đã đáp phi cơ đi không. Người đông đảo, phi trường hỗn loạn, không khí ngột ngạt...mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, bụng tôi đau nhói, tôi vịn bàn tiếp tân, mắt mờ dần. Vân Phàm, Vân Phàm, Vân Phàm....tim tôi điên cuồng gọi tên anh, miệng thì không ngớt hỏi : Có ai gặp Phí Vân Phàm không? Có ai gặp Phí Vân Phàm không? Rồi tôi ngã xuống, hoàn toàn mất hết tri giác.

Khi tỉnh lại, vật đầu tiên đập vào mắt tôi chính là bức rèm châu trong phòng ngủ của tôi. Rèm châu? Tôi đang ở đâu đây? Sau đó, tôi cảm thấy có người nắm tay tôi, tôi bật dậy : Vân Phàm! Đúng là anh rồi! Tôi chạm vào ánh mắt của anh. Anh đang ngồi trên mép giường, nắm tay tôi, lo lắng, xót thương cúi nhìn tôi.

--Vân Phàm!--tôi kêu lên mừng rỡ, gắng gượng ngồi dậy --Là anh thật sao? Là anh thật sao? Anh không đáp phi cơ đi mất sao?

--Là anh đây, Tử Lăng! --Anh xót xa nói, nước mắt đầy mặt --Em không sao rồi. Tử Lăng, em nằm xuống đi. Em cần nghỉ ngơi.

--Nhưng, anh ở đâu? --Tôi vừa khóc vừa cười --Em đã tìm khắp thành phố Đài bắc mà không thấy anh. Anh ở đâu?

Anh âu yếm vuốt tóc tôi, vuốt ve gò má tôi.

--Anh ở trong nhà --Anh nhỏ nhẹ nói --Khoảng 8 giờ tối thì anh về nhà. Anh muốn gặp em một lần và để nói chuyện với em. Nhưng, em không ở nhà, đồ đạc của em cũng còn nguyên. Gọi điện thoại cho cha mẹ em thì họ bảo em vừa gọi điện thoại đến tìm anh. Thế là anh không dám rời

nhà, anh chờ em hay điện thoại của em. Kết quả là nhân viên y tế của phi trường đưa em về. Cũng may, trong bóp em có danh thiếp của anh. Họ nói.....Anh siết tay tôi, xúc động nói --em ở trong phi trường tìm Phí Vân Phàm như phát điên.

--Em sợ...Tôi vẫn vừa khóc vừa cười nói --anh đã đập phi cơ bay đi mất rồi!

Anh tuột xuống giường, ngồi trên thảm bên giường tôi, dùng khăn tay lau nước mắt cho tôi, nhìn tôi say sưa nồng thắm.

--Suýt nữa anh đã đi mất rồi --Anh nói --Nhưng, anh không thể vứt bỏ em được. Anh khát khao gặp mặt em một lần, cho nên anh lại trở về. Em...em tìm anh làm gì chứ?

Tôi cứ nhìn anh không thôi.

--Vì em muốn nói với anh một câu --Tôi nói nhỏ nhỏ.

--Câu gì?

--Chỉ có ba chữ --Tôi nói, ngậm nước mắt nhìn anh.

--Ồ!--Anh kêu khẽ

--Một câu tầm thường nhưng rất cần thiết mà lẽ ra em phải nói từ lâu -
-Tôi sờ mặt anh, nhỏ nhẹ nói --Em yêu anh!

Anh nín thở, bất động nhìn tôi không nói lời nào.

--Anh có còn muốn em đi không? --Tôi khẽ hỏi --Có còn muốn em rời xa anh không? Có còn giận em không? Anh xem, em....chỉ là cô vợ nhỏ gốc nghèo, không hiểu biết.

Anh chợt cúi xuống hôn môi tôi đắm đuối. Hai giọt nước mắt của anh rớt xuống mặt tôi. Anh vùi đầu vào mái tóc tôi.

--Em có cười người đàn ông khóc không? --Anh hỏi nhỏ.

Tôi vươn tay ôm đầu anh vào vòng tay của mình.

Hồi lâu, anh mới ngẩng lên nhìn tôi, ngón tay anh chạm nhẹ trên gò má tôi, rồi anh nhắm mắt, thở dài đau xót.

--Trời ơi! --Anh hô nhỏ --Anh chưa từng nghĩ tới sẽ đánh em! Càng không nghĩ sẽ đánh em nặng như vậy. Khi đó chắc chắn anh đã điên rồi. Em chịu tha thứ cho anh sao?

--Chỉ cần....về sau anh đừng tập thành thói quen --Tôi mỉm cười.

Anh lắc lắc đầu.

--Bảo đảm không có lần thứ hai --Mắt anh sáng rỡ nhìn tôi --Còn có một chuyện anh phải nói với em, không biết em có vui không? --Anh nói có vẻ dè dặt.

--Chuyện gì thế anh?

--Bác sĩ vừa chuẩn đoán cho em. Tự em không biết gì sao?

--Biết gì chứ? Em bệnh phải không? Em chỉ thấy mình yếu và mệt thôi.

Anh đặt hai tay tôi vào lòng bàn tay anh.

--Em sắp làm mẹ rồi!

--A!--Tôi tròn xoe mắt nhìn anh, trách nào gần đây người tôi hay chóng mặt, buồn nôn! Một đợt sóng mừng vui dìm ngập tôi. Không vui ư?

Tôi làm sao không vui được chứ? Tôi quay nhìn rèm châu, cười hạnh phúc --Nếu là con trai sẽ đặt tên Tiểu Phàm. Nếu là con gái sẽ đặt tên Tiểu Lăng, anh nhé! --Tôi sung sướng vò vò mái tóc chồng tôi --Mẹ có nói, anh nên làm cha rồi!

Mặt Vân Phàm bừng sáng niềm vui vô tận, ánh sáng đó làm tôi cảm động, nước mắt lại ướt mi.

Một cơn gió đêm thổi đến, rèm châu rung leng keng. Tôi có một giấc ảo mộng, cuối cùng cũng có người cùng chia hưởng rồi! Đã có bao nhiêu chua xót trong đó, chỉ có người tri âm mới hiểu! Tôi nhắm mắt, mỉm cười, muốn ngủ một giấc say....

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương Một](#)

[Chương Hai](#)

[Chương Ba](#)

[Chương Bốn](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7+8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)